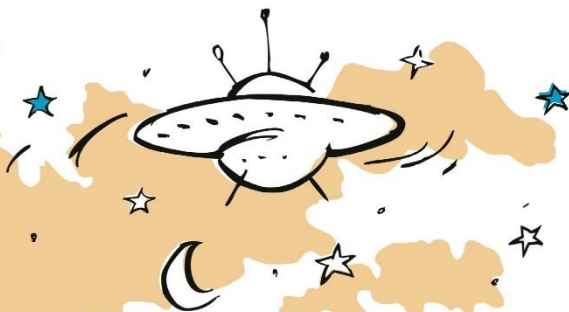

RICHARD SKOLEK

ILUSTRACE:
ŠTĚPÁN JANÍK

MOUDRÉ
Z NEBE

RICHARD SKOLEK

MOUDRÉ Z NEBE

Za pomoc s knížkou děkuju hlavně Monče Holoubkové, Aničce Sítorové, Janči Hrdličkové a Evči Bártové, a pak taky Karči Kapounové, Verči Kudelové, Kristi Studený a Domči Jančíkové.

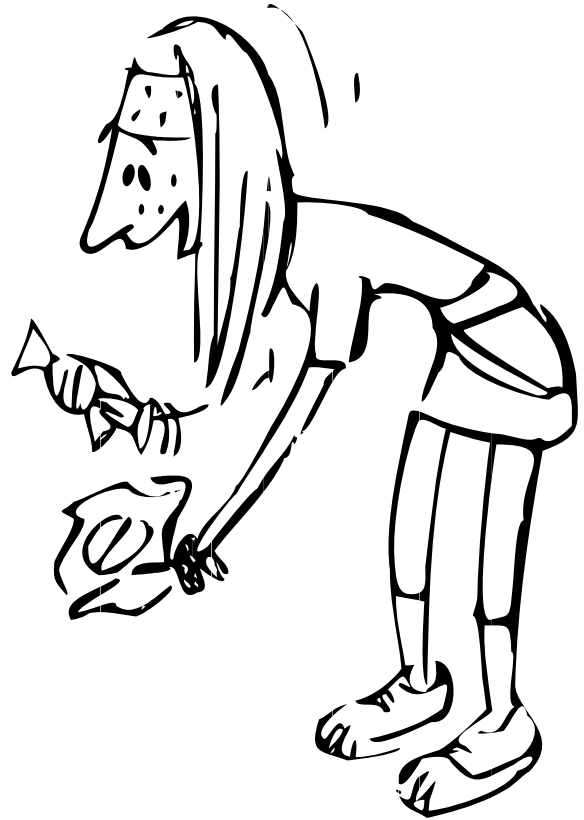
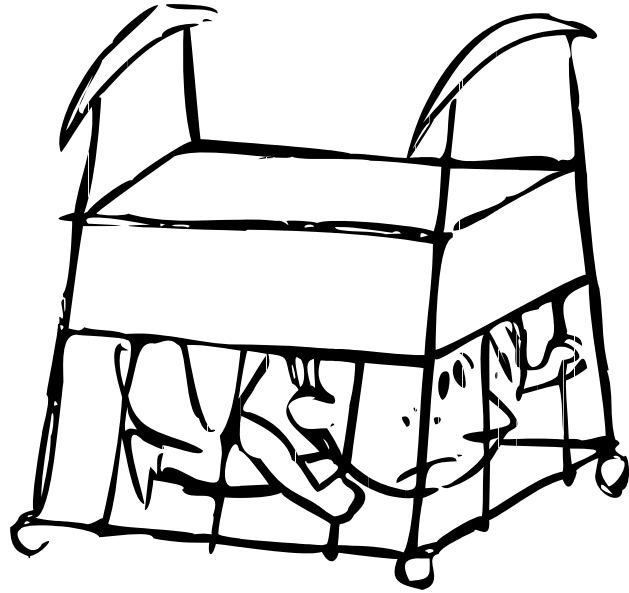
Tuhle knížku bych chtěl věnovat mamce, a taky taťkovi, a taky ségře, ale tý teda jenom trochu,
a pak samozřejmě strýci Budlibákovi, a taky ještě sestřenicím a jejich tetě se strýcem,
a vůbec všem příbuzným, i těm, co se s nima nebavíme, i když těm teda taky jenom trochu.

© Richard Skolek, 2016
Illustrations and cover © Štěpán Janík, 2016
©NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016
ISBN

NEŽ začnete číst, tak jsem vám chtěl říct, že tohle je takovej můj jakože deník, ale nezapisoval jsem si všechno, to by bylo hrozně nudný, a taky jsem do toho zas nebyl tak zažranej, tak jsem si zapsal jenom to důležitý, takže jsou tady třeba jenom jedny Vánoce, tak vono to není moc zajímavý, že jo, člověk dostane nějaký dárky, ale jako někam si je zapisovat, to je voprúz, no každopádně je tady prostě jenom něco, tak abyste se nedivili. Jo, a ještě mám vod mamky nařízený, že musím říct, že některý z těch věcí nejsou pravda, abyste si jako nemysleli, že je zlá nebo tak, vona fakt není, jenom tak někdy vypadá, no tak co já s tím, člověk si prostě zapisuje to zajímavý, a když jsou na něj všichni hodní, tak to vobvykle moc zajímavý není, ale na mě teda naštěstí lidi většinou moc hodní nejsou a nadávaj mi, že jsem tlustej, i ti cizí, takže jsem si toho zapsal spoustu, a nevím teda, proč bych se s tím měl nějak párat, no ale je pravda, že někde jsem si trochu vymýšlel, tak to je asi jasný, ale pro jistotu.

1992

DNESKA jsem se ve školce popatlal jakýmsi sajrajtem ze stromu a nevěděl jsem, co s tím, tak jsem to utřel do kalhot a do trička, ale pak jsem lepil celej, tak jsem se rozbrečel, no a pak přišla Katka, to je dcera paní kuchařky, a říkala, že to jsem teda v průšvihu, protože to je smůla, a to že je ukrutnej prevít, že si pro mě budou muset přijít rodiče a vzít mě k benzínový pumpě, protože smůla jde dolů jenom benzínem, a že když mě tím benzínem postříkaj, tak že se možná udusím, protože budu hrozně smrdět, a taky že rodiče přijdou na buben, protože toho benzínu bude potřeba celá pumpa, a že se nedoplatí, tak já jsem brečel ještě víc, ale pak přišla paní vychovatelka a vynadala Katce, proč mi říká takový věci, tak to vona asi lhala, ale voni nám ve školce lžou pořád. Ale je to teda lepší, než když mě hlídá ségra, vono se totiž párkrát stalo, že mě musela hlídat, ale chtěla jít ven, tak mě

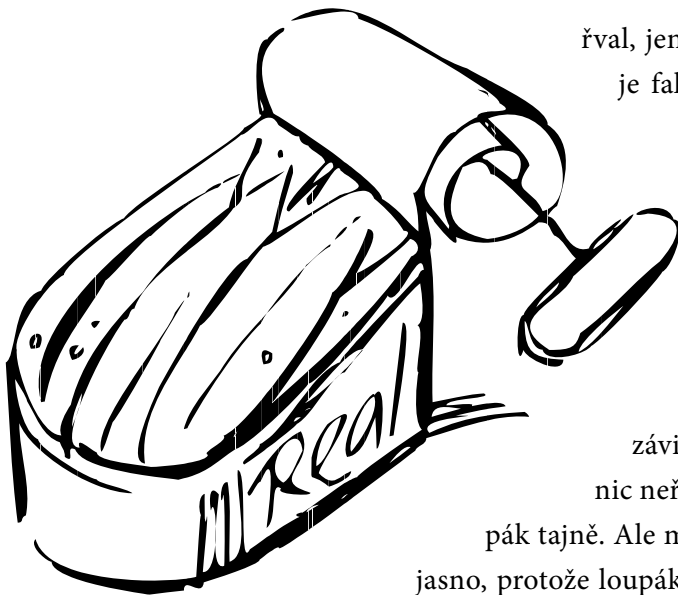

teda vzala s sebou, ale ségřiným kamarádům se moc nelíbilo, že se se mnou musí votravovat, tak ségra přemýšlela, jak by se mě zbavila, až vymyslela, že mě zavře do klece, my jsme totiž doma měli takovou železnou kolíbkou, kterou jsem sám neuzved, tak vona ji vobrátila spodkem navrch a přiklopila mě a vždycky mi potom přinesla bonbón, abych ji nenabonzoval, ale jednou se mamka vrátila dřív a přišla na to, takže ségra dostala strašnej výprask, což bylo fér, ale já jsem potom dostal taky, protože jsem se jí smál, tak jsme voba dopadli stejně, ale ségra už mě potom do klece nezavírala.

Tak jsem si dneska říkal, jak jsem rád, že nejsem mrtvej. Ptal jsem se totiž mamky, co teda potom je, když člověk umře, a vona říkala, že potom je někde jinde, a mně se dost líbí tady, já nikde jinde být nechci, takže jsem rád, že jsem ještě neumřel, a voni to mamce všichni doktoři říkali, prosimvás, narodil se vo dva a půl měsíce dřív, je takovej celej nedovyvinutej, to nemá cenu, stejně vám umře, tak ho dejte do ústavu a pořídte si jinýho, ale mamka asi nechtěla přebírat, tak holt vzala, co přišlo, tak si mě s taškou nechali, což jsem teda rád, protože kdyby ne, tak jsem už třeba moh být dávno mrtvej a jinde, a to bych nerad, protože mně se líbí tady, tak jsem to mamce řek a vona na to, že je teda ráda, že jsem rád, ale že když mě tak poslouchá, tak že neví, jak to se mnou dopadne, takový divný dítě, ale já vím, že je ráda, že mě má, však kdo ví, vono by jí taky mohlo na další pokus přijít něco ještě horšího, že jo, to člověk nikdy neví.

1993

BYL jsem u borovnický babičky a každý den jsme tam museli snídat sardinky, děda je na ně totiž hrozně vysazenej, von vždycky říká něco jako „poslechni si, co ti teď řeknu, to si na mě ještě vzpomeneš“, ale já si teda na něho nikdy nevzpomenu, akorát když třeba máme sardinky doma, ale to se moc nestává, a hlavně to takhle děda asi nemyslel. No ale jeden den jsme výjimečně sardinky neměli, což jsem byl moc rád, protože je nějak zvlášť nemusím, a místo toho byl chleba s marmeládou a loupáček a kakao, no a děda si ten loupáček namácel do kakaa, aby byl měkkej, což já mám zakázaný, ale záviděl jsem mu to, protože loupák namočený v kakau je daleko lepší než suchej, a tak jsem mu řekl, že mamka říkala, že to dělaj jenom čuňata, a babička vypadala, že ji z toho trefí, von se totiž děda někdy hrozně naštvá a řve na celý barák, ale se mnou to nemá, na mě nikdy ne-

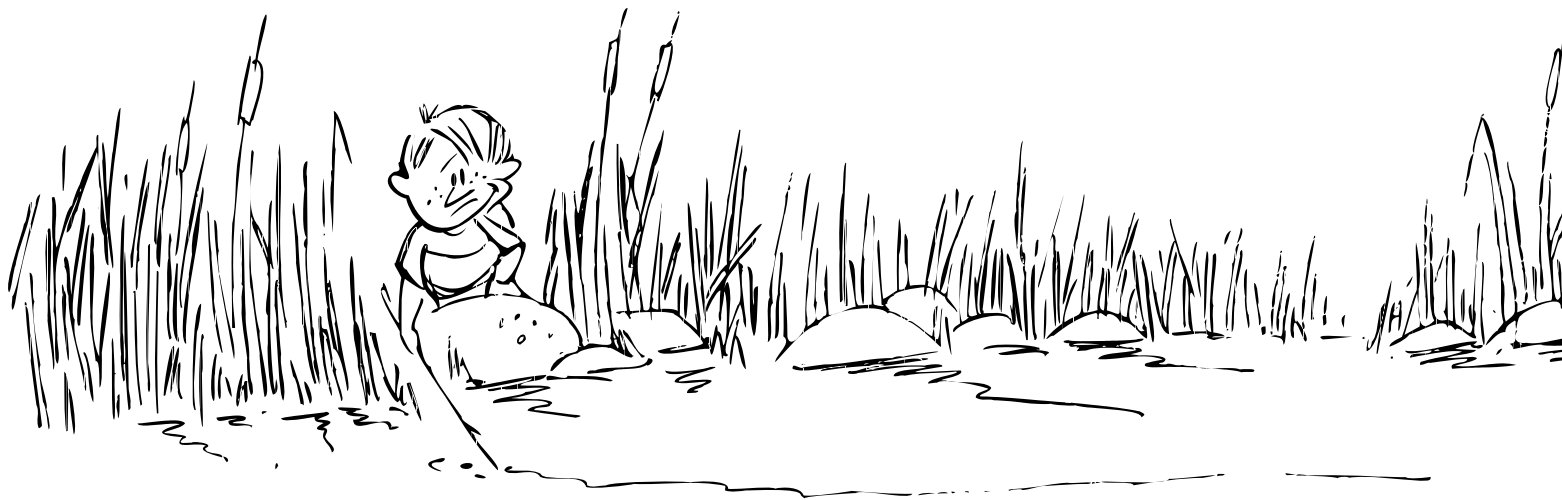
řval, jenom na vostatní, tak nejspíš mě má radši, tak je fakt, že z jeho vnoučat jsem určitě nejchytřejší, von to sám pořád říká, tak možná proto. Tak mi to děda dovolil a ani se nezlobil na mamku, že vo něm řekla, že je čuně, teda vona to vlastně neřekla takhle přímo, ale jako takhle to dopadlo, no, řekla to mně a já to řek jemu, i když mi mamka říkala, abych mu to neříkal, ale když já mu záviděl ten namočeněj loupák, tak jsme mamce nic neřekli a namáčeli jsme si do toho kakaa ten loupák tajně. Ale mně stejně přijde, že v tom mamka nemá moc jasno, protože loupák do kakaa se namáčet nesmí, ale když máme masnou polívku, tak vždycky spojuju bubliny, a to třeba nikomu nevadí, a když máme krupičnou kaši s kakaem a skořicí a cukrem a máslem, tak v ní mamka vždycky dělá máslový přehrady a řeky, a to je taky v pohodě, protože to prej dělaj všichni architekti, že to je nějaká nemoc z povolání nebo co, tak když tak nad tím přemýšlím, tak mamka je prostě asi vysazená na loupáky a na kakao.

Ségra s sebou furt nosí takovou malou modrou krabičku a bere si z ní nějaký prášky, tak jsem se jí ptal, co to je za prášky a na co jsou a jestli je nemocná a jestli umře, jako někdy mě dost štve, ale když mě zrovna neštve, tak je fajn, ale nesmí na mě nic nabonzovat, to jsem na ni potom naštvanej, vono se to jako nestává moc často, protože bonzuju hlavně já, ale to je tím, že jsem mladší a ségra mě přepere, takže mi vlastně nic jinýho nezbyvá, no ale to je fuk, prostě jsem se ségry ptal na ty její prášky a vona mi vysvětlila, že to je taková hra, něco jako Člověče, nezlob se, a že vona každéj měsíc musí dojet až do domečku a že je to moc důležitý a že za vodměnu, že si na to vzpomněla, si může každéj den vzít jeden prášek, že jsou moc sladký a dobrý a že je to zábavná hra. Tak já nevím, vona prej do toho domečku dojede fakt každéj měsíc, tak to moc zábavný není, má to sice různý barvy a tak, udělaný je to pěkně, ale bude to asi nudný, ta hra, ale říkal jsem si, že bych chtěl vochutnat ty prášky, jestli jsou fakt tak dobrý, ségra mi nechtěla dát, že to nejde a že to hrajou jenom holky a že až budu větší, tak to pochopím, ale tahle výmluva už je fakt trapná, tak jsem si jeden ten prášek dal, když se šla koupat, a nebyl teda vůbec sladkej, byl to úplně normální prášek, takovej ten bez chuti, kulatej, co pěkně klouže do krku, ale jinak nic moc, tak jsem si šel stěžovat ségře, že teda pěkně kecá, a vona z toho byla hrozně hotová a hned volala mamku, že jsem jí sněd ten její prášek a co teď bude dělat, tak já jsem dostal strach a ptal jsem se mamky, jestli mi z toho něco nebude, taťka se smál a volal z vobýváku, že ty prášky jsou právě na to, aby z toho nic nebylo, že to je šance jak v investiční bance, ale mamka byla hrozně naštvaná a vysvětlila mi, že cizí prášky se nikdy nejí. Ale teda

furt nevím, co to je za prášky a proč si s nima ségra takhle hraje, taťka potom říkal, že jestli z toho nic nebude, tak udělá roládu, ale to je takovej jeho hloupej vtip, von vždycky říká, že udělá roládu, ale neumí udělat ani brambory a nikdy tu roládu ještě neudělal, tak já si myslím, že pěkně kecá.

Dneska jsem byl na rybách se strýcem Budlibákem, stěžoval jsem si teda mamce, že je to nefér a že na ryby nechci, protože to je jenom pro blbce, ale mamka říkala, že na ně chodí i strýc Budlibák a že toho mám přece rád a že budou mít vo dvě starosti míň, protože ségra bude mít soustředění se sborem, takže budou s taťkou sami a budou si moct udělat pěknou chvílku, a taky že když mě strýc Budlibák bude mít na starosti, tak nebude tolik pít, takže bude menší pravděpodobnost, že spadne do vody a utopí se. Jenže to já jsem protestoval ještě víc, protože mamka s taťkou maj hezký chvílky i tehdy, když u toho se ségrou jsme, zrovna včera jsme jim do schránky hodili pozvánku do restaurace vod neznámýho dárce a pak jsme tam všichni šli, myslím si, že se teda dost snažíme, co by ještě nechtěli, no ale na ryby jsem jít musel a dostal jsem galoše a punčocháče, co je nenávidím skoro tolik jako červenou řepu, a pak si mě vyzved strýc Budlibák. Mít s sebou strýce Budlibáka teda byla velká výhoda, to se musí nechat, protože je to můj nejlepší příbuznej a vždycky je s ním velká zábava, teda kromě chytání ryb, to bylo nejspíš moc i na něj, byl chudák celej zadumanej a zmoženej a smutnej, buď že nemoh tolik pít, nebo že si vzpomněl na tetu, to asi spíš, protože voni vždycky chodili spolu, všichni si vo tom vždycky povídaj, protože je to prej divný, mamka říkala, že chlapi chodí na ryby

hlavně proto, aby nemuseli být doma, a taťka říkal, že von na ryby chodit nepotřebuje, protože u nás doma je krásně, a pak se s mamkou začali hádat, protože mamka je jak kulovej blesk, když taťka něco řekne, tak ho to dost často smete, no každopádně strýc Budlibák byl smutnej, a když jsem se ho zeptal, jestli si vzpomněl na tetu, tak říkal, že jo. Von je věřící a vysvětloval mi, že to tak zařídil Bůh, von takovým věcem říká „moudrý z nebe“, ale mně se to teda moc nezdálo, to von ten Bůh to má nějaký pomotaný, protože teta prej byla skvělá, a jestli si teda někdo nezasloužil, aby umřel, tak to určitě byla vona, a co teď chudák strýc, novou tetu si najít nechce a je sám a moc pije, no a mimochodem je na tom dobře vidět, jak přiblblý to chytání ryb je, když je z něho smutnej i strýc Budlibák.

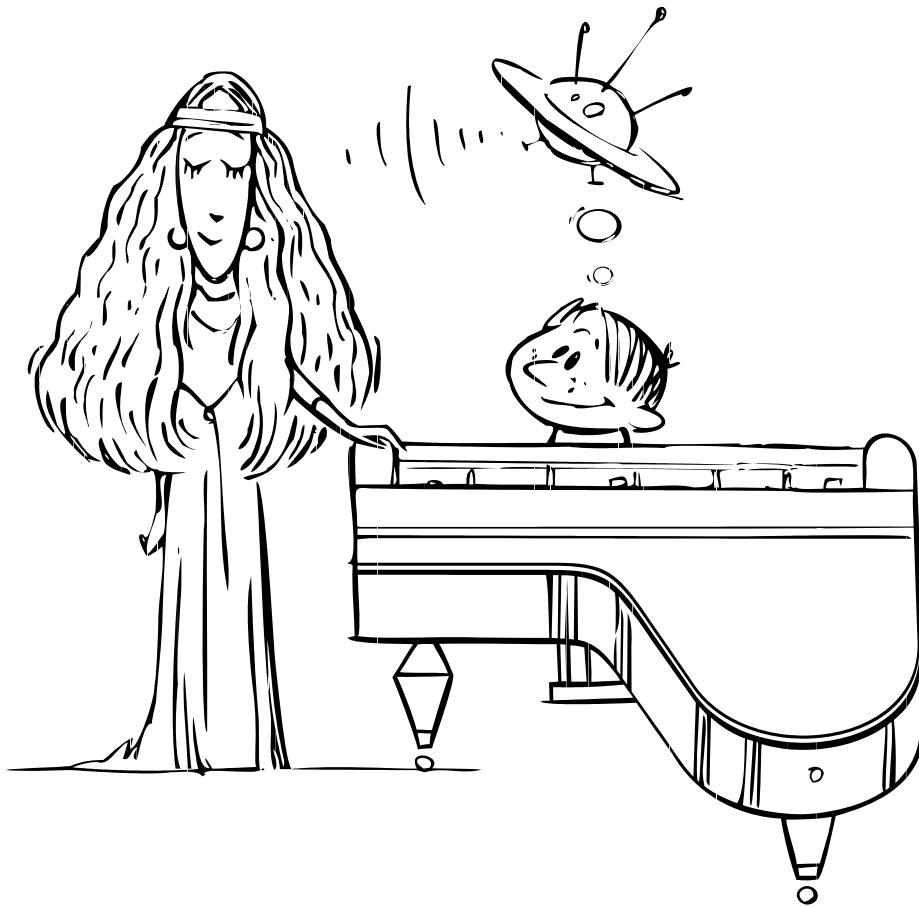
Letos jsem jel se ségrou podruhé na ten její tábor, minulej rok jsem byl tak jako napůl, protože jsem byl ještě moc malej, tak jsem na některý hry nechodil, a ségra mě teda nechtěla vzít vůbec, ale mamka říkala, že musí, tak mě vzala, no a letos jsem teda jel zase a měli jsme stezku vodvahy, co jsem minulej rok neměl, no a fakt jsem se dost bál, pořád na mě z křoví bafali nějaký vedoucí, ale nejhorsí to bylo na takovým paloučku, kde dva z nich spali, tam jsem se bál nejvíc, poněvadž ti vostatní byli schovaní, ale věděl jsem, že tam někde jsou a že na mě bafnou, ale tihle se vůbec neschovávali a dělali, že spí, a to bylo hrozně děsivý, já jsem celou dobu čekal, kdy se něco stane, ale vono se nic nestalo. Josef, to je náš hlavní vedoucí, jim potom hrozně nadával, bylo to slyšet až u nás ve stanu, že jsou úplně blbí a že si nemůžou dovolit usnout a že to ještě nikdy nezažil, tak já si myslím, že to bylo nespravedlivý, protože já jsem se u nich fakt bál nejvíc, ale Josef to asi nechápe, protože pořád na někoho řve a všichni se ho bojí, takže von sám už asi nemá nikoho, koho by se moh bít, tak moc neví, co je strašidelný a co ne. Já se ho teda bojím dost, hlavně když mám službu v kuchyni, protože na mě vždycky zbyde zapalování kamen, a to já neumím, protože doma máme jenom plynovou troubu, tak do těch kamen buď narvu všechno, co je po ruce, a vono to pořád dýmá, ale nehoří to, nebo tam toho dám jenom trochu, a pak to nedýmá, ale taky to nehoří, no a takhle to jde vždycky dost dlouho, všichni mažou chleby, jenom já musím zapalovat kamna a pak chce kuchař Peťa vařit čaj, ale nemůže, protože v těch kamnech nehoří, ale místo aby mi pomoh, řekne jenom, že Josef nebude mít radost, a jde se

projít a hlasitě si píská, a ještě falešně, a pak přijde Josef a hrozně řve a já brečím, aby bylo vidět, že se stydím, ale ve skutečnosti se vůbec nestydím, protože mi nikdo nepomůže a protože mě ty kamna nesnáší, a já je taky, a jak můžu vědět, jak se v nich topí, když máme doma jenom tu plynovou troubu. Ale Josef řve pořád a na všechny, ségra říká, že si to nemám tak brát, no nevím, je teda fakt, že někdy si za to můžem sami, třeba když hrajem takovou tu hru, jak se má na buzole nastavit nějaký azimut a pak máme udělat třeba tři sta čtyřicet dva kroků, tak my vždycky přestanem počítat už po stovce, protože nás to do tolika nebaví, a pak nám to nevychází a ztratíme se a Josef se nás ptá, jak jsme se mohli ztratit a jestli umíme s buzolou, tak my mu to vždycky ukážem, že umíme, ale pak se přijde na to, že se nám nechce počítat do tři sta čtyřiceti dvou, a von na nás hrozně řve, tak třeba tehdy to je docela zasloužený, to jo, ale většinou ne, a já si stejně myslím, že je takhle uřvanej hlavně kvůli tomu svému jménu, Josef, dyť to je hrozný, to mu nezávidím, chudákovi.

Tak jdu zítra poprvý do školy, a protože jsou rodiče divní, tak budu chodit do sportovní třídy, voni se pořád hrozně radili, kam mě maj dát, protože se u nás votvírá nová sportovní třída, tak voni říkali, že bych měl asi chodit tam, a to já jsem nechtěl, to je jasný, protože tam určitě budou blbý děti, to já znám, když někam přijdem, tak tam jsou většinou jenom blbý děti, mamka mi vždycky vysvětluje, že to je hlavně tím, že se mnou byla dlouho doma, tak jsem trochu napřed, a že ty vostat-

ní děti za to nemůžou a abych se jim nesmál, ale voni se smějou mně, že jsem tlustej, tak já se můžu smát jim, že jsou blbý, to si myslím, že je fér. No každopádně to tak nakonec dopadlo, prej mám hlavu v pořádku a na sport jsem levej, tak musím do sportovní třídy, no a strýc Budlibák říkal, že to je zlý a že když mám dobrou hlavu, tak bych měl jít někam na hlavu, že akorát budu mít nechuť ke sportu, a to má recht, tuhle tu nechuť ke sportu, tu já mám už teď, strýc Budlibák je prostě fajn, to se musí nechat, až mě někdy mrzí, že jsem se nenarodil jemu, ale von už zase nemá tetu, tak to by bylo blbý, no.

Tak jsem měl první hodinu klavíru, prej když chodím do tancování, tak mi klavír musí jít, ale moc mě to teda nebavilo, ta paní učitelka je taková divná a má strašně moc vlasů a vobčas vypadá, že spí vestoje, mamka říkala, že to je tím, že je to umělkyně a že voni jsou už takoví, no moc moudřej jsem z toho nebyl, ale jako úplně špatný to taky není, pořád jsme nacvičovali, jak správně položit ruku na ty klapky, paní učitelka furt vopakovala, že je to jako když držím jablíčko, ale já ho nikdy nedržím, mamka nám ho vždycky rozkrájí, tak mě to moc nebavilo a nerozuměl jsem tomu, ale pak byla přestávka a paní učitelka chvilku mluvila s mamkou, a to dost pomohlo, mamka jí asi řekla, že mě baví černý díry a mimozemšťani a tyhle věci, protože po přestávce se paní učitelka na jablíčko vykašlala a říkala, ať si představím, že moje ruka je lítající talíř, a to už mi šlo daleko líp, tak možná ta paní učitelka zas nebude tak špatná.

Přemýšlel jsem, jak je to s těma vínama, protože to je hrozně divná věc, z modrých hroznů se prej dělá červený víno a z těch zelených se dělá bílý, který je ale ve skutečnosti žlutý, a ještě se některý z nich divně jmenujou, Rulandský šedý, Veltlínský zelený, Modrej Portugal a podobně, tak jsem se na to ptal tatky, jak to teda je, voni s mamkou pijou hodně vína, tak by to měli

vědět, ale voni pořád říkali, že to se jenom tak říká, že to je jako s indiánama a s Číňanama a s černočama, ale to mi teda moc nepomohlo, protože indiáni nejsou rudí a Číňani nejsou žlutí, ale černoši teda rozhodně černí jsou, ale každej jinak, asi podle toho, jak moc chodí ven, ale je to teda taky divný, tak se na to zeptám strýce Budlibáka, ten pije nejvíc z celé rodiny, tak ten to musí vědět.

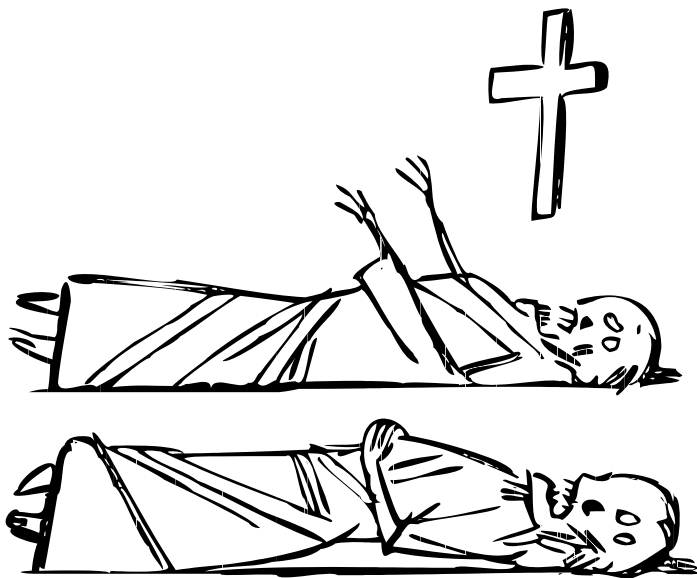
Tak si ve sportovní třídě docela zvykám, teda je to peklo, vo tom žádná, no ale když už tam jsem, tak se snažím, no a kamarádím s Honzou, to je takovej kluk, co vypadá úplně jako Jake z Jakea a Tlustocha, mamka říkala, že to jsme celý my, ale taťka jí potom říkal, že by mi to neměla říkat, že si to budu moc brát, ale mamka zase tvrdí, že bych to slyšet měl, no mně je to docela jedno, von ten Tlustoch je hrozně sympatickej, takže mi to nevadí. No a kromě Honzy je ve třídě ještě Kamenský, to je můj úhlavní nepřítel, protože zlobí paní učitelku a protože se baví s Martinkou Jiříčkovou, která je ve všem nejlepší a která na mě úplně kašle, i když jsme podle mě jediný dvě chytrý děti v celé třídě, takže bysme se k sobě bezvadně hodili, teda Martinka Jiříčková je hrozně dobrá i ve sportu, běhá rychleji než všichni vostatní a vůbec, ale to já bych jí vodpustil, taťka říkal, že nikdo není dokonalej, tak to je prostě ta její chyba, no. Jo, a co se týče těch záporňáků, tak těch je ve třídě víc, to je podle mě tím, že je to sportovní třída, tak jim ten sport prostě leze na mozek, ale Vinnetou s Old Shatterhandem taky vždycky bojovali proti přesile, takže to je dobrý, i když teda my s Honzou ještě pokrevní bratři nejsme, ale vidím to nadějně, jo, a pan trenér se jmenuje

Podařil, což teda sedí jenom na ty vostatní děcka, protože s těma mu to jde dobře, ale se mnou se mu zatím nic nepodařilo.

Tak mě dneska hlídala borovnická babička s dědou, zavezli mě i na trénink do bazénu, já jsem je totiž hrozně prosil, abysme šli, protože byl speciální prázdninovej trénink, kdy se nic nedělá, jenom se loví puky, který hlavní pan trenér nahází do vody, a protože jich většinu nahází do té nejhlubší části, kam se nikdo nepotopí, tak nám to vždycky vydrží celou tu hodinu, a když se zrovna nepotápíme, tak se můžem vopírat vo bok bazénu a povídat si, a to já mám na celým plavání stejně nejradši. Dědovi se to moc nezdálo, vono je tam takový vokýnko, kterým se rodiče můžou do toho bazénu dívat, a mamka tam vždycky stojí a po hodině mi nadává, že jsem vůbec neplaval a jenom si povídal u boku bazénu, ale to není pravda, protože já náhodou plavu pořád a povídám si jenom tehdy, když je přede mnou fronta a musím čekat, než budu moct plavat, tak to je logický, že jo, no ale tedka tam stál děda a tvářil se, že se mu něco nezdá, což teda jemu se něco nezdá dost často, ale von už je prostě takovej, no a jak jsem vylez, tak říkal, že se ten náš trenér teda pěkně fláká a že nás vůbec nic nenaučil a že tam jenom naházal puky a šel si válet šunky, no sice to takhle nějak bylo, ale děda tomu nerozumí, protože si nikdy nepovídal u boku bazénu a nikdy nechodil do plavání, von dokonce ani vůbec plavat neumí, takže je jasný, že se mu to s těma pukama nelíbí, protože kdyby se pro ně potopil, tak už by nikdy nevyplaval. Po plavání jsme šli do krypty kapucínů, kde jsem

se moc bál, protože tam všude leželi nějakí mrtví páni a byli takoví hodně jetí, no já se jim divím, že je to baví, pořád jim tam někdo chodí a vokukuje je, to já bych raději ležel někde jinde, no ale protože jsem byl statečnej a zvlád jsem kryptu, tak jsme za vodměnu šli do kapucínský cukrárny na rakvičku, babičce se to zdálo hrozně vtipný, já jsem to teda moc nepochopil, ale vona se vůbec směje takovým divným věcem, minule se třeba hrozně řehtala, když jí strýc Petr z Rakouska přivez Mozartovy koule, to dostala takovej záchvat, že jí až tekly slzy. Po rakvičce jsme šli do Moravského zemskýho muzea a taky do Anthroposu na mamuty, ale mě víc baví dinosauři, protože jsou takoví vosnatí a barevní a někteří maj křídla a někteří velký zuby a tak, a vůbec jsou prostě tvrdáci, kdežto mamuti maj všichni dva kly a jsou prostě jenom chlupatí, tak to je nuda, že jo.

Mamka mi zase dávala priessnitze, to člověka zabalí do mokráho igelitu a ručníků a tak a má mu to jako pomoct, což moc nechápu, protože je to ledový a člověka jinak pořád nutí, aby byl v teple, ale já mamce věřím, i když priessnitze teda nesnáším, no a potom, když už jsem byl na umření, tak mamka říkala, že když jsem pořád nemocnej, tak toho musíme nějak využít, a navíc že zrovna dávaj Mrazíka, a toho jinak dávaj jenom na Silvestra, tak to že není jenom tak, tak mě chvílku nechala samotnýho doma, vyzvedla ségru ze školy s tím, že umřela jakási tetička, vo který jsem nikdy neslyšel, pak šly koupit sýry a další věci a potom jsme se dívali na Mrazíka, mamka pořád říkala, jaká je to hrozná ruská blbost, ale hrozně se u toho řezala, a pak jsme debužírovali na balkóně,

já jsem se teda bál, protože bydlíme v sedmém patře a mně se vždycky zdá, že se ten náš balkón utrhne, ale von se ještě nikdy neutrh, ani teď ne. Tak jsme debužirovali ty sýry a další věci, ale mamka pořád říkala, že tamto nesmíme a tohleto taky ne, že to je jenom pro dospělé, a to mi teda nepřišlo moc fér, protože jsem to vlastně celý zařídil já, protože kdybych nebyl tak často nemocnej, nedívali bysme se na Mrazíka a ne-debužirovali, jako vono to má svý výhody, že jsem tlustej a že se hned zadýchám, to zase ne že ne, sice musím být pořád v posteli, což teda nesnáším, a taky musím co nejvíc spát, což teda nesnáším ještě víc, ale já umím hrozně dobře dělat, že spím, takže můžu být normálně vzhůru, akorát když jde někdo kolem, tak dělám, že spím, a je to, no a hlavně dostávám takovej moc dobrej sirup, to je vlastně to nejlepší, takže i když je mi třeba už dobře, tak vždycky říkám, že bych si ho radši ještě dal, jakože pro jistotu, ale mamka to většinou prokoukne a už mi ho nedá, no a taky ještě mlíko s medem, to je taky bezvadná věc. A taky je fajn, když mám průjem, protože můžu jíst posůlený rohlíky, což je moje nejvoblíbenější jídlo na světě, mamka mi je normálně nechce dávat, vždycky je tam nějaká zelenina a máslo a šunka a sýr a spousta dalších věcí, ale

to ty rohlíky hrozně kazí, protože nejlepší rohlík je jenom posúlenej, nebo teda ještě s máslem a posúlenej, tam je potom dobrý, že ta sůl líp drží.

Tak jsem přemýšlel, jestli má pan prezident nohy, protože na vobrázku je mu vždycky vidět jenom hlava, a taky se mu říká „hlava státu“, tak to je divný, že jo, no prostě jsem ho nikdy neviděl celýho, a kdyby měl nohy a to vostatní, tak by se mu přece neříkalo „hlava státu“, i když je teda zase na druhou stranu fakt, že taťkovi sousedi taky někdy říkaj „hlava rodiny“, a přitom taťka normálně nohy má, tak to von pan prezident bude asi taky kompletní. Ale moh by nám ve třídě viset celej, jakože pro sichr.

Ve sportovní třídě mi to furt moc nejde, tak mamka vymyslela, že spolu budem chodit na nějaký sport, abych se jako zlepšil, tak se mě ptala, co bych tak chtěl dělat, tak já bych upřímně nechtěl dělat nic, maximálně si číst, že jo, a navíc chodím na plavání a na tancování, tak to už snad stačí, ale mamka je taková hrozně nevodbytná, a jak se jednou něčeho chytne, tak se jí člověk nikdy nezbaví, tak jsem řekl, že bych chtěl dělat tenis, protože jsme zrovna šli kolem tenisového kurtu a byli tam jenom lidi v bílým a s raketama, tak já jsem si říkal, že je to v suchu, protože nic bílého nemám, protože jsem podle mamky čuně a všechno bych zasvinil, a navíc nemám ani tu raketu, jenže mamka mě podvedla, protože se tam hned šla zeptat a voni jí dali klíče, abysme tam mohli chodit ráno, než přijdou ti bílí, a dokonce že si vod nich můžem půjčit rakety, že jich tam vždycky pár je, von strýc Budlibák vždycky říká, že člověk se už dneska nemůže spolehnout vůbec na nic, a má pravdu. Tak jsme tam teda další ráno byli, zkoušeli jsme trochu hrát, ale ty míčky lítaly daleko a nám se tam s mamkou nechtělo běhat, tak mamka potom vymyslela, že si mám pinkat vo zeď a že vona zatím půjde za roh na kafe, protože to dospělí dělaj, ale mě to pinkání vo zeď ne bavilo, protože ty míčky furt lítaly moc daleko, tak jsem si sed na zem a čekal na mamku, protože to zase dělám já, a pak tam přišel ten pán, co mamce den předtím půjčil klíče, a já jsem mamku hned nabonzoval, protože teplej bonz je lepší než studená večere, a ten pán se hrozně rozčiloval, a když přišla mamka z kafe, tak jí vzal klíče a vyhodil nás, takže to všechno skončilo dobře a chodím zase jenom plavat a tancovat.

Dneska jsme chtěli jet na kolo, teda rodiče chtěli a já jsem musel, ale když jsme přijeli dolů do sklepa, tak jsme zjistili, že nám ho někdo celej posprejoval. Mamka chtěla nejdřív zavolat policajty, ale pak si všimla, že se ten blbec dole podepsal a že to udělal Radim vod Mašlárů, von si na něj v baráku pořád někdo stěžuje, mamka říká, že to je prostě tím, že je z děcáku a že takový děcka se prostě slušně chovat neumí, ale já si myslím, že se třeba ještě spraví, však za to nemůže, že je z děcáku. Tak jsme policajty nevolali a mamka si to šla vyřídit s panem a paní Mašlárovýma, hlavně teda asi s paní Mašlárovou, protože pan Mašlár je jako taťka, taky musí poslouchat a dělá, co se mu řekne, u nás je to v rodině, protože taťkův taťka, teda můj děda, to má taky, tak doufám, že to taky nemám, protože to by byla dost votrava, no ale pan Mašlár do naší rodiny vůbec nepatří, a má to taky, ale u něj je to jasný, protože je proti paní Mašlárové poloviční, tak si na ni asi netroufne, aby mu něco neudělala. Každopádně ani jeden z nich nebyl doma, ale mamka slyšela, že tam někdo je, tak na Radima hulákala přes dveře, a von se jí bál vtevřít, což chápu, protože kdybych mamce nemusel vtvírat, tak bych jí někdy taky nevtevřel, jenže moje dveře se nedaj zamčít, a i kdyby, tak bydlím se ségrou, která by mě určitě klidně vodemčela. No von ten Radim je sice klacek, jak říkal taťka, a sígr, jak říkala mamka, ale blbej zase není, tak mamce zavolal telefonem a domluvili se, že to přijde umýt a že se jeho rodiče nic nedozví, poněvadž von se sice naší mamky bojí, ale tý svý se asi bojí ještě víc. Když von má to štěstí, že nemá vomezenou ségru, která by ho práskla, to mám já a nestojí to za nic.

Tak jsme měli školní závody, to my míváme docela často, teda hlavně vostatní, já ne, tak jsem myslel, že půjde zase jenom Kamenský s Martinkou Jiříčkovou, což je hrozně blbej výběr, protože když už s Martinkou někdo jde, tak bych to měl být já, to je jasný, Kamenský je hulvát a ještě mi ji zkazí, no ale pan trenér říkal, že jdeme všichni. Řek jsem to doma a mamka byla ráda, že mě konečně uvidí, ale jak jsme šli v sobotu na stadion, tak začala být nějaká nervózní, no mně bylo všechno jedno, jak jsem se rozběh, tak jsem hned byl poslední, ale nevadilo mi to, protože taťka říkal, ať si z toho nic nedělám, že někdo být poslední musí, a to je fakt, na tom prostě něco je. Jak jsem běžel kolem paní učitelky, tak jsem jí zamával a lidi se hrozně smáli, ale mamka potom hrozně nadávala a hádala se s taťkou a nakonec se domluvili, že teda nevádí, když budu poslední, ale že nemusím být poslední vždycky, že to zase není nutný, tak jsem z toho byl dost zmatenej.

Tak jsem byl v nemocnici na trhání mandlí, už to bylo podruhé, paní doktorka říkala, že někdy prostě ty mandle narostou znova a že se musí znova vytrhnout, a že jsem právě proto pořád tak nemocnej, že mám pořád ty mandle, ale když to slyšel borovnickej děda, tak se hrozně rozčilil a řval, jak mohli dát takový krávé diplom a že mandle jsou jenom nosní a krční, a když je jednou vytrhnou, tak že už tam prostě nejsou, no děda sice rozumí všemu, ale pracoval jenom v lomu a na poště, takže rodiče věřili spíš paní doktorce, a tak jsem šel zase do nemocnice. Voni tam člověka hrozně týraj,

nejdřív ho trápí hlady, pak ho uspí, to bylo teda zrovna fajn, nasadili mi takovou masku a pak tam pořád lítal jakejsi motýl nebo co, no ale když jsem se probudil, tak mi stejně jako minule nechtěli dát napít, že se to nesmí, no ale aspoň mám novýho kamaráda, jmenuje se Tadeáš a ležel vedle mě a taky šel na mandle, taky už podruhé. Tak doufám, že jestli mi ty potvory narostou znova, tak že narostou i jemu, abysme se tam zase sešli, protože máme podobný zájmy, bonbóny a mimozemšťanky, tak jsme si dobře popovídali.

Minulej týden se v tancování vybíralo, kdo půjde dál a kdo zůstane v přípravce, tak já jsem věděl, že mě určitě nevyberou, protože mě nikdy nikam nevyberou, ale voni mě vybrali, tak to jsem byl fakt překvapenej a rád, i když to teda má i nějaký nevýhody, třeba že člověk musí tancovat furt s tou samou holkou, tak jsem doufal, že vyberou nějakou, co nebude úplně blbá. Rodiče se doma taky hrozně divili, mamka tam dokonce chtěla volat, protože mi to nevěřila, ale taťka říkal, ať neblbne, že kluků tam přece chodí hrozně málo, tak že to bude tím, no a pak jsme za vodměnu šli na zmrzlinu a moh jsem si dát tři kopečky, tak jsem si dal tři čokoládový, protože vanilka je pro holky, tutti frutti je divná a ovocný příchutě vůbec nejsou dobrý, takže vlastně není moc z čeho vybírat. No jenže pak se to zkazilo, protože když jsem do tancování přišel dneska, tak jsem teda dostal tu partnerku, Pavlínka se jmenovala, a byla taková pěkná a vůbec nebyla blbá, skoro jako Martinka Jiříčková, co s ní chodím do třídy a co jsem do ní

zamilovanej, teda taťka říká, že to ještě nemůžu vědět, co to je, a že von třeba byl do mamky zamilovanej až ve dvaceti, to že je tak věk, kdy to člověk pobírá, a mamka se ho ptala, jestli teda už do ní zamilovanej není, tak von honem říkal, že samozřejmě, že to takhle nemyslel, ale my jsme s mamkou viděli, že to je nějaký podezřelý, no každopádně strýc Budlibák mě podporuje, já jsem mu teda říkal, že Martinka Jiříčková na mě kašle a že z toho asi nic nebude, ale von říkal, ať to nevzdávám, že mi fandí a že ti vostatní kluci jsou určitě hloupější než já a toho že vona si všimne, tak já to nevzdávám, ale zatím je úplně slepá. No ale abych se teda vrátil k tý Pavlínce, tak ta byla fajn, taková skoro Martinka Jiříčková, a měla takový červený botičky a paní učitelka nám pořád vopakovala, abysme těm holkám nešlapali na nohy, že to je v tancování to nejhorsí, no ale měla to celý nějaký pomotaný, protože Pavlínka šlapala na nohy mně, celou dobu, tak já jsem jí to říkal, dívej se, kam šlapeš, jsem jí říkal, ale vona říkala, že jí to nejde a že jí to mrzí a kdesi cosi, no ale tak pak s ní má člověk tancovat, že jo. Tak jsem to doma říkal mamce, ale vona říkala, že Pavlínka se asi vyměnit nedá a že teda přece není nějaká špatná a že se to naučí, ale já jsem se zasek, že už do tancování chodit nechci, tak rodiče se kvůli tomu pak trochu pohádali, ale taťka mamku nakonec přemluvil, že mě do toho nebudou nutit, když tam nechci, a podle toho jsem poznal, že mamka nebyla moc rozhodnutá, protože kdyby jo, tak by ji taťka nikdy nepřemluvil, protože u nás všechno řídí mamka. No ale do tancování už teda chodit nebudu.

Tak jsme byli za borovnickou babičkou na poště, teda vona tam už nepracuje, už ani nebydlí v Brně, ale vobčas se tam zajede podívat a vezme nás s sebou, takže jsme tam vlastně nebyli za ní, ale s ní, já se tam teda bojím a sám bych tam nešel, ale mamka šla se mnou, tak jsem šel. Já mám strach hlavně z toho divnýho výtahu, co se jmenuje páternoster, jednak kvůli tomu jménu, protože normální výtahy se jmenujou nějak normálně, třeba výtah, co máme u nás v paneláku, se jmenuje Výtahy Vymyslický, já jsem si dřív vždycky myslel, že to jsou Vymyslícky, jakože věci, co si člověk jenom tak vymyslí, a vono to je podle nějakýho pana výtaháře, aspoň mi to říkal taťka, no ale prostě ten výtah se jmenuje Vymyslický, což je pěkný jméno, i když teda na to moje nemá, Richard, to nic nepřekoná, ale ten výtah na poště u borovnický babičky se jmenuje páternoster, což teda rozhodně pěkný jméno není, a hlavně je hrozně nebezpečnej, protože nemá žádný dveře a nezastavuje, takže člověku klidně může ujet nohu nebo tak něco, a hlavně ho určitě zabije, když nestihne vystoupit úplně dole nebo úplně nahoře, protože tam to ten výtah nějak udělá, že potom jede vobráceně než předtím, mamka tam prej jednou jela a říkala, že tam nic není a že to přežila, ale tomu já nevěřím. No ale u babičky to stojí za to, vona tam už sice nepracuje, ale má hodný paní kolegyně, co mě vždycky nechaj razítkovat dopisy a psát si na psacím stroji, teda jenom než ho zaseknu, ale psací stroj je super, protože když se zasekne, tak ho babička umí zase vodseknout, kdežto když doma zaseknu počítač, tak ho taťka vodseknout neumí a hrozně nadává.

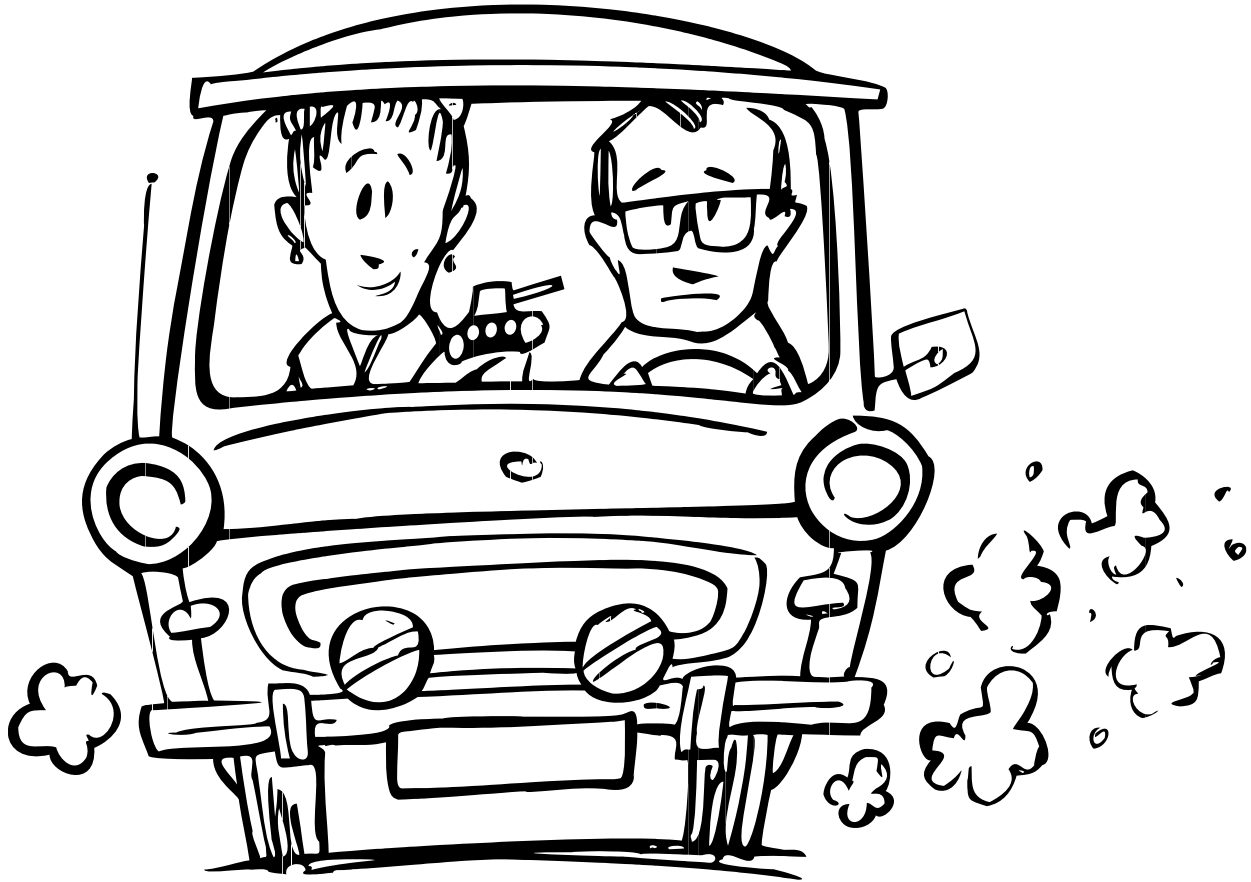

Na silvestra jsme byli u jakýsi mamčiný kamarádky, co měla vobrovskej dům, mně to připadalo skoro tak velký jak náš panelák, ale taťka říkal, že to je normálně rodinnej dům a že až ta jeho firma začne vydělávat, tak budem bydlet taky tak, a mamku to trochu naštvalo, protože to taťkovi dost trvá, no ale byl to teda vobrovskej dům, co v něm bydleli jenom tři lidi, nebo teda ještě dva vobrovští psi, co jsem se jich bál, protože byli větší než já, tak je dali ven. My děcka jsme dopadli líp, nás dali do pokoje s vobrovskou televizí a spoustou chlebičeků, tak já jsem byl spokojenej, a ta jejich Blanka taky nebyla špatná, na holku, a navíc mi řekla, že se ráda dívá na Star Trek, a to mi bylo jasný, že je fajn. Tak jsme jedli a dívali jsme se na televizi, nejdřív na jakejsi strašně starej film vo Titaniku, to bylo teda zlý, tak jsme to v půlce přepnuli, voni jak měli všechno vobrovský, tak měli taky strašně moc kanálů, ale většinou tam byly nějaký kraviny, cosi romantickýho u moře nebo něco vo doktorech nebo jakási rakouská detektivka, no prostě nic normálního, tak jsme to na chvilku vypnuli a povídali si, co tak rádi sledujem, já říkám, že kromě Star Treku mám rád hlavně Beverly Hills, mamka tomu říká „prdlý Brdli“, ale my to se ségrou žerem, a ještě Melrose Place a Pobřežní hlídku, tam totiž vždycky vo něco jde, mamka tomu nerozumí, ale jednou tam třeba žralok sežral jednu tu paní, taťka říkal, že už tam nejspíš nechtěla hrát, ale von tomu taky nerozumí, to je jasný, že tam chtěla hrát, v takovým skvělým seriálu by chtěl hrát každej. Blanka říkala, že se na to určitě dívám jenom proto, že se na to dívá ségra, ale tak to vůbec není, kvůli ségře čtu jenom Bravo, protože ségra si kupuje Bravo a já si kupuju Kačera Donalda a vždycky ho mám rychle přečtenýho

a nemám co číst, tak si čtu to její, ale teda nic moc, ale furt lepší než mamčina Burda, to je takovej časopis, co se vůbec nedá číst, jo, a ještě teda kvůli ségře poslouchám Haberu, protože jinak doma máme jenom samý dětský věci vod Skoumala a tak, tak to není špatný, ale rychle se to voposlouchá, zatímco Habera je parádní, toho můžu. No a Blanka měla taky nějaký voblíbený seriály, ale po Star Treku jsem ji přestal poslouchat a pak už byl večer a dívali jsme se na jakejsi neslušnej film, teda na začátku byl slušnej, ale pak se to nějak moc rozjelo, ale tak když už jsme to měli rozdívaný, tak to je blbý se na to nedodívat, že jo, a pak přišel můj taťka s jejím taťkou a hrozně nadávali, na co se to díváme a co tomu řeknou mamky, až se to dozví, a pak si vzpomněli, že nás vlastně jakože měli na starosti, tak se domluvili, že vo tom mamkám říkat nebudou a že to stejně někdy musíme vidět, tak že to nemáme nikomu říkat, ale přepnuli nám to na jakousi trapnou silvestrovskou zábavu, tak aspoň že jsme měli ty chlebičky.

1994

DNESKA k nám přišli na návštěvu líšeňská babička s dědou, voni jsou voba dost divní, babička má růžový vlasy a chodí v čemsi, čemu mamka říká „kimono“, a děda vždycky, když k nim přijdem, tak se zavře do garáže a vopravuje trabanta, no ale teď přišli k nám, tak jsem ho konečně taky jednou viděl, ale zase je fakt, že vypadá furt stejně a nikdy nic neřekne, takže člověk vo moc nepřijde, když ho nevidí. Koukal jsem babičce do tašky a dostal jsem vod mamky hrozně vynadaný, že se to nedělá, ale babička říkala, že to nevadí, a dala mi skvělej tank a časopis s želvama Ninja, co je mám fakt rád, protože jsou bezva a drsnější, a vobčas jsou sprostí, to mi teda docela vadí, ale tak ten Trhač, ten je horší než Kamenský vod nás ze třídy, takže bych jim to vodpustil, no každopádně jsem si honem hrál s tankem a díval se na vobrázky v Želvách, protože když babička vovejde, tak mi mamka vždycky

všechny hračky vod ní vezme, vyhodí je do koše a řekne, že i kdyby se babička posrala, tak zelenej mozek ze mě nebude, načež se s taťkou začnou hádat, a babička je u nás vždycky jenom chvilku, jenom sní všechno, co najde na stole, a pak řekne, že za chvilku půjde Dallas a že musí honem domů, aby viděla toho záporňáka s tím divným jménem a taky Bobbyho, to je její oblíbenec, a taky že musí stlát peřiny, vona babička je na peřiny hrozně vysazená, moc to nechápu, já si to ustelu ráno a jsem hotovej, ale babička někdy stele i přes den, hlavně teda když je u nás, nebo ještě někdy musí prát, což už vůbec nechápu, doma normálně zapnem pračku a vona pere úplně sama, ale babička tý svý musí asi nějak pomáhat, ale taky to má jenom tehdy, když je u nás. No každopádně se teda zvedli a jeli s dědou domů tím hrozně vopravovaným trabantem a mamka mi vyhodila tank i Želvy a šla se hádat s taťkou, že zelenýho mozka ze mě mít nebude, tak to asi kvůli těm Želvám nebo co.

Dneska jsme si vo přestávce s klukama povídali vo tom, jaká byla Miss a komu jsme fandili, tak já jsem fandil sedmičce, ale většina vostatních byla pro pětku, protože sedmička prej měla moc krátký vlasy, takže to vůbec nebyla holka, tak já jsem říkal, že to je fakt, ale že podle mě asi byla holka i tak, když ji tam pustili, ale Honza říkal, že holky musí mít dlouhý vlasy a že to byl možná jenom nějaký vomyl, že tam prostě přišla, voni si nevšimli, že není holka, a pak už to nestihli zastavit. Tak možný to je. Nebo si třeba sedmička před tou soutěží řekla, že už nechce být holka a že

si ty vlasy vystříhá, jako to bylo v tom filmu, lidi dělaj různý divný věci, třeba pan Grossmann, to je náš domovní důvěrník, někdy na chodbě jódluje, a to já teda musím říct, že nechápu, proč se mu říká důvěrník, protože já mu vůbec nedůvěřuju, nebo náš pan školník, co má takový slizký vlasy a mamka vždycky říká, že vypadá jako třetiligovej fotbalista, ten si zase dává rozkouřený cigarety za ucho, což si teda myslím, že je dost nebezpečný, jednou mu chytne hlava a co potom, i když teda ty vlasy má fakt hrozný, tak možná se jich chce zbavit. A pak jsme se hádali, proč se tý druhý miss říká vícemiss, jestli je teda víc miss než ta první, nebo jak to je, a Sajdl tvrdil, že to není „více“, ale „vice“, ale von k nám tenhle rok přestoupil z nějaký jiný školy a moc si vo sobě myslí a vždycky je takovej nóbl, pořád říká čili a má každý voko jiný a tak, tak jsme ho zbili a byl pokoj, ale von je hrozně vlezlej, tak se v hodině přihlásil a ptal se paní učitelky, jak to teda je, a vona nám vynadala, že už jsme měli dávno spát a ne se čučet na televizi, takže ať je to, jak chce, vyhráli jsme.

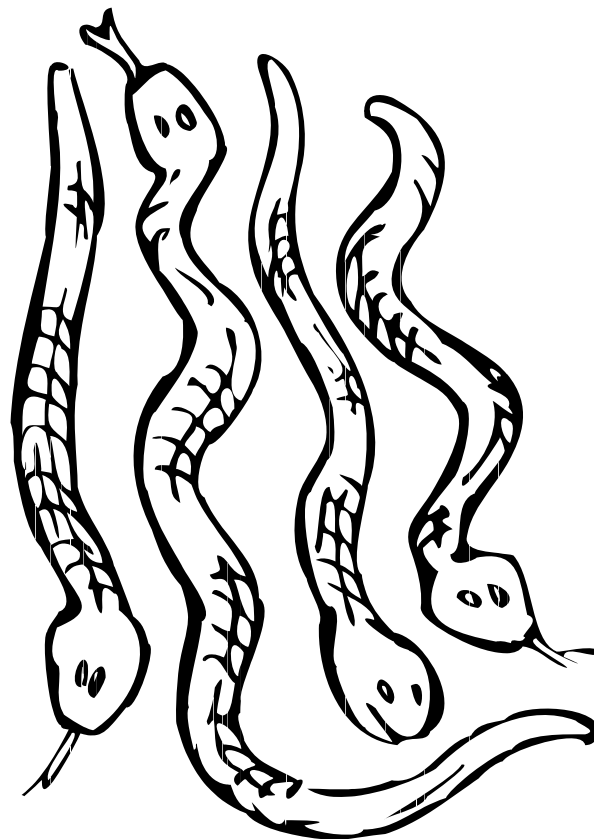
Mamka říkala, že mám málo kamarádů a že s tím musíme něco udělat a že na sport jsem levej, a ještě navíc hrozně tlustej, ale na klavír že hraju dobře, takže to zkusíme s nějakým dalším kroužkem a že si tam třeba někoho najdu, tak s taťkou přemýšleli, kam by mě tak dali, chvilku mě přemlouvali, abych se vrátil do tancování, ale to jsem nechtěl, bylo to tam hrozně divný a strýc Budlibák říkal, že přece nejsem bukvice, tak tomu jsem moc nerozuměl, ale musel bych zase tancovat s Pavlínkou, co mi pořád šlapala na nohy, tak jsme nakonec vymysleli, že teda zkusím dramaťák,

taťka říkal, že tam chodí hrozně voprsklý děcka, což já právě nejsem, tak že to vod nich třeba chytím. S těma voprsklýma děčkama měl pravdu, jsou tam samý divný holky, ale tak se mnou se holky jinak vůbec nebaví a bijou mě, teda kromě sestřenic, ale tak ty nemůžou, takže to se nepočítá, tak jsem si říkal, že to bude dobrý, a je fakt, že si mě tam váží, i když teda hlavně proto, že kluci jsme tam jenom dva, takže jim nic jinýho nezbyvá, protože ten druhej je vo hodně starší a hubenější, takže na mladší a tlustý role maj jenom mě. No každopádně teda zkusíme a zkusíme a za chvilku budem mít představení, tak jsem zvědavej, hraju tam jakýhosi rádce nebo co, nemá chudák moc textu a vůbec je takovej celej nad hrobem, jsem teda sice mladší než ten druhej kluk, ale náš režisér Adam říkal, že ta druhá postava je milovník a že to hrát nemůžu, protože by tomu nikdo nevěřil, a že jsem na holky ještě malej a že si myslí, že jsem takovej ňouma, že dostanu pusu nejdřív tak ve dvaceti, no jako mně je to docela fuk, když mě nechce Martinka Jiříčková ze třídy, tak klidně umřu sám, ale von ten Adam si možná jenom na mě vylívá zlost, že holky nechtěj jeho, ale tak to je jasný, vypadá, jak kdyby se padesát let nemyl, a navíc je rozvedenej, ale paní Adamová vede taneční voddělení, takže se každěj den potkaj na chodbě a pohádaj se, takže i kdyby ho nějaká chtěla, tak paní Adamová by mu ji vodehnala.

Zas je tady jaro, což mě dost štve, protože to znamená, že furt budem někam jezdit na kole, což mě hrozně nebaví, taťka si stěžuje, že už jsem na něj moc těžkej, takže mě nechce tlačit do kopce,

no a mně se zase nechce šlapat, to je jasný, já rád jezdím z kopce, ale do kopce to je otrava. Zima teda samozřejmě není vo moc lepší, to zas musíme jezdit na běžkách, ale ty mám radši, protože mi vobčas zamrzne vázání a nemůžu do něho nasunout boty, takže se musíme vrátit dřív, a dost často třeba taky roztaje sníh nebo vůbec nenapadne nebo špatně namažem a mamka s taťkou se hrozně dlouho hádaj, jestli za to může taťka, nebo ta paní, co špatně hlásila počasí, nebo za to nemůže vůbec nikdo, no a já spokojeně sedím, teda nejsem zase úplně moc spokojenej, protože nemám rád, když se mamka s taťkou hádaj, ale když mě nutí chodit na běžky, tak dobře jim tak, no prostě u běžek je velká pravděpodobnost, že se z toho nějak dostanu, ale kolo se dá leda někde píchnout, a to mě vždycky rodiče hlídaj, kudy jedu, mamka jede přede mnou a taťka za mnou, tak to nejde, člověk může jediné schválně spadnout, to já vobčas dělám, ale to zas dost bolí, takže si až tak nepomůžu, nebo se to dá různě zdržovat, zaseknout se ve sklepe, stěžovat si, že mám málo nafouklý kola a tak, ale to se vždycky hrozně rychle vyřeší. Včera dávali v televizi dokument vo týrání dětí, že ty děti musely dělat různý věci, který vůbec dělat nechtěly, a že tím hrozně trpěly, a já jsem si hnedka říkal, že to mám přesně doma a že by se na kolo vůbec nemělo chodit, nebo by mamka s taťkou mohli chodit beze mě, jenom se ségrou, aspoň bych byl sám doma, protože to já mám hrozně rád, to je totiž hrozně fajn, člověk to má celý pro sebe a připadá si jak velkej pán, tak to by určitě byli všichni spokojení, jenže to prostě u našich neprojde, voni jak už jsou dlouho spolu, tak asi zapomněli, jaký je to skvělý, když je člověk sám doma.

Dneska jsme s Honzou zjistili, že kousek vod školy votevřeli novou cukrárnu, tak jsme vzali kapesný a hned jsme ji šli vyzkoušet. Měli tam různé zákusky a takový ty normální věci, ale mně zákusky moc nechutnají, jedině větrníky, a ty jim zrovna došly, tak to bylo dost nanic, ale ten pán nám doporučil takový gumový hady, a ti byli fakt skvělí. Řek nám, že to s nima nemáme přehánět, že když sníme moc sladkýho, tak se nám zkazí všechny zuby, tak já jsem mu řekl, že je teda divnej cukrář a že by nám takový věci říkat neměl, protože riskuje, že už nikdy nepřijdem, ale že se nemusí bát, protože zítra přijdem znovu, protože ti jeho hadi jsou fakt žůžo, a že to s těma zubama je úplná blbost, protože každěj ví, že tyhle zuby jsou jenom dočasný a že se nic nestane, když se nám všechny zkazí, protože dostanem minimálně ještě jedny, a že mám sestřenici, co jí namáčeli dudlík

do medu, až se jí zkazily všechny zuby, ale že je v pohodě a že má takový zvláštní barevný rovnátka, a ještě ji teta jednou vopářila vodou, no ta sestřenice to chudák má těžký, ale pořád je tady a zuby má všechny, teda umělý, ale jako kompletní, ta voda, to teda bylo blbý, to už jí asi zůstane, ale zuby má, a dokonce se s nima v noci nemusí votravovat, protože si je může vyndat. Tak pana cukráře to dost vzalo, možná tyhle věci ani nevěděl, každopádně už nám do toho nekecal a další dva hady nám dal se slevou.

Zase byly Velikonoce a zase to bylo trapný jako každéj rok, nejdřív člověk musí nařezat nějaký proutí a uplést z něho pomlázku, to my s taťkou vždycky jedem někam do lesa a tam to nařežem a pak se to musí uplést, taťka umí i z vosmi, ale mně se nikdy nechce ani ze tří, no ale tentokrát jsem vyžrál aspoň na tohle a řek jsem, že si nepamatuju, jak se to dělá, tak taťka plet a plet, a mně to pořád nebylo jasný, až to bylo hotový. Ale to je jenom ta první část, ta je sice votravná, ale to trapný přijde až potom, člověk jezdí po městě za příbuznýma a tak a vyplácí ty jejich holky a říká u toho nějakou debilní básničku, a vono je to celý nějaký pokažený, protože starý ženský vždycky přijdou samy a vůbec neutíkaj, a ty mladý zase dělaj hrozný cavyky a pak to hrozně dlouho trvá a je to vo to trapnější, dělaj, jako kdyby mě to nějak hrozně bavilo, přitom já u toho taky trpím, že jo, protože je to prostě pod mou úroveň. No a když je to hotový, tak člověk dostane trochu čokolády, co mu doma stejně zabaví mamka, aby se nepřežral, a pak ještě nějaký vobarvený vajíčka, který když

se voloupou, tak jsou takový divně barevný, že už na ně člověk ani nemá chuť. Ale tak to je vlastně ta jediná výhoda Velikonoc, že já jinak vajíčka nesmím kvůli cholesterolu, ale po Velikonocích je musíme jíst všichni, protože jich máme hrozně moc, a protože jsem vobětavej a hodně toho sním, tak překonám i ty divný barvy.

Přemýšlel jsem nad dinosaurama, poněvadž mám vo nich doma velkou knížku a byli jsme teď kdesi na jakýsi výstavě, kde byli taky, ale úplně jinak barevní, tak jsem se ptal toho pána, co tam na to dohlížel, jak je možný, že jsou jinak barevní, a von na to, že v tý mý knížce je to asi špatně, ale já na to, no jo, ale jak vy můžete vědět, že byli barevní zrovna takhle, a von na to, no to se pozná z těch kostí, co se najdou, to je jako puzzle, a když se to dobře složí, tak je potom všechno jasný, no a mně se to pořád nějak nezdálo, tak jsem se ho zeptal, jestli kdyby se našla třeba lidská kost, tak jestli voni by z ní poznali třeba barvu vlasů, a von na to, no to ne, to nejde, a já říkám, tak to je ale divný, když přesně víte, jak měl dinosaurus puntíky, ale barvu vlasů nevíte, a von mi potom řek, že se moc ptám a že ho zdržuju a ať jdu dál. No tak výstava byla pěkná, ale tohle mi teda nejde do hlavy.

Tak mě naši šoupli k borovnický babičce s dědou, sice se to před nima snažili narafořit tak, že jsem tam jako hrozně chtěl, což jsem teda chtěl, ale stejně mě to našťvalo, protože je vždycky musím

hrozně přemlouvat, abych tam moh, a to, že tam hrozně chci, to je jim úplně jedno, ale teď že si potřebujou udělat chvilku pro sebe nebo co, tak jsem musel, i kdybych nechtěl, což já jsem hrozně chtěl, ale prostě to nebylo fér. No každopádně tam byl Patriček, to je nějaký můj příbuznej, kterej je vlastně můj strejda nebo tak něco, ale je vo kousek mladší a vo hodně blbější, dokonce bych řek, že je ze všech příbuzných úplně nejblbější, a to je u nás co říct, vono je to možná tím jménem, taťka říkal, že to je jak z nějakýho lacinýho pornofilmu, tak možná z toho ten kluk ještě vyrost, ale moc to nevypadá. Nejdřív jsme se nudili, co taky s ním, že jo, šachy hrát neumí a naučit se je nechce, máme vlastně společný jenom to, že je tlustej jako já, ale pak přišel můj borovnickej kamarád Vojta s bráchou Skůžou, jestli se nechcem jít podívat na jejich stromovej domek, co jim postavil jejich děda, tak jsme šli a já jsem si říkal, jestli se na nás lidi z voken dívaj, že to musí být vtipný, protože Vojta je taky tlustej, ale Skůža je hubenej, takže jsme byli trochu jako tři mušketýři, jenom jsme teda neměli takový ty jejich hábity a Patriček je na mušketýra moc natvrdelej, jenže když má člověk jednu nějaký příbuzný, tak už se jich nikdy nezbaví, to už tak je. No každopádně stromovej domek na nás moc velkej dojem neudělal, bylo to pár prken na stromě, vodkud na nás Skůža zamával, protože nikdo jinej tam nevylez, tak jsme si dělali srandu z Vojty, že má stromovej domek, ale nikdy tam nebyl, a Vojta se naštvál a šel domů, tak jsme šli taky domů a poprosili jsme dědu, jestli by nám taky nepostavil stromovej domek, nejlíp se schodama, abysme tam zvládli vylézt, jenže děda začal rozkládat rukama a hulákal, že ten děda vod Vojty se Skůžou je úplně blbej a že se těm klukům

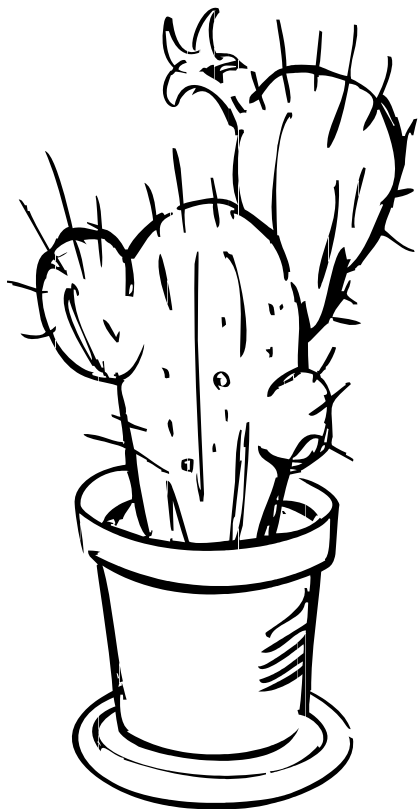
určitě brzo něco stane a že na tom von se teda podílet nebude, ale nám bylo jasné, že se mu prostě jenom nechce, von děda je jinak fajn, já myslím, že kdybych měl nějakýho lepšího parťáka, tak že bysme ho přemluvili, ale Patriček je fakt na dvě věci. Voni ti kluci z vesnice jsou takoví, no, prostě z vesnice, ale dědu si zapřáhnout umí, to zas jo.

Tak jsem se dneska dozvěděl, že umřela prababička Gellerová, přejela ji šalina, tak mi to bylo líto, ale jako jenom tak středně, prababička teda byla fajn, vo tom žádná, ale viděl jsem ji jenom párkrát, tak z toho zase nějak hrozně moc smutnej být nemůžu, že jo, ale byla teda lepší než ta druhá, to se musí nechat. Mamka říká, že bych takový věci říkat neměl, ale děda s babičkou, co dělaj buchty a dívaj se na Aktu X, jsou taky lepší než ten druhej děda s babičkou, co se u nich nesmí skákat na posteli a co se vždycky dívaj jenom na Dallas, kterej mě nebaví, protože tam nejsou mimozemšťani, no ale ta prababička Gellerová, ta byla skoro tak dobrá jako borovnická babička s dědou, i když jsem ji moc často neviděl, a neměla ani televizi, takže se nedívala vůbec na nic, ale jinak byla moc fajn, měla doma takový dřevěný kostky, co se z nich dalo stavět všechno možný, a taky nikdy nenadávala, protože jsme si u ní vždycky hráli pod stolem, kam neviděla, protože se nemohla vohnout, a navíc mi jednou do nemocnice přišla číst pohádky, když jsem v zimě spad do přehrady a ležel se zápalem plic, ale ne takový ty vobyčejný a nudný, ale takový ty jesenický, co jsou sprostý a pořád tam někoho vraždí sekýrou, no prostě fakt dobrá prababička. Tak teď jsem teda smutnej vo trochu víc, no.

Tak jsme měli s dramaťákem první představení, byla to premiéra a zároveň derniéra, Adam říkal, že to je proto, že by si toho lidi jinak nevážili a že ty nejlepší věci se vždycky hrajou jenom jednou, ale starší děcka říkaly, že na to přijdou jenom rodiče a nikoho jinýho to nezajímá, takže víc představení ani dělat nemůžem. No mně to jednou stačilo, přišla mamka s tatškou, ti museli, a taky strýc Budlibák, toho to zajímalo, a ségra se vymluvila, že nemůže a že má sbor a kdesi cosi, no vona je na ten svůj sbor hrozně pyšná, protože s ním jednou byla v Americe a protože si myslí, že je to kdoví co, přitom tam může zpívat každěj, že jo, stačí jenom votvírat pusy, vony některý ty jejich sboristky vypadaj jak kapři na suchu, každopádně rodiče se teda hrozně snažili, to se musí nechat, ani mi neřekli, že jsem byl ze všech nejtlustší, i když mamka říkala, že jsem hrozný dřevo a že mi ani to hraní moc nejde a že při tom jediným tanečním čísle, co jsem tam měl a co mě schovali za baletky, málem vomdlela, ale tak takový věci mi říkaj vždycky, a taky mě skoro pochválili, voni teda nikdy nechválí, protože to se u nás v rodině nedělá, voni to vyčetli z nějakých knížek, že ty děti jsou potom úplně nanic, když se pořád chválí, tak raději nikdy nechválí, aby to jako nepřehnali, ale mamka se přemohla a říkala, že jsem určitě spokojenej, tak to sice moc pochvala není, ale víc toho z ní asi nedostanu. To strýc Budlibák byl nadšenej, nepřišel teda úplně střízlivej, takže to možná bylo tím, ale stejně to hrozně chválil a říkal, že mi děsně záviděl, jak tam kolem mě vířily ty tanečnice, tak to je fajn scéna, to se musí nechat, strýc Budlibák se vyzná, jenom si potom stěžoval, že to mělo děsně debilní text, tak jsem mu říkal, že to psal náš režisér Adam, a von říkal, že to bude tím, že zrežiro-

vaný to bylo moc dobře, ale aby teda už hlavně nic nepsal, protože to byl fakt horor, že některý věci byly až taková síla, že si je dokonce i zapamatoval, třeba „rozmanitých chutí stáda“, a že taky bylo dost trapný, že dal hlavní roli svý dceři, že byla jako cvičená vopička a že kdyby ji viděl Čapek, tak by nevymýšlel slovo „robot“, to úplně nevím, jestli jsem to pochopil, ale každopádně ji taky nemám rád, protože si vo sobě moc myslí a všichni se rozplývají, jaká je roztomilá a šikovná, a přitom je jí patnáct, jenom je zakrslá, takže vypadá vo dost mladší, tak jsem to strýci Budlibákovi řekl, a von říkal, abych zase nebyl takovej hrr, že tak strašná zase nebyla a že kdyby to ved můj taťka, tak bych hrál hlavní roli já, ale já si myslím, že ne, protože kdyby se taťka na chodbě potkával s paní Adamovou a kdyby na něj řvala tak, jak řve na Adama, tak by tu hlavní roli stejně hrála ta jejich vopice.

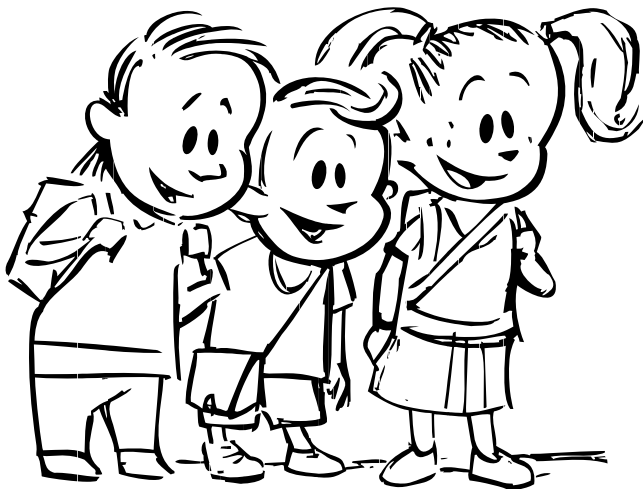
Když se mě paní učitelka při rozdávání vysvědčení ptala, co budu dělat vo prázdninách, tak jsem jí řekl, že budu hrát týden na hradě na cemballo, ale děcka ve třídě vůbec nevěděly, co to je, tak jsem jim musel vysvětlit, že je to vlastně takovej starej klavír, do kterýho se musí víc mlátit, aspoň takhle mi to říkali, ale pak jsem zjistil, že to má ještě navíc vobráceně barevný klapky, což byl voprúz. Hrála tam spousta děcek z naší hudebky, ti starší dostali zaplaceno, ti mladší z toho mají dobřej pocit, aspoň to takhle říkal pan ředitel, no a první den to bylo fajn, druhej už to bylo docela nudný a celej týden byl teda peklo, ale aspoň jsme se chodili koupat a dostal jsem vod rodičů časopis s Asterixem a Obelixem, kterej jsem měl schovanej v tom cembali, a když zrovna nešla prohlídka, tak jsem si

ho moh číst, akorát teda noci byly dost zlé, byl jsem tam jedinej kluk, tak jsem spal s panem ředitelem, a von hrál vždycky s hol-kama do noci karty a já nemoh usnout a začalo se mi vždycky chtít na záchod, ale doma mamka vždycky nadává, když v noci chodím na záchod, tak já se bojím chodit, ale když už se mi chce, tak co s tím, tak jsem šel, a pan ředitel taky nadával, zrovna jako mamka, ale ta se potom vždycky ptá, jestli mi není špatně nebo něco, ale pan ředitel mi jenom vynadal a vodsed si vod holek a všichni se červenali.

Ptal jsem se mamky, co znamená „pták na desátou“, že tomu nerozumím, a vona říkala, že to jsem já, ale dál mi to nevysvětlila, tak jsem se zeptal na „přetrhnu tě jak hada“ a „už je ruka v rukávě“, ale mamka tomu buď nerozumí, nebo je to zase nějaká ta dospělácká věc, tak jsem si řek, že to nechám chvílku plavat, mamka nemá ráda, když se jí pořád na něco ptám, ale příště se určitě musím zeptat na Zagroše Kudlu, kdo to byl a tak, protože mi to děsně vrtá hlavou, a taky na takový ty divný věci, co začínaj

na „ne“, ale bez toho „ne“ to jsou blbosti, třeba „nebohý“, „nešvar“ a tak, a taky na kaktus, musím se určitě zeptat na kaktus, protože cirkus bez cirku a fikus je fikus bez fíku, ale kaktus není kaktus bez kaktu, a to je prostě divný.

Rodiče mě zase ztrapnili před celým táborem. Mamka mi každé rok při vodjezdě dává velkou pusku a všichni to vidí, což je vopravdu hrozně trapný, tak já jsem je prosil, aby zastavili za rohem, aby to nikdo neviděl, ale voni to prokoukli a jeli se mnou až k autobusu, tak já jsem se tomu snažil nějak vyhnout a mamka se urazila a řekla, že když jí teda za tu pusku nestojím, tak že teda nic, tak já jsem měl radost, ale stejně jsem ji potom dostal. V autobuse jsem seděl s Frantou, co maj jeho rodiče cukrárnu, tak to asi budem kamarádi. Pak jsme museli psát domů, že jsme dobře dojeli, ale já jsem byl na mamku pořád naštvanej, že mi dává takhle přede všema pusku, tak jsem napsal jenom „dojeli jsme“ a podepsal jsem se, aby věděla, že jí píšu já, ale že jsem pořád naštvanej, no a pak jsme s Frantou měli noční hlídku, normálně to bývá až druhou noc, ale my jsme se v autobusu přežrali Frantovýmá bonbónama, teda takhle to tvrdili vedoucí, ale nebyla to pravda, protože já jsem třeba ještě moh a Franta určitě taky, dyť je z cukrářský rodiny, tak něco vydrží, no a za trest jsme museli nespravedlivě hlídat hned první noc, teda ne celou, jenom dvě hodiny, ale vono se to člověku zdá strašně dlouho, protože v noci se nic neděje, tak je to nuda. Tak jsme to tam pořád vobcházeli sem a tam, a nechodili jsme ke kuchyni, protože tam teče potok, kterej je v noci hrozně strašidelnej, a pořád se nám zdálo, že někde kolem nás chodí nějaký pes, tak jsme si potom řekli, že radši vzbudíme mou ségru, co jezdí jako vedoucí, no a to byl teda trochu problém, protože děcka bydlí po dvou ve stanech, ale vedoucí spí všichni v takovém vobrovským hangáru, kde v noci není nic vidět, tak jsme se snažili najít ségru, ale zakopli jsme vo nějaký vedoucí, co byli potom dost naštvaní,

a na jednoho jsme posvětili baterkou, ale vomylem, protože vypadal jako ségra, no a když jsme ji nakonec našli, tak jsem ji vzbudil a řekl jsem jí, že máme v táboře vlka a že se bojíme jít ven, aby nás nesežral, a ségra říkala, že jsem debil a že je ráda, že nejsem u ní ve voddílu, protože to by ji určitě zabilo, a že snad stačí, že mě chodí kontrolovat přes den a že se jí kvůli mně všichni smějOU, ale nemusím ji ještě budít v noci, no prostě byla dost našťvaná, tak jsme ji nechali spát a šli jsme ven, kde nás ale teda nic nesežralo, a když jsme vzbudili tu další hlídku, tak jsme si šli lehnout, ale ještě předtím jsme se domluvili, že spolu budem po táboře hrát korespondenční šachy, já jsem čet, že nějakí dva páni hráli partii asi šedesát let a pak dostal jeden z nich šachmat a umřel a že ten druhý z toho byl trochu smutnej a trochu veselej, jako že už si s ním nezahraje, ale zase vyhrál, že jo. No a kdo vyhraje, tak dostane vod Frantových rodičů nějaký věci vod nich z cukrárny, trochu se bojím, jestli se to nezasekne tam, von říká, že mu mamka taky furt cpe nějaký saláty a tak, přesně jako u nás, a že mu teda sice dala na tábor bonbóny, ale jenom pár, a že to se jinak nikdy nestává, tak uvidíme.

Je to teda děsný, ale musel jsem vo prázdninách ještě na jeden tábor, takovej sportovní, co máme vod školy, sice jsem přemlouval rodiče, že už jsem na jednom táboře byl se ségrou a že to stačí a co budu dělat na sportovním táboře, že už trpím ve sportovní třídě, tak se s tím nemusím votravovat i vo prázdninách, ale mamka říkala, že nemůžu celý prázdniny sedět doma a že když mě pošle k jedný z babiček, tak akorát nakynu, a že na sportovním táboře třeba zhubnu, a že tam

navíc jede Šárka Kašpárková, co se zná s naším trenérem, a to že je nějaká hrozně dobrá sportovkyně, tak ať nekecám, no hrozně dobrá sice třeba je, ale ve sportu, tak to moc není, že jo. No a ta holka tam fakt byla, a dokonce se mě jednou ptala, proč jsem začal chodit do týhle třídy a jestli třeba hážu voštěpem nebo tak, to vona si asi myslela kvůli tomu, že jsem tlustej, tak jí říkám, že tam chodím proto, že mě rodiče nutí a že rozhodně nikdy žádněj sport dělat nechci, a vona na to, že mě to třeba ještě chytne, no prostě tomu nerozumí, však taky ještě nikdy nevyhrála zlato, tak těžko může někomu radit, že jo, pan trenér sice říkal, že ho určitě jednou mít bude, no ale tak to se tak říká, a navíc dělá trojskok, někdo skáče rovnou a jde mu to a vona si musí poskočit třikrát. No a jinak byl ten tábor fakt strašnej, furt jsme někam chodili nebo někde běhali a já jsem byl ve všem poslední, akorát jednou, když za náma běžel nějakěj pes, tak to jsem skončil někde v půlce, pan trenér říkal, že kdyby věděl, že jsem takovej srab, tak že ze mě sportovce udělal už dávno, ale naštěstí na to přes noc zase zapomněl, takže ze mě sportovec nebude. Jo, a ještě jsem jednomu klukovi ze třídy zlomil nos, teda asi ho zlomenej neměl, to by vyváděl jinak, ale prostě se to tak stalo, von mi nechtěl dát moje ponožky na spaní a mamka mi pořád dokola vopakovala, že hlavně nesmím jít spát bez ponožek na spaní, jinak že budu nachlazeněj, a mně už se chtělo jít spát a von mi je sebral a furt mi je nechtěl dát, tak jsem mu dal do zubů, teda chtěl jsem mu dát do zubů, a dal jsem mu do nosu, až mu začala téct krev, to von mi určitě udělal naschvál, tak nejdřív to na mě chtěl říct, ale Honza mě bránil, že za to nemůžu a že se nikdy neperu a že hodný děti to maj

horší, protože když von dá někomu do zubů, tak to už nikoho nepřekvapí, ale já že bych z toho měl hroznej průšvih, tak jsme ho přemluvili, aby řekl, že se mu to vobčas stává a že já s tím nemám nic společného, von ani ten nos neměl nějak nakřivo nebo tak, takže to nikdo nepoznal, ani náš pan trenér, jenom teda tomu klukovi museli vyměnit povlečení, protože bylo vod krve, tak to všechno dopadlo dobře, akorát mě potom bolela ta ruka.

Když jsem se vrátil ze sportovního tábora, tak byli rodiče zrovna pryč, tak to domluvili s tetou a se strýcem vod sestřenic, že mě jako pohlídaj voni, tak jsem byl trochu zklamanej, protože se strýcem Budlibákem je větší zábava než s tetou a se strýcem vod sestřenic, a voni ještě navíc ani sestřenice neměli, protože ty byly zase na jiným táboře, i když vony to nemaj zařízený jako já, já sice na tábor jezdit nechci, ale má to i nějaký výhody, mamka mi tam posílá balíky se sladkostma, co se vo ně mám rozdělit, ale já se vo ně většinou nerozdělím a mám je schovaný ve stanu pod takovýma těma prknama, co se na nich spí, von totiž nikdo neví, že mi chodí sladkosti, tak já se nedělím, protože bych pak měl málo, maximálně vo takový ty karamelový kolečka, který nám jedny Vánoce hrozně chutnaly, tak je pak mamka dělala furt dokola, a teď už jsem jich tak přejedenej, že je raděj někomu dám, abych je nemusel sníst sám, a to už je teda co říct, no a sestřenicím nikdo balíky neposílá, tak jsou našťvaný, a tomu já se teda nedivím, protože balíky se sladkostma a dort na konci jsou na celým táboře samozřejmě to nejlepší. Teta se strýcem si mě vyzvedli u autobusu

a já se bál, že mi teta bude chtít dávat pusu a že mě ztrapní před celým táborem, je to přece jenom mamčina ségra a mamka mě ztrapní vždycky, ale teta říkala, že hrozně smrdím, a pusu mi nedávala, tak to dopadlo dobře, no a pak mě odvezli k nim domů, a než jsem se vykoupal, tak byli voba dva úplně vopilí, sice tvrdili, že nejsou, ale já to poznám, mám přece strýce Budlibáka, kterej je vopilej skoro pořád, takže vím, jak to vypadá. Měl jsem z tábora velkou třísku, tak jsem jim to řek, jestli by jako nešla vytáhnout, strýc na to chtěl vzít pletací jehlice a pořád s nima šermoval, tak jsem se bál, protože u něj člověk nikdy neví, jestli to myslí vážně, nebo jestli si dělá srandu, ale pak teta vytáhla jakousi hroznou věc, který říkala „černá mast“, a tím to celý natřela a za půl hodiny byla ta tříska venku, no bylo to jak nějaký z těch kouzel, co je v televizi vždycky dělá Copperfield, ten z toho vždycky hrozně nadělá, a nikdo z toho nic nemá, měl by si vzít příklad z tety, ta má na rozdíl vod něj užitečný kouzla. No a strýc pak vzal jednu tu jehlici a votevřel s ní další lahev vína a polil jim celej vobývák, což se tetě moc nelíbilo, tak jsem šel radši spát, protože bylo jasný, že se začnou hádat vo tom víně, to já znám.

Byl jsem u borovnický babičky a přijel tam strýc Petr, co pořád bydlí s nějakou paní, ale pořád s nějakou jinou, taťka říkal, že strýc těm paním nechce kupovat prstýnky a že vony se potom vždycky naštvou, a pak se tak divně smál a mamka mu říkala, aby takový věci neříkal. Strýc sněd u babičky čtyři rízky a pak se se mnou mečoval na schodech, já jsem měl na hlavě košík, to byla

jako moje helma, ale nic jsem neviděl, tak jsem trefil jenom toho strašidelného vycpaného ptáka, co tam maj, a strýc teda vyhrál, no a pak jsme se dívali na televizi, já se chtěl dívat na Kačery z Kačerova, ale von říkal, že dálkový vovládání je kouzelná lampa a že já jsem džin a že mu musím něco splnit, abych tu lampu dostal, tak jsem mu nosil buchty a pití, ale von mi to vovládání nechťel dát, tak jsem se naštvál a šel jsem ven, ale nebavilo mě to tam, protože venku mě to nikdy nebaví, tak jsem šel zase dovnitř. Strýc mezitím z řízků usnul, tak jsem mu vzal kouzelnou lampu, ale Kačeři už byli pryč a byl tam jenom Medvídek Pú, kterej mě ale nebaví, protože pořád jenom žere med a má úchylný kamarády, horší už je jenom Malá mořská víla, ta se teda fakt vůbec nepovedla, jenom ty díly, kdy ten její taťka po někom střílí z trojzubce, to mě baví, ale jinak je to nuda, pořád někde loví toho kraba a to je celý, vono taky co se dá dělat pod vodou, že jo.

Druhá třída bude asi pěkněj vopruz, všechny nás popřesazovali a teď sedím s Aničkou Kuličkou, co mě pořád bije. To jméno jsem jí vymyslel já, ale vona si začala, protože mi říkala „Skolku Vdolků“, tak já jsem jí začal říkat „Anička Kulička“, protože vypadá jako koule a když si sedne, tak se nemůže zasunout, protože se jí to břicho nevejde pod lavici, je na tom ještě hůř než já, a taky se to pěkně rýmuje, a navíc se příjmením jmenuje Kulíková, takže to do sebe všechno pěkně zapadá, no ale vona si to nějak moc vzala, možná to taky bude tím, že Skolek Vdolek všechny za dva dny přestal bavit, kdežto Anička Kulička už se drží celej týden, tak si na mně pořád vylívá zlost a dělá mi různý

naschvály, hází po mně židličky a bere mi svačinu a nutí mě, abych jí dával vopisovat domácí úkoly, což mi vadí, protože to je nefér, ale zase je fakt, že mně s nima doma pomáhá ségra, takže vlastně úplně z mé hlavy taky nejsou, ale ségra mě vobčas podvede a někde mi poradí špatně, aby se na ni mamka naštvála a aby se z toho příště vyvlíkla, a to já Aničce Kuličce udělat nemůžu.

Tak jsme dneska zase dělali ležení, to znamená, že naši rozeberou sedačku a můžem na ní sedět tak, jak jindy nesmíme, normálně mamka taťkovi pořád nadává, že ji rozsedne a jestli si neumí sednout pořádně a že je to sedačka a že se na ní neleží, ale když děláme ležení, tak mu to odpustí, a někdy taky debužírujem, mamka nakrájí nějaký salámy a sýry a chleba na malý kostičky a můžem si brát, taťka teda většinou dostane vynadaný, že si bere moc a že na vostatní nezbyde a aby nebyl nenažranej, a dost často to potom ještě schytá za to, že je na tý sedačce hrozně rozvalenej a že ta sedačka není na ležení, i když zrovna děláme ležení, tak na taťku se to asi nevztahuje, a pak to někdy dojde až k tý jeho hrozný matce a k tomu, že ho hrozně blbě vychovala a mamka to tedka musí všechno spravovat, ale k taťkově matce to dojde dost často, vona je takovej hromosvod, prostě jak to doma zabouří, tak to dost často uhodí do ní, to si člověk nevybere. Já si myslím, že úplně špatná není, aspoň teda dělá dobrý kukuřičný placky, takový suchý a hrozně dobrý, trochu jako bramboráky, ale lepší, a taky má na kazetě Křemílka s Vochomůrkou, a to borovnická babička nemá.

Tak jsem byl zase v nemocnici, teďka to bylo s plísni na noze, my jsme to doma mazali jakýmsi sajrajtem a nic, tak jsem musel do nemocnice, ale tam to teda bylo peklo, každou druhou noc mě budili na vodběry krve, to bylo hrozný, mně to nikdy neteče, zvlášť když jsem rozespalej, no a taky se bojím, protože to bolí, a voni se tam s tím navíc moc nemažou, ty sestry v nemocnici jsou takový zlý a strašidelný a vůbec nejsou jako ta hodná sestřička vod naší paní doktorky. Taťka říkal, že to je tím, že tam maj moc dětí a že to nestíhají, ale já si spíš myslím, že prostě ty zlý sestřičky dávají do nemocnic a ty hodný dávají k doktorkám a doktorům, protože tam člověk chodí daleko častěj, takže to takhle dává smysl, a navíc z vordinace může člověk utéct, takže tam prostě musí být hodná sestřička, kdežto z nemocnice člověk neuteče, takže tam může být klidně i ta zlá, teda já chodím hodně často i do nemocnice, takže mně je to jedno, ale vostatním ne, takže ti by byli naštvaní. Měli jsme tam dokonce i školu, takovou divnou teda, ale museli jsme dělat úkoly a tak, a jednou jsme se za vodměnu mohli dívat na King Konga, a já jsem měl pořád roztrhaný pyžamo, což ale teda nebyla jejich chyba, to bylo tím, že jsme se hrozně nudili,

tak jsme se na pokoji furt prali, protože jsme neměli co dělat, tak já se nikdy neperu, ale když tam fakt nebylo do čeho píchnout, a tu nohu mi pořád něčím patlali, ale nakonec řekli, že to nemá cenu a že jim tam zabírám místo a že mě pošlou domů, tak si pro mě mamka přišla a šli jsme.

Tatka má nějakýho kolegu v práci, co se jmenuje pan Pištělák a co prej pořád někam jezdí na nějaký výpravy, je to jak v tom filmu S tebou mě baví svět, akorát tam jezdí i ty manželky, takže tam není tolik ubrečených dětí a nikdo tam nikoho nepodvádí, to jsem teda v tom filmu moc nepochopil, ty scény v restauraci a podobně, to si mohli vodpustit, ale tatka to mamce zdůrazňoval, že tenhle zájezd je ve vší počestnosti, tak mamka řekla, že pojedem, co bysme nejeli, že jo. Bylo to kdesi v Itálii, v horách, co jim říkaj Dolomity, já jsem si myslel, že je někdo skoro zlomil a pak je chtěl už jenom dolomit, tak proto, ale prej to znamená cosi italsky, ale co, to nevěděl ani pan Pištělák, a ten to měl jinak všechno moc dobře nastudovaný a všechno znal a mamka ho ráda poslouchala, a když to tatka viděl, zjistil, že si pan Pištělák většinu z toho určitě vymýšlí, i když ho první dva večery vobdivoval taky, teda než si toho všimnul. Pan Pištělák měl s sebou paní Pištělákovou a taky tři děti, ale ty byly přerostlý a skoro dospělý, takže s nima nebyla žádná zábava, a pak tam ještě byla Sluníčko Iva, co se na mě pořád usmívala, teda vona se usmívala na všechny, i na toho jejího zamračenýho pana Iváka a jejich dvě holky, co toho v hlavě moc neměly, ale mamka říkala, že na rozdíl vode mě něco vydrží a nejsou pořád nachcípáný a že ta starší skáče vo tyči, no to bych zvlád taky, tam je

to stejně jenom tou tyčí, že jo, člověk to pořádně vohne a už letí, na tom nic není, a ta mladší zase plave, no to dělám taky, jenže vona se prej nikdy nedrží u boku bazénu a nepovídá si tam jako já, no to prostě neví, co je v životě fajn, za to já nemůžu. Celá výprava byla moc dobrá, akorát jsem si na jedný ferratě rozříz koleno a pan Pištělák mi dal facku, abych jako nevomdlel, což já bych teda asi vomdlel, ale stejně mě naštvál, protože když se to den předtím stalo taťkovi, tak mu místo facky dal napít z placatky. Svět je prostě nespravedlivej.

Ptal jsem se taťky, proč ženský nosí vložky, poněvadž je na to v televizi furt nějaká reklama a mně to vrtá hlavou, a von říkal, že to nosí holky, když jdou sportovat, že třeba hrajou tenis, a když se jim chce čůrat, tak se vyčůraj do tý vložky, aby se nezdržovaly a nemusely běhat na záchod, tak mně to teda přišlo trochu nechutný a taky jsem si říkal, jestli bych to jako poznal, protože když čůrám já, tak nemůžu nikde běhat a musím se na to soustředit, tak jestli to holky s těma vložkama zvládaj líp, ale každopádně se tím teda vyřešila ta záhada, jak vony ty tenistky v televizi vždycky vydrží celej ten hrozně dlouhej zápas bez toho, že by se musely jít vyčůrat. Přišlo mi to celý hodně chytrý, tak jsem se taťky ptal, proč je teda nenosíme taky, a von říkal, že to nosí jenom holky, protože kluci jsou tvrdí a vydrží to, ale mně se to teda moc nezdálo, protože vždycky, když někam jedem autem, tak musíme kvůli taťkovi furt někde zastavovat, tak si myslím, že by se mu taky hodily. Možná mu je koupím na Vánoce.

1995

DNESKA jsme vo přestávce vymysleli skvělou věc, třídní zápasy sumo, ale jenom pro kluky, protože většině holek se do toho nechtělo a Aničky Kuličky se všichni báli, protože je tlustší než já a fakt zlá, tak člověk neví, co by mu vyvedla, teda já jo, protože mám tu smůlu, že vedle ní sedím, ale tak já jsem prostě stíhanej vosudem, no, to už tak je, každopádně jsme teda rychle voddělali lavice a udělali jsme uprostřed třídy kruh z mikin, Sajdl tu svou nechtěl dát, říkal, že když přijde domů se špinavou mikinou, tak ho jeho mamka zabije, ale řek dvakrát čili, takže ji musel vodevzdat. Jako první šli Kamenský s Honzou, Honza se většinou pere za mě, když je po ruce, a taky se s Kamenským nemaj rádi, protože my se s Kamenským nemáme rádi, tak abych měl radost, jenže se to nějak zvrtilo a Kamenskému šel pomoci jeden z těch jeho nohsledů, jak by řek Mírek Dušín, a to bylo

rozhodně proti pravidlům, tak já jsem chtěl jít Honzovi taky pomoci, jenže voni na něj byli dva, tak jsem radši nešel, abych nedostal, ale zase jsem mu hodně fandil, no a jemu to teda moc nešlo a vypadalo to s ním bledě, až se dostali k takovým těm skleněným skříním, co máme ve třídě, a Honza do Kamenského strčil tak šikovně, až ten plantážník jednu vysklil hlavou. Chvilku to vypadalo, že je bez ucha, ale až takový štěstí jsme neměli, nějaká cizí paní učitelka ho čapla a někam s ním běžela, asi do nemocnice, a druhá nám ve třídě umývala tu krev, co zbyla po Kamenském, no a Honza se bál, že dostane poznámku, ale bál se zbytečně, zůstal sice po škole, a ještě si ho museli vyzvednout rodiče, ale poznámku nedostal, a navíc je hrdina a můj rudej bratr, jo, a s Kamenským asi uzavřem dočasný příměří, protože mu to ucho prej přišli, ale je tam vidět, kde ho má uřízlý, tak to mě zajímá, tak s ním budem chvilku kamarádit, abych si to moh prohlídnout, a dorazíme ho až výhledově.

Zas mi psali z tancování, jak jim tam hrozně chybím a jestli se nechci vrátit a tak, a mamka říkala, že to je teda fakt divný, a taťka říkal, že tam musí mít hrozně málo kluků, a strýc Budlibák říkal, že mi to asi šlo, tak voni se smáli a já jsem se taky smál, protože bylo jasné, že mi to nešlo, ale stejně jsem byl rád, že to strýc Budlibák řekl. Voni mi takhle píšou každých pár měsíců, pošlou mi vždycky dopis, ale já jsem nevlomnej jako skála, jak to bylo v tom filmu nebo v té knížce nebo kde, dali mi prostě špatnou partnerku, a to se nevodpouští, navíc je tam Pavlínka vždycky podepsaná, takže bych určitě musel zase tancovat s ní, a to by teda nešlo, no a v divadle mě to stejně baví víc a v kla-

víru mi nikdo nešlape na nohy a v plavání musím plavat jenom tehdy, když se pan trenér dívá, takže žádný tancování. Ségra mě lákala k nim do sboru, nebo teda mamka ji asi týden pořád votravovala, až ségra povolila a tvářila se, jako že by mě tam hrozně chtěla, i když jsem věděl, že to jenom hraje, jako jsem ještě malej, ale nejsem blbej, že jo, tak jsem jí to řek, že jsem to prokouk a že už se mnou jezdí na tábor, tak že ji nebudu votravovat ještě ve sboru, tak mamka říkala, že bych tam vůbec ne-
votravoval a že jestli chci, tak tam můžu chodit, ale ségra byla ráda, to bylo jasný, a to jsem byl rád, sice mě někdy štve, ale jinak je dobrá.

Byli jsme se s mamkou jenom tak projít, teda spíš mamka se byla jenom tak projít a mě dostala s sebou, protože tatka si potřeboval uklidnit nervy, protože jsem mu vomylem cosi smazal na počítači, tak ho asi budu mít chvílku zakázanej, ale to se nedá nic dělat, je to vlastně hlavně mamčina chyba, protože u nás doma nesmíme mít střílečí hry, a ty kdybysme tam měli, tak bych určitě nic nesmazal, jenže takhle se prostě vobčas něco stane, no, za to já nemůžu. Šli jsme teda s mamkou na procházku a viděli jsme novou radnici, která je celá skleněná, je tam vidět skoro až na záchod, což mi přišlo dost divný, že tam by člověk zrovna chtěl mít klid, ale mamka říkala, že to je tahleta korupce, že syn pana starosty má firmu na mytí voken a že ten kapitalismus má holt nějaký díry, prej to nemám nikde vopakovat, tak já to nikde nevopakuju, protože tomu stejně moc nerozumím.

Tak k nám přijela borovnická babička s dědou, to je vždycky velký pozdvižení, protože když jedem my k nim, tak je šance, že tam zůstanu, tak to jsou rodiče rádi, že mají na chvíli pokoj, ale když jedou voni k nám, tak to je pro nás dost nevýhodný, protože babička s dědou pořád mluví, a kdyby nám zavolali telefonem a nahráli to na záznamník, vyšlo by to nastejno. Babička se dokonce dost vopakuje, třeba každou návštěvu vždycky aspoň jednou řekne, že tam u nich na vesnici říkají „viděli jsme kluci“ a že nechápou, že to je špatně, tak mě to teda upřímně nezajímalo ani poprvé a teď to není lepší. No a taky je blbý, že borovnická babička s dědou všechno znají a mají, to by člověk nevěřil, ale jo, když doma něco máme, tak nějak jejich soused to má taky, když se nám něco povede, tak nějakému jejich známému se to určitě povedlo taky, no prostě nic je nepřekvapí a pořád nám povídají ve svých sousedech a známých a co kdo dělá a jak se má, i když je vůbec neznáme a mě to třeba vůbec nezajímá, akorát si vždycky všimnou, že jsem tlustej, a děda vo tom musí chvíli mluvit, aby se uklidnil, a je teda zvláštní, že to si zrovna na žádnýho tlustýho známýho nikdy nevzpomenou, no a nejhorší ze všeho je, když jim třeba volám po vysvědčení, posledně jsem měl jednu dvojku, z tělocviku, a babička mi řekla, že je to dobře a že mám aspoň co zlepšovat, a děda hrozně nadával, že von nikdy dvojku neměl, což je

teda skoro pravda, ale už neřekne, že by byl za tu dvojku rád, protože jinak měl trojky, a že chodil do dvoutřídky, což teda přesně nevím, co to je, ale mamka s taťkou se tomu vždycky smějou, takže je to něco k smíchu. Škoda, že nejsou jako strýc Budlibák, tomu jsem zavola, protože ho mám rád, a ne proto, že musím, a když jsem mu řek, že mám jednu dvojku, tak udělal takovej vtip, co jsem mu moc nerozuměl, prej to bylo nějaký neslušný, říkala mamka, ale strýc Budlibák se smál, což bylo fajn, protože jak moc pije, tak to zní, jako kdyby mu v krku jezdili šmirglpapírem, ale je to vod srdce, rodiče sice někdy nadávaj, že by si strýc měl najít nějakou novou tetu, protože takhle je pořád u nás, ale mně to nevadí, já ho mám hrozně rád, klidně by se k nám moh nastěhovat. No každopádně návštěva babičky s dědou dopadla dobře, zase jsme se dozvěděli, co všichni jejich kamarádi, a já jsem teď asi před týdnem začal nosit brýle a mamka s taťkou se vsadili, jestli si toho všimnou a zeptaj se na to, no a samozřejmě nic, tak mamka vyhrála a říkala, že když už má takovýhle rodiče, tak na nich aspoň může něco vydělat.

Mamku to zase jednou chytlo a říkala, že mám málo kamarádů, podle ní je to tím, že jsem tlustej a pomalej a na hřišti vždycky ve všem poslední, ale jinak že jsou všichni spolužáci blbější než já, a to že je prej hrozně špatná kombinace, paní učitelka jí vždycky říká, jak jsem hodný a slušný dítě, a mamka si myslí, že to asi bude i tím, tak se spolu domluvily, že mě pošlou za mamčíným kamarádem, co je psycholog, abych si s ním popovídá, že mi třeba nějaký kamarády sežene. Von se

mě ptal, jestli teda jsem s tím takhle spokojenej, jak to teď je, tak já říkám, že moc ne, a von na to, jestli se snažím, a já na to, že jo, že třeba kamarádům někdy něco přinesu, když mi pro ně mamka něco dá, a von na to, jestli je poslouchám a tak, tak já, že jo, že když zrovna nic nechci říct a zrovna mě nenapadá nic, vo čem bych chtěl přemýšlet, tak že je poslouchám, a von na to, jestli jim někdy vycházím vstříc, to mi nebylo úplně jasný, jak to myslí, ale když třeba přijdou na návštěvu, tak na ně čekám u výtahu, takže si myslím, že jim teda vycházím vstříc hodně, a von potom mluvil docela dlouho s mamkou, ale mamka na doktory stejně nedá, i když to jsou její kamarádi, a řekla, že dobrý a že půjdem na zmrzlinu a že v nejhorším mám ségru, takže úplně bez kamarádů nebudu nikdy, a je fakt, že ségra mě někdy kryje, ale někdy mě taky nabonzuje, takže jsme kamarádi jenom tak napůl.

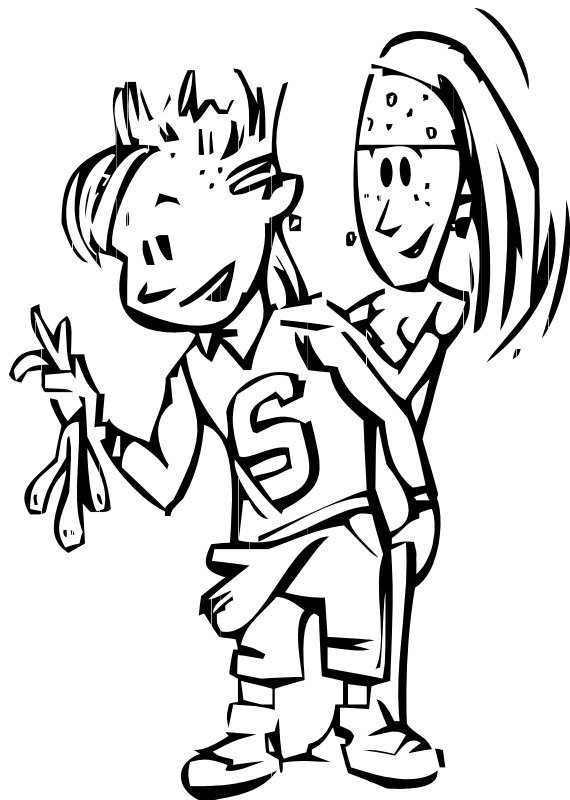
Tak jsem byl dneska s mamkou nakupovat voblečení a nějaký látky a takový ty věci kolem toho, tak jsem čekal, že to bude hrozná nuda, a měl jsem pravdu, byla to hrozná nuda, mamka mi zase nutila manšestrový kalhoty, a ty já nerad, protože jsou skoro tak hrozný jako punčocháče, i když je pravda, že těm se teda nic nevyrovná, protože punčocháče jsou ta nejhorší věc na světě. Bylo to jako vždycky, mamka si vo mně s těma paníma prodavačkama povídala, jako bych tam vůbec nebyl, že se dobře učím, ale jinak že je to bída, tak já jsem byl naštvanej a chtěl jsem vo mamce říct taky něco škaredýho, aby věděla, jaký to je, ale na nic jsem nepřišel, protože se s ní vlastně mám moc dobře, tak jsem se jenom urazil a nemluvil jsem s ní. Tak nejdřív jsme teda byli pro ty kalhoty a pak pro nějaký

ty udělátka do galantérie, ptal jsem se mamky, proč se to takhle divně jmenuje, proč to není třeba „věci kolem voblečení“, to by bylo takový víc normální, a vona mi říkala, že mám štěstí, že jsem se narodil jí, že jiná mamka by mě dávno někde nechala, protože takhle nesnesitelně zvědavý dítě svět neviděl, a pak mě poslala dívat se na jakýsi divný háčky, ale nevodpověděla mi, tak jsem se ptal jedny paní prodavačky, co tam stála, a vona taky nevěděla, pracuje v galantérii a neví, co to je, to já teda, až budu někde pracovat, tak určitě budu vědět, kde to vlastně pracuju, že jo, ale vony ty věci kolem voblečení jsou divný dost často, třeba taková bižutérie, to je asi podobnej vynález jako galantérie, vsadil bych se, že paní bižutérnice taky neví, kde vlastně pracujou, nebo takovej metrovej textil, to mně přijde dost hloupý, kusovej textil je daleko lepší, protože tam člověk nemusí tý látky chtít vždycky zrovna metr.

Dneska jsme se ve škole s Kristýnou a s Aničkou Kuličkou mečovali pravítkama, já jsem to teda vodnes nejvíc, protože jsem z toho měl velkou jizvu ve vobočí, myslel jsem si, že se to třeba schová, ale trochu z toho tekla krev, tak mi to paní učitelka zalepila takovou vobrovskou náplastí, tak se to neschovalo, ale mamka ví, že mě Anička Kulička pořád bije, tak jsem to na ni sved a řek jsem, že mi to udělala, protože jsem jí nechtěl dát vopsat domácí úkol, což byla vlastně skoro pravda, teda já jsem si začal, ale vona mě kvůli tomuhle bije často, takže jsem v podstatě nelhal. Mamka to zbaštila, von mi pořád někdo něco dělá, takže když se na to vymluvím, tak to většinou projde, akorát mě potom vo pár dní pozděj vyzvedávala ze školy a ten blbec Sajdl na mě prásk, že jsme se mečovali,

takže jsem dostal za lhaní, a ještě jsem měl vstudu, že mě přeperou holky, a k tomu ještě jedna blbá a druhá tlustá, tak už jsem se Sajdlem nechtěl kamarádit, ale když von teď dostal loď na dálkový vovládání, tak mu to asi odpustím.

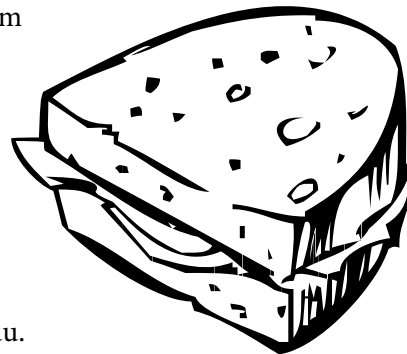
Ségra přivedla domů nějakýho kluka a říkala, že spolu chodí a abych se choval slušně a nedělal jí vostudu, tak já jsem se snažil, jenže von byl hrozně divnej a takovej celej křečovitej, asi chtěl, abysme si jako padli do voka, jenže to takhle nejde, že jo. Začal teda dobře, to se musí nechat, protože mi přines gumový hady, co na ně chodím po škole, to mu nejspíš poradila ségra, že to na mě platí, a měla pravdu, jenže pak si to hrozně

pokazil, protože se mě zeptal, jestli dělám nějaký sport, tak já jsem mu říkal, že chodím plavat, ale že se nejradši držím u boku bazénu a povídám si, a že jsem chodil do tancování, ale že tam mě to nebavilo, protože mi tam šlapali na nohy, a taky že chodím do sportovní třídy, ale tam že jsou všichni úplně blbí, kromě Martinky Jiříčkové, která je skvělá, ale kašle na mě, no a von se zeptal, jestli hraju fotbal, tak jsem mu řekl, že hraju akorát na klavír, a von, že to není to stejné, a já říkám, že není, že klavír je lepší, protože se člověk pořád nehoní sem a tam, no a von mě začal přesvědčovat, že fotbal je taky skvělejší, no a tím si to polepil. Možná kdyby přines víc gumových hadů, ale na to by mu asi nestačilo kapesný.

Byl jsem se podívat za mamkou v její nové práci na úřadě, byla tam paní Pavlišová a taky Inna, co s ní pracujou, Innu mám rád, ale paní Pavlišovou ne, protože vypadá jako čarodějnice, já teda vím, že čarodějnice nejsou, jenom mimozemšťani, ale kdyby čarodějnice byly, tak by určitě vypadaly jako paní Pavlišová, vona je taková malá a tlustá a na nose má bradavici a nosí takový ty vysoký boty jako kocour v botách a vždycky tak divně koulí vočima a chce si se mnou povídat, i když ví, že jí většinou vůbec nerozumím. Zato Inna, ta je lepší, nosí sice strašně silný brýle, a má proto takový děsně velký voči, ale jinak je bezvadná a půjčuje mi po mamce knížky, vona totiž ví, že mám rád mimozemšťany, a tak mi půjčuje samý sci-fi, ale takový fajn, abych to pochopil. No, teď už mi teda vlastně nic nepůjčí, protože to máme vod mamky zakázaný, vona

totiž jednu z těch knížek četla taky a byla hrozně našťvaná, co mi to ta Inna půjčuje, já už jsem měl našťestí přečtený tři díly ze čtyř, takže jsem vo moc nepřišel, no ale stejně, jmenovalo se to Enderova hra a bylo to dost napínavý, takže mě šťve, že si to mamka nerozmyslela hned na začátku, jestli to teda můžu číst, nebo ne, a vono tam ani nic nějak drsnýho nebo tak nebylo, akorát tam nějakýho kluka zmlátili, až umřel, ale tak von byl dost zlej, takže si to zasloužil, a pak taky zabili strašně moc jakýchsi brouků, ale tak to byli brouci, takže to je něco jinýho, to se nepočítá, ale mamku to asi baví, zakazovat mi knížky, protože to je furt něco, minule mi třeba zakázala Gilgameše, co jsem si ho přines z knihovny, ale našťestí až když jsem ho měl přečtenýho a chtěl jsem ho jít vrátit. Mamka to totiž votevřela někde uprostřed a pak z toho četla tačkovi kousek nahlas, cosi jako „a kněžka lásky dala panně-novicce tlouk a řekla jí, že určitě sama ví, co s ním dělat“, no vono v tý knížce bylo hodně věcí, který jsem nepochopil, a třeba Enkidu se tam pořád muckal s jakousi ženskou, to jsem přeskakoval, ale jinak to byla dost dobrá knížka, prostě nechápu, co mamce vadí, v Mayovi taky pořád někoho střílí, a to čtu v jednom kuse, a ve Foglarovi teda ale ne, to je pravda, ale ten je zas takovej nudnej, Mirek Dušín třeba vonehdy moc nechtěl s těma vostatníma nikam chodit a dělal s tím strašný drahoty, a nakonec se ukázalo, že dostal nějakou dvojku ve škole nebo co, no von to nějak prožívá, já třeba z výtvarky mám už dvakrát „neklasifikováno“, a ještě žiju, a to mi vostatní říkaj „da Svinčí“, a to se vsadím, že jemu kluci určitě pořád říkali Mirku.

Tak dneska došly výsledky zkoušek do anglický třídy, co máme v jedný škole tady u nás, mamka s tatškou konečně pochopili, že ve sportovní třídě je to děsný a nanic a že se mi tam nelíbí, nevím teda, proč jim to trvalo tak dlouho, když já jsem jim to říkal hned první den a strýc Budlibák jim to říkal ještě dřív, ale tak aspoň že už jim to došlo, no. Tak vymýšleli, co s tím, nejdřív mě chtěli zkoušet dát do jedný z těch vedlejších tříd, co jsou jakože normální, ale pak říkali, že když teda nebudu na sport, tak že bych měl chodit někam, kde využiju tu svou hlavu, což teda tam u nás asi nehrozí, tak jsme našli tuhle anglickou třídu a já jsem tam šel na zkoušky, to bylo teda fakt divný, byly tam úplně podezřelý votázky a někdy jsem nepochopil zadání, ale říkal jsem si, že když to nechápu já, tak to určitě nechápu ani ti vostatní, protože kdybych přestal být chytřej, tak už budu jenom tlustej, a to by bylo dost blbý, no a dneska došly ty výsledky, umístil jsem se hrozně dobře a berou mě, ale já jsem si to mezitím rozmyslel, tak jsem to rodičům řek, že tam chodit nechci a že tam nikoho neznám a že v tý sportovní třídě mám aspoň pár kamarádů, mamka vypadala, že mě asi zabije, a tatka říkal, že ty děcka v anglický třídě budou určitě chytřejší než v tý sportovní a že si tam najdu jiný kamarády, ale já jsem jim to nevěřil, tak byli voba hrozně naštvaní, jenom ségra měla radost, protože do tý školy chodí taky a musela by mě vodit domů. No každopádně teda do anglický třídy chodit nebudu.

Mamka mě vyhodila ven, že sedím celý den u počítače nebo u knížky a ať si jdu hrát s vostatníma dětma, že lítaj po venku a jsou zdravý a že já jsem pořád nemocnej a že to je určitě z toho, což teda určitě z toho není, protože Radim vod sousedů měl už dvakrát zlomenou ruku, a já ještě ani jednou, ale s mamkou se nedá rozumně domluvit, tak jsem jako moudřejší ustoupil a šel ven. Zazvonil jsem u Honzy a zrovna byl doma, tak to bylo dobrý, hráli jsme na počítači u něj a bylo to moc fajn, pak přišla paní Honzová a udělala nám chleba se šunkou, tak to bylo ještě lepší, protože doma bych dostal salát, protože je zdravěj, jenže není vůbec dobrej, jedině když je tam sýr a je k němu rohlík, jenže mamka to prokoukla, že vyberu ten sýr a sním rohlík a už nemůžu, tak teď většinou míváme saláty bez sýru a bez rohlíků, což je teda moje chyba, že jsem to nedomyslel, no každopádně paní Honzová dá klidně i chleba se šunkou, z toho by si mamka mohla vzít příklad, ale i ona nás potom vyhodila, ať si jdeme hrát ven a nesedíme pořád u počítače, tak jsme s Honzou šli k Sajdlovi, von je sice takovej nafoukanej a má každý voko jiný, ale počítač má, tak jsme se rozhodli, že mu to vodpustíme, a šli jsme hrát k němu, jenže u Sajdlových není žádná sranda, pořád na nás běhá tatka a řve, ať jsme vopatrni, že ten mezerník bude ještě potřebovat, ale když mezerníkem se střílí, tak co s tím, že jo, na to člověk nějak moc vopatrnej být nemůže. Tak nás nakonec vyhodili i vod Sajdlových, ale to už bylo stejně skoro večer, tak jsem šel domů a byli jsme s mamkou voba moc spokojení, jak jsem si ten den venku užil, teda dokud jí paní Sajdlová ve vobchodě nepráskla, jak to bylo doopravdy.

Letos jsme byli na škole v přírodě v Kuklíku, taťka by řekl, že to je díra, ségra by řekla, že to je prdel světa, a strýc Budlibák by řekl, že to je Bohem zapomenutá ves, no mně hlavně vadilo, že tam v krámu neměli žádný bonbóny, protože to je to hlavní, co tam mívají, bonbóny, a možná ještě chleba, ale až po bonbónech. Tak jsme teda byli zklamaní, mamka mě sice trochu vybavila, dostal jsem nějaký cucavý kokina, no ale celkově toho moc nebylo, určitě ne tolik, aby mi to vystačilo na celou školu v přírodě, ještě navíc když jsem se hned na začátku musel rozdělit, protože se mi rozbil kufr a všichni viděli moje zásoby, a paní učitelka říkala, abych se hned vo něco rozdělil, ať mě nebolí břicho, tak já ji mám moc rád, ale tohle mi teda dělat nemusela. No každopádně na škole v přírodě jsme jezdili na kolech a druhý den spad Honza na kokos a hrozně se dobil, tak jsme ho vzali a vodnesli jsme ho kousek vedle do křoví, aby jako nezavazel, von by tam došel sám, ale my jsme sbírali takový body a prej kdo bude mít na konci nejvíc bodů, ten vyhraje nějaký poklad nebo co, tak jsme ho vodnesli, protože to dobře vypadalo, a ještě jsme se večer při rozdávání bodů nenápadně pochválili, aby se na to náhodou nezapomnělo. No a když už byl skoro konec školy v přírodě, tak jsem byl na body první, ale Anička Kulička měla stejně, tak jsem přemýšlel, co s tím, no a my když jsme někam jeli, tak jsme měli mezi sebou vždycky dodržovat rozestupy, což vona samozřejmě nedělala, von to teda nedělal nikdo, ale zrovna ten den do mě zezadu narazila, no nic se mi nestalo, ale byla to šance, tak jsem si večer postěžoval, že mě to ještě pořád bolí a že by se jí asi nějaký body měly sebrat, a už to bylo doma, no ale když mi potom přinesli ten poklad, tak to byla taková

malá truhlička, kde nic tu nic, a že se prej zase musím rozdělit, tak já jsem to nenápadně pozoroval a všichni jsme snědli tak stejně, takže jsem vlastně simuloval úplně zbytečně a moh jsem nechat vyhrát Aničku Kuličku. Ale dobře jí tak.

Zvonil na nás pan Grossmann, já jsem zrovna byl sám doma, a když jsem sám doma, tak nesmím nikomu votvírat, ale podíval jsem se kukátkem, kdo to je, a byl to pan Grossmann, a toho znám, to je náš domovní důvěrník, tak jsem mu votevřel a von říkal, že potřebuje mluvit s rodičema, a když jsem mu řekl, že jsem doma sám, tak mi vynadal, že jsem mu neměl votvírat, a pak šel pryč, tak jsem doufal, že na to zapomněl, ale za dva dny mi rodiče vynadali, že nemám votvírat, když jsem doma sám, a tak jsem poznal, že mě pan Grossmann nabonzoval. Moc teda nechápu, proč se mu říká „důvěrník“, já jsem mu nedůvěřoval ani předtím, a teď už tuplem ne.

Na táboře jsme letos měli novou holku, jmenovala se Terka a byla fakt fajn, i když vedoucí ji teda moc nemuseli, aspoň holky, ale klukům se moc líbila, ale Klára vod Josefa si na ni zasedla, nejdřív jí hrozně nadávala, když Terce při koupání uplaval vršek vod plavek, a pak ji načapala, jak se ve stanu mucká s cukrářovic Frantou, to byla taky pořádná mela, no a nakonec nás Terka tajně učila jakousi hru, při který na sobě vždycky kluk a holka nějak divně leží nebo u sebe sedí, já jsem to asi nepochopil, ale nechtěl jsem to vostatním říkat, no a když na mě přišla řada, tak jsem teda

taky vymyslel nějakou polohu, ale ta moje byla asi nějaká špatná, všichni se mi smáli, že takhle by to teda určitě nešlo, ale třeba Franta to taky nevěděl, i když se muckal s Terkou, a pak na nás přišla Klára a Terka jela další den domů, což mi přišlo dost zvláštní, protože když se naštvě Josef, tak jenom řve, a když se vyřve, tak je klid, ale když se naštvě Klára, tak ta řve taky, ale ještě navíc musí někdo jet domů. Vony ty holky jsou nějaký přísnější nebo co.

Tak jsme se dneska vrátili z Řecka, dlouho jsme šetřili a mohli jsme jet na dovolenou, mamka říkala, že prvních pár let ta tačkova firma stála

za prd, ale teď že konečně trochu vynáší, tak co bysme se neměli dobře, když jsme si to zasloužili, tak je fakt, že já jsem si to třeba až tak nezasloužil, ale tak nikdy nechodím za školu, a že jsem se narodil zrovna mamce s taťkou, za to nemůžu, tak co bych nejel, že jo. Voni ti Řeci byli takoví hrozně líní, ale tak maj tam děsný vedro, takže to chápu, to bych taky nic nedělal a jenom ležel a dýchal jak bernardýn, taťka se furt chtěl potápět, teda potápět, to von tomu tak říká, ale máme jenom brýle a šnorchly a plavem vždycky kolem nějakých skal, abych teda jako viděl, co tam je, ale děláme to hlavně kvůli taťkovi, protože mě to vůbec nebaví, a ještě navíc se bojím, protože některý ty ryby maj děsný frňáky a člověk neví, co mu udělaj, a navíc mu hučí v uších a pořád má pocit, že zezadu něco připlave a sežere ho, protože tam nevidí, vono bylo dost blbý, že jsem pár dní předtím viděl Čelisti, na takový filmy se teda normálně dívat nesmím, a navíc už dávno spím, ale nemoh jsem zrovna usnout, tak jsem šel za rodičema a voni mi dovolili, abych se teda chvilku díval s nima, no a zrovna tohle, tak to mi teda před Řeckem vůbec nepomohlo. Ale tak taťkovi se to potápění líbilo, tak aspoň něco, a navíc jsme byli dál vod mamky, co mi furt říkala, abych aspoň zatáh břicho, ať se mi německý turisti nesmějou, jakej jsem tlustej, i když mně teda připadalo, že to trápí jenom mamku a že německý turisti se vopíkaj na slunku a všechno je jim buřt, no a kromě potápění jsme ještě museli dost často chodit po památkách, mamka vždycky někde sebrala jakýsi letáčky a taťka nám je musel překládat a pořád vopakoval, že ta řecká angličtina je příšerná a že se na to může vykašlat a proč furt koukáme na nějaký ruiny, když se můžem potápět,

ale mamka si z něj dělala srandu a říkala, že angličtina není jenom „escape“ a „enter“ a že to teda ti Řeci asi umí líp než von, tak naštěstí jsme se většinou po památkách šli ještě na chvilku koupat, tak se taťka moh vochladiť a nebyl naštvanej. Jako chodili jsme kromě koupání i na zmrzlinu a počondat se po městě a tak, ale stejně mi přišlo, že jsme se na dovolený honili skoro víc než doma, furt jsme někde museli být, a hlavně se teda těším, až budu jezdit na svoje dovolený, to si vodpustím památky i potápění.

Tak jsem byl u borovnický babičky s dědou a Vojta se Skůžou jezdili po tý silnici za kravínem na jakýsi káře, tak já jsem chtěl jezdit taky, ale voni mě k tomu nechtěli pustit, že bych ji rozbil a že se to musí umět a kdesi cosi, tak jsem se naštvál a šel jsem za dědou, jestli by mi taky neudělal takovou káru, no a děda se začal vylouvat, že to je nebezpečný a že se mi něco stane a že by mu moje mamka potom dala, to von se takhle vylouvá vždycky, když se mu do něčeho nechce, to já mám prokouklý. Pak přijel strýc Petr, ale ten je ještě horší než děda, přejed se a usnul a nic s ním nebylo, a pak přijel strýc Budlibák a říkal, že mi káru postaví, jenom co se na to trochu posilní, děda teda nadával, že by se v dílně chlastat nemělo, a co když si něco uřízne, nebo nedejbože klukovi, to jako mně, ale strýc Budlibák říkal, že mě k tomu nepustí, a že když něco uřízne sobě, tak to tak asi mělo být, že to je to moudrý z nebe, to von vopakuje pořád, úplně nevím, co to znamená, asi že to jako Bůh všechno naplánoval a tak, no mě tyhle věci moc neberou, ale jestli

mi Bůh chce zařídit káru, tak klidně. Děda se pak musel jít na chvílku natáhnout, aby se uklidnil, von tyhle náboženský řeči nemá rád, do kostela sice chodí, ale mám pocit, že věří jenom tam, no a strýc Budlibák mi tu káru vážně udělal a nic si při tom neuříz, a potom jsme ji šli vyzkoušet, dívala se i babička a strýc Petr, no a já jsem zjistil, že se to vůbec nedá řídit, ale už to bylo rozjetý z kopce, tak jsem se chvílku bál, a pak jsem raděj spad, protože jsem si říkal, že kdybych spad až dole, tak to bude horší, káře se teda nic nestalo, ale já jsem měl hrozně vodřený koleno, tak jsem trochu brečel, aby mi babička večer udělala něco dobrýho, aby se mi jako ulevilo, ale nic hroznýho to nebylo, strýc Petr kroutil hlavou a říkal, že moje mamka teda nebude mít radost, ale strýc Budlibák byl nadšenej a hned to chtěl zkusit taky, a taky mu to nešlo řídit, ale spad až dole, tak si nabil hodně, ale jemu tyhle věci nevadí, mamka říká, že vopilci ani bolest necítí, ale já si myslím, že to není tím, že to strýc Budlibák vokoukal z těch svých akčních filmů a že je prostě takovej tvrďák, že se vybourá na káře a ani nemrkne.

Dneska jsem dostal novou paní učitelku na klavír, ta původní se pohádala s panem ředitelem, prej mu řekla, že tomu vůbec nerozumí a že ani na nic neumí a že jeho syn chodí asi na pět nástrojů, a ani na jeden vůbec necvičí, a že by bylo nejlíp, kdyby celá ta jejich rodina šla do háje a nechala naši hudebku na pokoji, tak já s ní teda ve spoustě věcech souhlasím, pan ředitel hraje na trubku, ale hrozně falešně, ale vždycky se vymlouvá, že to jsou ty žestě, že to se prostě naladit nedá a že to

je falešně vždycky, ale my víme svý, no a ten jeho syn, to je hrůza, spousta učitelů ho posílá, aby si šel hrát ven, protože sedět s ním u klavíru nebo u něčeho jinýho prostě nemá cenu, no ale nakonec nešel do háje pan ředitel a jeho syn, ale moje paní učitelka, tak jsem místo ní potřeboval nějakou jinou. Ta nová se jmenuje paní učitelka Zedníčková a je teda hodně v pohodě, vůbec se nechová jako umělkyně jako ta před ní, nevypadá, že každou chvíli usne, a taky už nebudu muset chodit do toho zrušenýho kláštera, kde měli mříže ve voknech, protože paní učitelka Zedníčková učí v jakýsi zrušený školce, kde je to moc fajn, dokonce tam za rohem maj tajnou fotokomoru, kam se můžu chodit dívat, no každopádně mi přijde, že se ředitelové vybíraj nějak hrozně divně a že se pořád někde něco ruší, ale to už tak prostě je. No každopádně první hodina s paní učitelkou Zedníčkovou byla skvělá, hodně jsme si povídali a tak, ta předchozí paní učitelka byla taková trochu strašidelná, i když jsem si na ni potom zvyk, ale na tuhle jsem si zvyk hned, akorát mamka teda trochu brblá, aby to nedopadlo jako s plaváním, kde taky skoro neplavu a většinu doby si s někým povídám, ale tak já si prostě rád povídám, no, na tom není nic špatnýho, že jo.

Tak mi mamka chtěla udělat voslavu narozenin a řekla, ať někoho pozvu, tak já pozval Honzu a Sajdla, poněvadž to jsou moji nejlepší kamarádi, teda hlavně Honza, ten je jasnej, zatímco Sajdl je s votazníkem. Tomáš Pertlík chtěl přijít taky, ale já ho tam nechtěl, protože když je u nás na návštěvě, tak mamka vždycky vopakuje, jak dobře vypadá a jak jeho mamka říká, že cvičí

doma na ribstolu, kdežto já mám svůj ribstol jenom na to, abych na něm přes den nechával pyžamo, což je jednak nespravedlivý, protože Tomáš Pertlík sice teda možná cvičí na ribstolu, ale zase je úplně hloupej, a navíc to ani není pravda, protože si pyžamo dost často nechávám pod polštářem, no každopádně jsem Pertlíka nepozval, ať si místo voslavy zacvičí. My s Honzou nemáme Sajdla moc rádi, protože pořád říká čili, a ještě k tomu má toho divnýho taťku, co má z celý rodiny nejradši mezerník, protože když na nás vlítne a zrovna se perem, tak to je mu jedno, ale jak moc bušíme do mezerníku, tak je voheň na střeše, a mamka říkala, že Sajdlova mamka je na Sajdla hrozně háklivá, protože je na spoustu věcí alergickéj a tak, a že na něj máme dávat pozor, že na tom je špatně, ale když potom vodmít její párky v rohlíku, se kterýma se dělala asi půl hodiny, protože prej nejí maso, tak říkala, že už mu v životě nic neudělá a že jeho mamka je pěkně na hlavu, ale že mu to nemám říkat, protože kdo ví, jak dlouho s ním ještě budu chodit do třídy.

Potkali jsme s mamkou paní Hamáčkovou, tak já jsem ji pozdravil, protože vím, že když potkám někoho v domě, mám ho pozdravit, a vona se hrozně rozplývala, jak jsem slušně vychovanéj, což teda jsem. Moc mě to nebavilo tam stát, než se paní Hamáčková s mamkou vykecá, vždycky to strašně dlouho trvá a je to hrozně nudný, ale protože jsem slušně vychovanéj, tak jsem tam stál a díval se paní Hamáčkovy za dveře, protože mě zajímalo, jak to u ní doma vypadá,

což se teda nedělá, ale já jsem se díval nenápadně, aby mě neviděla, a paní Hamáčková říkala, že takhle slušný dítě v domě nepamatuje a že ten sígr vod Mašlárů by si ze mě měl vzít příklad a že pan Fabián hodně pije a že by ho neměli nechat voperovat, protože ani primář se netrefí, když je vožralej jak doga, a pak s mamkou pomlouvaly pana Dufka, co vždycky, když mu někdo ujede s výtahem, stojí dole, mlaská a brblá „to se mně nelíbí“, a taky sousedy z přízemí, co jim tak divně smrdí dveře a taťka říká, že tam určitě vaří kosti, no a pak už to bylo k nevydržení, tak jsem řek, že potřebuju čůrat, i když jsem nepotřeboval, a paní Hamáčková to konečně vzdala a šli jsme domů.

Tak jsme byli na návštěvě u líšeňský babičky a vona mi konečně začala říkat jménem, dřív mi říkala „chlapečku“ nebo „hošíku“, mamka říkala, že to je proto, že jí vadí, že se jmenuju Richard, že to prej je německý jméno a že vona chtěla Josefa a že ji to hrozně sere, ale pak ji taťka vokřik, aby mě neučila sprostý slova a že jeho matku nic nesere, no mně je to docela jedno, hlavní je, že mi babička konečně přestala říkat „chlapečku“, i když se teda zase tolik nepolepšila, všichni mi říkaj normálně „Rišo“, ale to se jí prej nelíbí, tak mi říká „Rišíku“ nebo „Rišousku“, to je jak na psa, no ale je to každopádně lepší než „chlapeček“, to zas jo, a vona teda babička je možná takhle na to zvyklá, protože její brácha, prastrýc Pavlata, jí říká „Mnichovská zrada“, což je prej dost vošklivý, a taky nevím, co to znamená, takže bych nechtěl, aby mi takhle někdo říkal.

Dneska jsme byli u paní doktorky na vodběrech, mamka říkala, abych se nebál, že to nic není, ale podle toho já právě poznám, že to bude bolet, protože kdyby to fakt nic nebylo, tak by mamka neříkala, že to nic není, a normálně bysme šli, ale když mě přesvědčuje, že to nic není, tak to právě vždycky něco je, a mamka mi to vopakovala několikrát, tak jsem věděl, že to bude strašně bolet, a taky jsem si vzpomněl, že mi vodběry dělali už v nemocnici a že tam to vopravdu hrozně bolelo, i když tam jsou teda zlé sestřičky, tak jsem si říkal, že to třeba tady bude lepší, ale nebylo, paní doktorka byla úplně levá a neuměla se trefit, celýho mě rozpíchala a pak mamce řekla, že jsem tlustej a srab a aby se se mnou šla projít a nalila do mě co nejvíc vody, klidně i kafe, což jsme teda udělali, ale moc to nepomohlo, paní doktorka sice napodruhý nechala píchat sestřičku, ale dopadlo to stejně, a navíc jim došly náplasti a nebylo už moc kam píchnout a paní doktorka říkala, že vypadám jak feťák-amatér, ať si mě mamka vezme domů a ať přijdem zítra, no vony ty sestřičky v nemocnici jsou na to asi lepší, jak každou druhou noc vopíchaj všechny děcka, tak to asi maj líp nacvičený. Mně se každopádně udělaly velký modřiny a mamka mě nechtěla poslat do školy, aby si nemysleli, že mě doma bijou, tak mě nechala doma, tak to bylo fajn, ale zase jsem věděl, že zítra musím k paní doktorce znovu a že si asi vezme větší jehlu, a vona si teda větší jehlu nevzala, ale píchala mě do zápěstí, a tam to teda fest bolelo, ještě tam s tím pořádkem tak nějak divně mlela a říkala, že to najde, i kdybych jí tam měl vomdlít, což se jí teda skoro podařilo, ale nakonec to našla včas, tak sestřička říkala, že bych měl trochu cvičit, protože jinak

to bude takhle hrozný i příště, no asi je to pravda, ale zas je fakt, že jsou s paní doktorkou jak koule a vobě jsou ještě pořád tady, tak se to asi nějak přežít dá.

Byl jsem zrovna se sestřenicema u borovnický babičky s dědou, když jim přivezli uhlí, a děda řek, že nám každému dá spoustu peněz, když mu pomůžem to uhlí naskládat do sklepa, tak jsme teda nosili, ale jenom my děcka, protože děda s babičkou nenosili, že prej musí vařit, ale děda teda nevařil vůbec a babička jenom stála a dívala se na brambory, no a když jsme tam všechno to uhlí nanosili, tak nám děda dal každému zlatou dvacetikorunu a řek, že k vobědu jsou brambory, ale kdo mu dá dvacet korun, ten dostane i řízek, tak to se mi zdálo jako dost dobrej vobchod, sice by nás teda mohli nakrmit i zadarmo, když jsme za nima přijeli, jestli bude příště za peníze i čokoláda ve spížce, tak nevím, jestli se mi tam ještě vůbec bude líbit, ale řízek za dvacet korun je dobrej, teda aspoň myslím, já jsem nikdy řízek nekupoval, ale kdyby jo, tak by určitě byl dražší. Tak já jsem si jeden koupil, ale sestřenice si řízek nekoupily a říkaly, že si to radši schovaj, ale jak přijela teta, tak jim to hned sebrala, že jsou ještě moc malý, aby měly vlastní peníze. Tak to si radši měly koupit ten řízek.

Tak mamku na úřadě vyhodili, teda mamka říká, že by stejně vodešla, protože to neměla zapotřebí, a že to vlastně celý bylo proto, že udělala strašně moc práce, a dostala vod šéfa vynadaný, že

se to tam takhle nedělá, protože normálně jenom vyřizují stížnosti a tak, a když jim ty stížnosti náhodou dojdou, tak že se musí zamyslet a něco dělat, a to že tam rozhodně nikdo nechce, a jestli je mamka blbá, že si ty stížnosti neumí rozdělit tak, aby měla vždycky nějaký v zásobě, že málem zničila celý ten systém, protože jí zbylo volno na práci, no když to taťkovi říkala, tak jsem tomu teda moc nevěřil, protože kdyby takhle s mamkou mluvil taťka, tak už bych ho nejspíš neviděl, ale tak ten její šéf je asi nějaký kruřas nebo co, tak se ho bojí i mamka. A pak k nám na návštěvu přišly Inna s paní Pavlišovou, to je ta čarodějnice, že se jako s mamkou jdou rozloučit, a Inna tam taky končí, jede s panem Inákem do Ameriky, protože to tam prej mají lepší, tak nejdřív mi to bylo trochu líto, ale pak jsem si vzpomněl, že už mi stejně nemůže půjčovat knížky, takže ať klidně jede, že jo, no a paní Pavlišová říkala, že mamka s Innou pro ten úřad nebyly ten správný materiál, protože nedělaly, co se jim řeklo, a že navíc moc přemýšlely a že takhle ta státní správa prostě fungovat nemůže, no a pak se mě ptala, co chci dělat, až budu velký, tak já jsem jí říkal, že bych chtěl být sběratelem takových těch pěkných blýskavých kamenů, že na to mám knížku a že už tomu docela rozumím, ale že se to možná změní, protože předtím jsem chtěl zkoumat dinosaury, ale ti mě pak začali nudit, protože jsou všichni vyhynulí a nic s nima není, a ještě předtím mě zajímaly vesmírné věci, ale to mě potom přestalo bavit, teda mimozemšťani ne, jenom ty hvězdy a tak, protože ty se pořád někam hýbou a člověk nikdy neví, která je která, ale zas je fakt, že to má svoje výhody, protože když člověk chce, tak třeba Velký vozy najde klidně tři.

Rodiče šli do divadla, tak nás se ségrou hlídal strýc Budlibák, u něj je to vždycky dobrý, protože se s ním díváme na filmy se Sylvestrem Stallonem a Jean-Claudem van Dammem a dalšíma, von je má všechny a říká, že kdyby nepracoval v chemičce, tak že by hrál v takovýchhle filmech, von teda karate ani nic takovýho neumí, ale je hrozně šikovnej, tak by to vokoukal raz dva. Strýc Budlibák zase hodně pil a usnul, film už skončil, Chuck Norris všechny postřílel a my jsme se se ségrou nudili, tak jsme se dívali, co má strýc všechno doma, a našli jsme spoustu zajímavých věcí, nejlepší byl časopis Leo, kde nikdo nebyl voblečenej a byly tam takový divný povídky, v jedný byla třeba paní se dvěma pánama a voni se pořád nějak střídali, a když ta paní s nima byla jakože spokojená, tak začala kouřit, to já jsem moc nepochopil, bylo tam prostě napsaný „začala jsem kouřit“, vyprávěla to ta paní, a další stránka chyběla, tak nevím, jestli se jako kouřilo z ní nebo jak, ale ségra tomu rozumí, protože je starší, a říkala, že jí mamka říkala, že je to automatika a že když se dva maj rádi, tak v tý holce se to nějak samo zařídí, aby to všechno dobře šlo, no ale ta paní měla chudák zatnutý zuby a nevypadala, že by to v ní bylo zařízený a že by ty dva měla ráda, ale asi teda byla spokojená, když se z ní začalo kouřit. Chtěli jsme listovat dál, že to tam třeba ještě bude někde na vobrázku, ale strýc se vzbudil a museli jsme ten časopis honem schovat, tak si to asi budu muset zjistit někde jinde.

Tak jsem dneska hrál na soutěži, kam mě přihlásila paní učitelka Zedníčková, říkala, že jsem dobrej a že se toho musí využít, tak jsem šel, ale dopadlo to teda hrozně, já si myslím, že to bylo

proto, že jsem musel hrát v botách, ale mamka říkala, že jsem to prostě zkazil a abych si to tak nebral, že na závodech se sportovní třídou jsem poslední vždycky, tak co, ale mě to našťvalo, protože jsem právě chtěl být někdy v něčem první, že jo, ale tady byly samý děcka z ciziny, samej mimoň a trouba, no bylo jasný, že jsem na ně moc normální, a že teda mezi takovýma divnýma děckama vyhrát nemůžu, mamka to taky říkala, ale stejně si myslím, že kdybych nemusel hrát v botách, tak že bych to tak hrozně nezkažil. Já totiž normálně na koncerty nosím vestičku a motýlka a všechno, ale hraju v bačkůrkách, protože jinak jsem nervózní z pedálů, no a u nás na škole to je v pohodě, i když máme toho zlého pana ředitele, ale tahle soutěž byla na konzervatoři a mamka říkala, že tam teda v bačkůrkách hrát nemůžu, že by se všichni smáli, no a možná měla pravdu, ale takhle jsem z toho byl tak nervózní, že jsem to v půlce zapomněl, potom jsem se snažil někde chytit, ale nějak to nešlo, no a pak jsem viděl, že se teda asi už nechytím, tak jsem utek, nikdo se mi teda nesmál, ale nějak nadšení z toho taky nebyli. Paní učitelka říkala, že to nevádí a že to je zkušenost a že se příště budu bát míň, ale to se teda plete, protože já se bojím víc, a navíc už hraju vždycky jenom v bačkůrkách, přes to vlak nejede.

Šel jsem bobovat za školu, kam chodí ségra a kam jsem dělal ty zkoušky do anglický třídy, vono se tam bobovat nesmí a musí se prolézt plotem, ale je to tam skvělý a chodí tam všichni, nejdřív člověk jede z jednoho kopce, pak je tam skokánek, a když se mu nerozpadnou boby, jede ještě z dru-

hýho kopce, no prostě boží, akorát se musí dávat pozor na basketbalový koše, protože pod těma kopcema je vždycky hřiště, no a já jsem se teda pořádně rozjel a na skokánku jsem hrozně vyskočil, ale letěl jsem nějak šejdrem a naboural jsem do toho koše nohou, jako muselo to vypadat dost akčně, jak z nějakýho filmu nebo tak, ale byl jsem tam sám, takže to nikdo neviděl, no a dost to bolelo, tak jsem si říkal, jestli se mám rozbrečet, ale pak jsem se na to vykašlal, že to nemá cenu, tak jsem se sbalil a šel jsem domů. Další den jsem ve škole kulhal a myslel jsem, že budou všichni koukat, jak mě to hrozně bolí, ale kluky to moc nezajímalo, dokonce ani Honzu, a Martinka Jiříčková na mě kašlala jako vždycky, jenom Sajdl říkal, že by se na to měl podívat doktor, ten tomu tak rozumí, von by si řek dvakrát čili a hned by se mu ulevilo, ať si raděj vybere, jestli bude mít ty voči modrý, nebo zelený, teď má každý voko jiný a vypadá fakt divně, to má z toho, že nejí párky.

Největší záporňáci ze třídy dneska dostali pochvalu do deníčku. Zdálo se mi to strašně nespravedlivý, protože já jsem hodnej celej rok, a nikdy pochvalu nedostanu, a voni se teda jeden den chovaj slušně a maj ji hnedka, tak jsem si řek, že to takhle není správný, a ty deníčky jsem jim ukrad, no a voni je potom hledali a paní učitelka se nás jednoho po druhým ptala, kdo je vzal, a vyhrožovala, že vona to pozná, tak ať nelžem, tak já mám paní učitelku moc rád, vona je fajn, ale teď jsem na ni byl naštvanej, že dala ty nezasloužený pochvaly, a taky si myslím, že lhát se může, když je to pro dobrou věc, a aby si ty zlý děcka nemohly užít svoje nezasloužený pochvaly, to rozhodně dobrá věc

je, a Vinnetou taky nic neřek, když ho Šošoni mučili, von teda lhát nemusel, jemu stačilo, aby mlčel, no ale já něco říct musel, když se mě paní učitelka zeptala, jenže já jsem věděl, že stejně nic nepoznám, i když žalž, a tak jsem teda zalhal a byl jsem u toho mrtvej strachy a říkal jsem si, že to nakonec asi pozná, ale vona fakt nic nepoznala, tak se mi hrozně ulevilo, jenže to byla chyba, protože pak se prohledávaly tašky, to jsem nečekal, na to mě dostala, a tak mi napsala poznámku, což teda byla ještě větší nespravedlnost. Doma jsem musel trochu brečet, aby to vypadalo, že mě to mrzí, ale vůbec mě to nemrzelo, Mirek Dušín by to pochopil, a já jsem teda stejně brečel hlavně kvůli tomu, že jsem doma musel vysvětlovat tu poznámku, což bylo dost nepříjemný, ale jako nemrzelo mě to, to teda ne. Rodiče mi říkali, že dopadnu jako strýc Budlibák, ale strýc Budlibák je náhodou skvělej, a rodiče hlavně nemaj co říkat, taťka si na náměstí pek veverka, protože chtěl vědět, jak chutná, a ještě chodil kamsi na pole krást brambory, a mamka svý paní učitelce prostřelila klobouk šípem, protože vod ní dostala poznámku, takže vlastně taky bojovala proti nespravedlnosti, tak já jsem jim to připomněl a řek jsem jim, že aspoň mamka by se mě měla zastat, když teda ví, jaký to je, ale stejně jsem dostal. Svět je hrozně nespravedlivej.

Tak byly Vánoce, a to je fajn, protože sice nejdřív musíme nazdobit stromek, což mě vůbec nebaví, a pak se ještě musíme jít podívat na kostely, což mě taky vůbec nebaví, ale pak můžem sedět doma a dívat se na pohádky, což mě dost baví, nebo teda jak kdy, záleží, co dávaj, Tři voříšky pro

Popelku jsou fajn, Princezna ze mlejna je vtipná, Princ a večernice je skvělá, tam jsou samý kouzla a mečování, Vo princezně Jasněnce a létajícím ševci to samý, no a vůbec nejlepší je s Čerty nejsou žerty, ta je vtipná, jsou tam samý kouzla, a ještě se tam mečujou, a navíc tam pořád někde něco hoří, to já mám v pohádkách rád. No a pak jsou samozřejmě špatný pohádky, hlavně takový ty starý černobílý, co dávaj pořád, tak ty mě vůbec neberou, Princezna se zlatou hvězdou na čele a Pyšná princezna, ty jsou takový divný a nudný, u těch vždycky usnu, no když nad tím tak přemýšlím, tak u těch špatných filmů usnu vždycky, třeba mayovky jsou dobrý, tam se vždycky chvilku mluví a chvilku střílí, a to je fajn, ale takový ty starý westerny, co se na ně rádi koukaj rodiče, třeba Tenkrát na Západě, tak ty jsou hrozně nudný, tam třeba deset minut lítá moucha, než ji konečně zabijou, to prej má dva díly, ale já vždycky usnu už na začátku toho prvního, takže jsem ten druhý nikdy neviděl. Nebo takový ty sta-

rý filmy, Postřižiny a tak, to je hrozná nuda. Vlastně z toho vychází, že ty starý věci jsou nudný a ty novější jsou dobrý, teda kromě pohádek, protože tam jsou sice ty nejstarší věci dost zlé, ale ty úplně nový většinou taky nestojí za nic, nejhorší ze všeho jsou ty slovenský princezny, co ani neumí česky, mamka říká, že to takhle nemám říkat, že se to nedělá a kdesi cosi, no ale když vona je to pravda, když to je česká pohádka, tak tam má být česká princezna, to je prostě tak.

1996

TAK jsme měli další představení s dramaťákem a mamka zase říkala, že jsem určitě spokojenej, a strýc Budlibák si zase stěžoval, že ten text byl fakt příšernej a že to ten náš režisér nejspíš píše tak, že vezme první slovo, který se mu tam rýmuje, a nechá to tam, i kdyby to byla úplná blbost, což se podle něj stalo dost často, no a Adam se nás potom ptal, jak se to rodičům líbilo, tak jsem mu říkal, že strýc Budlibák moc nadšenej nebyl a že se mu ten text zdál vodfláklej a že si myslí, že tam prostě Adam dá to první, co ho napadne, a Adam se hrozně smál a říkal, že to vodhad naprosto přesně, že to vždycky nechá na poslední chvíli a pak nad tím nemůže moc přemýšlet, a že je ale strýc moc přísnej a nerozumí tomu, protože když tam vyjde třeba „samou radostí lámou si kosti“, tak strýcovi to určitě přijde jako kravina, ale to je tím, že není umělec a nedokáže

to vocenit, že to jako na jednu stranu kravina je, ale že všechno umění je vlastně kravina a že se všechno pořád vopakuje a nic není originální, a proto Adam tak často někomu něco ukradne a vydává to za svoje, protože to se v umění může a je to úplně normální. Tak mně se to moc nezdálo, vono většinou když někdo takhle dlouho mluví a je to takový jako mlhavý, tak to je blbost, něco jako Babička vod Němcový, ale tak možná to je jedna z těch věcí, co pochopím, až budu velkej. Ale je to prostě divný, Adam třeba se staršíma děčkama zkoušel Lakomce a některý scény vyhodil a přidal tam dvě věty a jako autory napsal sebe a Molièra, což se mi zdálo dost nefér, když na tom vlastně nic neudělal, a ještě se napsal jako první, prej proto, že to je podle abecedy a že jeho příjmení začíná na K, tak se musí napsat jako první, ale strýc Budlibák by to určitě neschválil. Vůbec to v dramaťáku začíná být nějaký blbý, já jsem třeba toho Lakomce viděl, má to být pro základky, ale bylo to děsně přitroublý a trapný, tak jsem to potom Adamovi říkal a von se naštvál a říkal, že tomu nerozumím a že jsem děsně divný dítě a že ty vostatní děti jsou vo dost blbější, což je teda pravda, ale tak moh to říct nějak hezčeji, že jo, nejsem paní Adamová, aby na mě byl takovej.

Dneska jsme měli na voběd rizoto a já jsem se mamky ptal, proč se to jmenuje rizoto, a vona říkala, že to je italsky, protože všechno, co končí na o, je italsky, a já říkám, že jako dobrý, ale co to teda znamená, a mamka říkala, že to znamená „co dům dal s rýží“, a tomu já jsem nevěřil,

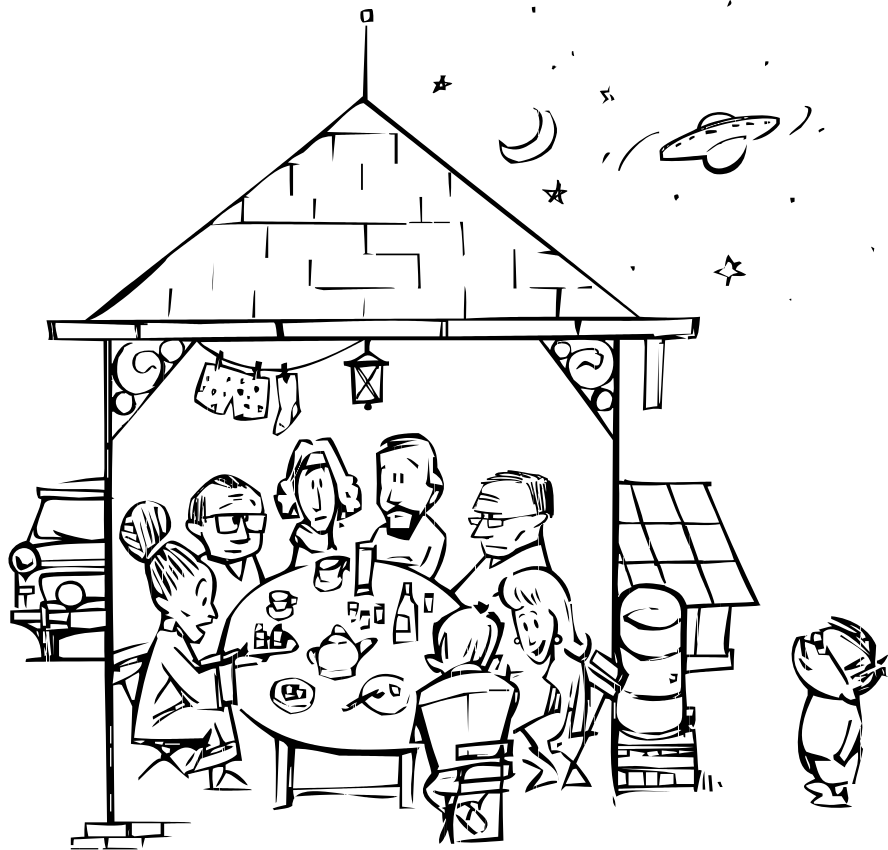
tak jsem se na to šel podívat do takových těch vobrovských encyklopedií, co doma máme, a tam jsem si přečet, že mamčino jídlo je pokrm z rýže, ale že „rizoto“ se mu teda určitě říkat nesmí, že by z toho Italy trefil šlak, tak mamka říkala, že se teda na to může vykašlat a ať si vaříme sami. Taťka nadával, že zas bude italská domácnost a jestli jsem spokojenej, a to jsem teda nebyl, ale zrovna jsem se na to chtěl taky zeptat, proč se tomu říká italská domácnost, když se s mamkou hádaj, tak jsem se na to zeptal a von říkal, že to je kvůli tomu, že maj v Itálii takovýhle debilní nápady jako třeba rizoto, a pak šel pro mamku, aby se nevztékala, no a mně se to teda nezdálo, ta italská domácnost, ale v encyklopedii vo tom nic nebylo, tak těžko říct. Každopádně těch divně pojmenovaných věcí jíme víc, třeba znojemskou pečeň chápu, i když teda na Znojmo nevěřím, protože jsem tam nikdy nebyl, jako člověk nemusí být všude, aby na to věřil, ale tady s těmahle malýma vesnicema kolem Brna těžko říct, pořád tam někdo jezdí, ale nikdy nejsou v televizi nebo tak, takže na ně nevěřím, ani na Znojmo, ani na Olomouc, ani na Zlín, ale na Vyškov teda jo, protože tam jsem byl, tak ten je vověřenej, a dokonce tam maj hýbací dinosaury, kteří už mě teda oficiálně nebaví, ale tihle se hýbali, takže jsem jim to vodpustil. No každopádně kromě znojemský pečeň jíme i další divný věci, volský voka třeba, přitom to s volama nemá nic společnýho a ani to jak ty jejich voči nevypadá, a pak ještě španělský ptáčky, co jsou tady vod nás a vůbec to nejsou ptáčci, a taky řízky na přírodno, co je mamka dělá na pánvi, takže to vůbec na přírodno není.

Dneska jsme s Honzou byli u Sajdla na návštěvě a poprvý v životě jsme hráli po síti, teda Sajdl hrál pořád a my s Honzou jsme se museli střídat, no ale bylo to super, hráli jsme hokej a Sajdl furt prohrával a byl naštvanej, tak nám chodil nadávat, ať nebušíme do mezerníku, přitom von seděl u toho jejich domácího počítače a my u jakýhosi starýho, co se rozpadal a co ho jeho taťka přines z práce, že už ho chtěli vyhodit. A ten taťka nám taky furt chodil nadávat, že hrozně řvem a že von si po práci potřebuje vodpočnout, no ale tak nemá chodit na hokej, že jo, a navíc to měli blbě udělaný, protože měli každej počítač v jiným pokoji a von se snažil spát přesně uprostřed, tak to bylo jasný, že to neklapne, tak se pak naštvál a řek nám, že si s náma zahraje taky, a že když vyhraje, tak že budem muset hrát potichu, tak já jsem k tomu pustil Honzu, poněvadž je na hokej lepší, a ten pana Sajdla hrozně vyklep, ani to nedohráli, protože to bylo jasný, no a pak nás vyhodili, že do toho hrozně bušíme a že ten počítač je sice na vyhození, ale že se ještě vyhodit nemusí a kdesi cosi, no prostě bylo jasný, že Sajdlovi neradi prohrávaj, ale tak dá se u nich teď hrát po síti, tak my se s tím asi nějak smíříme. Dole jsme ještě potkali paní Sajdlovou, tak jsme ji hned pozdravili, ale vona je taková nevděčná, Sajdl říkal, že nás nemá ráda, hlavně teda Honzu, protože já jsem slušnej, ale von teda určitě ne, a že ho prej hrozně kazíme, tak mně připadá, že to má paní Sajdlová nějaký pomotaný, protože my ho naopak vylepšujem, za tu dobu, co s náma chodí do třídy, se dost posunul, na začátku s ním nikdo nechtěl nic mít a neměl tam žádný kamarády, a teď má nás.

Na Velikonoce jsem byl letos u borovnický babičky s dědou, což jsem si teda nejdřív myslel, že bude míň trapný než jindy, protože vyplatím babičku a budu s tím hotovej, jenže to všechno dopadlo úplně jinak. Nejdřív jsem v koupelně viděl dva vobrovský pavouky, takže jsem se tam nemoh vykoupat, protože jsem se hrozně bál, a pak to pokazil děda, protože nenaletěl na můj trik s tím, že to neumím uplést, a vzal mě k sousedovi, co to plete z vosmi, a ten už byl teda úplně nevoblafnutelnej a musel jsem si to uplést sám, a ještě se mi smál, že mi to vůbec nejde, no a pak to dorazila babička, která mi domluvila, abych šel s klukama z vesnice, s Vojtou a se Skůžou a s těma vostatníma, a že aspoň trochu poznám ty lidi tam u nich, ale já znám ty lidi tam u nás a to mi stačí, že jo, a navíc, když babička s dědou někdy přijedou na návštěvu, tak nás nikdy nepustí ke slovu a povídaj, co dělá tenhleten a co támhleten, takže už je vlastně stejně znám, no ale kluci ráno přišli a musel jsem s nima. Nejdřív to bylo trapný až hrůza, vždycky jsme přišli k nějakýmu domu a všichni se znali, tak ti kluci tý paní naplácali a já jsem stál vzadu, abych se jako nemusel zapojit, ale vony ty ženský byly hrozně hrr, tak jsem musel taky, a někde nám dali chlebičky a někde pití, ale hlavně se mě všude ptali, vodkud jsem a co tam jako dělám, tak já jsem nevěděl, co jim říct, ale jak jsme pořád jedli a pili, tak to šlo nějak líp a líp, a pak jsem už nemoh dál a musel jsem jít domů, ale bylo to teda dobrý mrskání, to se musí nechat. Tak to já asi příští rok pojedu zas.

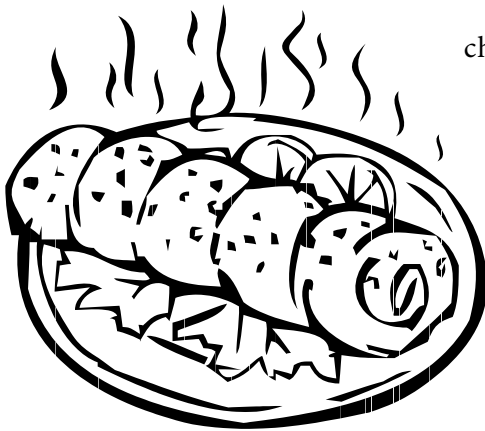
V knihovně jsem si dneska říkal, že si půjčím něco jinýho, než si půjčuju normálně, abych byl jakože chytřejší, tak nejdřív jsem chtěl nějakýho Hercula Poirota, protože ten je v televizi super, ale když jsem si to tam v knihovně chvílku čet, tak to teda vůbec super nebylo, voni asi v tom seriálu ty nudný věci vynechali, aby to bylo zábavnější, a taky mi paní knihovnice říkala, že to nedoceníš. Tak jsem si nakonec půjčil Masaryka, protože ten byl prej hrozně chytřej, a navíc jsem si v něm taky chvílku listoval a zjistil jsem, že to je v pohodě a že tomu rozumím, bylo tam třeba napsané, že když nás stvořil Bůh, tak to je jako všechno jeho chyba, a že proč bych měl něco dělat dneska, když to můžu udělat zítra, a proč bych to měl dělat já, když to může udělat někdo jinej, a proč by to měl vůbec někdo dělat, že když nás stvořil Bůh, tak ať si to zařídí von, a to se mi zdálo rozumný, no celkově jsem byl dost překvapenej, jak ten Masaryk píše jednoduše, až to bylo trochu podezřelý, a vyprávěl jsem to potom mamce a tý to taky přišlo nějaký podezřelý, ale přečíst si to nechtěla, že na takový blbosti nemá čas.

Byli jsme na návštěvě u líšeňský babičky, trabant byl zrovna vopravenej a šlapal dobře, tak jsme viděli i dědu, chtěl se sice pořád zavírat do skleníku, když už nemoh do garáže, ale babička mu to zatrhla, tak tam seděl s náma, ale měl vod ní zakázaný mluvit, ale von nemluví nikdy, takže to zas nějaký extra velkej trest nebyl. Byl tam taky prastrýc Pavlata a jeden můj strýc, co ho skoro nikdy nevidím, a ten si přived Luďku, to je jako jeho žena, tu taky vůbec neznám, ale

mamka ji nesnáší a říká, že jestli si někdy přivedu holku, co se bude jmenovat Lučka, tak mě vydědí, vona totiž teta Lučka není moc kamarádká a mluví vždycky jenom vo uklízení a vo jakýchsi kúrách, manikúře a pedikúře a tak, a má strašně dlouhý nehty, až má člověk strach, aby mu s nima něco neudělala, ale zase mi nechce dávat pusy, tak to se mi na ní líbí, protože nemám rád, když mi příbuzný chtěj dávat pusy, no a strýc byl prej klavírista, ale moc mu

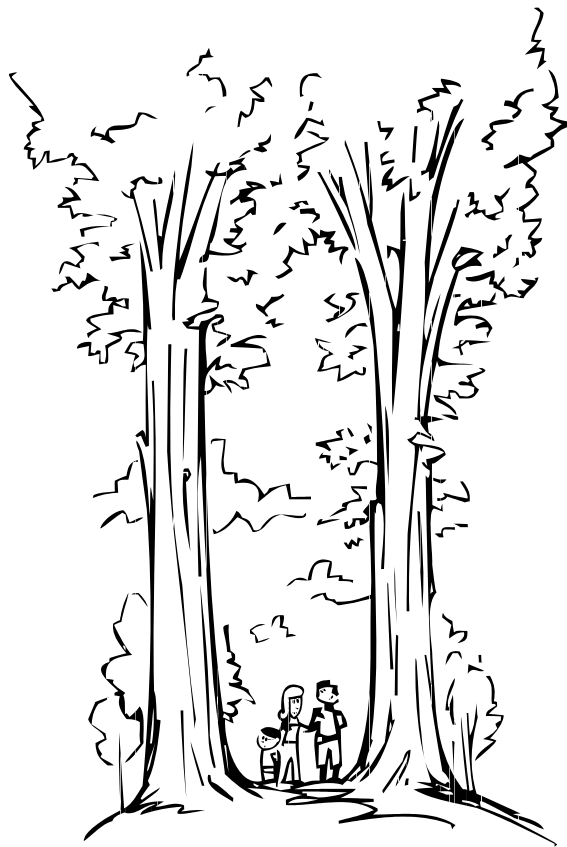
to nešlo, tak teď hraje baletkám k tancování, aspoň to takhle říkal taťka, ale taky říkal, že mu to nesmím říkat, že by se naštvál, tak já jsem mu nic neříkal, dokonce ani to, že taky hraju na klavír, ale že mi to teda na rozdíl vod něj jde, protože mám pořád nějakej koncert a paní učitelka je ze mě tak nadšená, že mi vobčas na hodinu přinese fruko. Von se strýc pořád hrozně mračí, to má možná po dědovi, nebo je prostě naštvanej, že mu to nejde a že musí hrát baletkám a že mu nikdo nenosí fruko, což teda zase chápu, to člověka naštve, že jo. My jsme se ségrou šli nahoru k prababičce Pavlatový, vona nám vždycky dává suchej posůlenej chleba, ségra to nemá ráda, ale já jo, protože suchej chleba, a ještě posůlenej, to je to nejlepší jídlo na světě, nebo možná druhý nejlepší, protože nejlepší na světě je posůlenej rohlík, nebo je to remíza. Vona prababička jinak vlastně skoro nic nemá, mamka vždycky říká, že jí babička všechno sebrala, ale něco jí tam přece jenom zbylo, má takový velký dřevěný houpací křeslo, ve kterým se bezvadně houpá, a ještě má takovej mlýnek na vořechy, ale nikdy nemá žádný vořechy, takže ten je jí teda docela nanic, no a prastrýc Pavlata jí vobčas něco donese, ale nikdy jí to nezůstane, tak to má holt těžký, no, ale tak může celý dny jíst suchej chleba, a má pro sebe dokonce dva pokoje, tak to já bych s ní klidně měnil. Dole pod náma se pořád kdosi hádal, ale na to já už jsem zvyklej, nejspíš mamka zase řekla, že babičku něco sere, a taťka jí začal nadávat, možná se přidala i babička, když už tam u toho byla, no ale potom přišla mamka, ať se hned voblečem, že jedem domů, a když jsme se vobouvali, tak řekla babičce, že už ví, proč jí prastrýc Pavlata říká Mni-

chovská zrada, no a pak jsme jeli domů, tak to na nás babička teda asi bude našťvaná, ale mohla by nám dát prababičku, protože tu máme rádi a někam bysme ji už dali, mohla by spát u taťky v komoře nebo na balkóně nebo na gauči ve vobýváku, a taťka navíc vždycky říká, že dělat roládu ho naučila právě prababička, takže bysme se konečně dozvěděli, jak to teda s tou roládou je a jestli to taťka vůbec umí, a jestli náhodou ne, tak by ho to prababička mohla naučit dodatečně.

Tak jsme se dneska večer zase museli dívat na diáky, to je asi ten největší vopruz, co znám, mamka s taťkou se vždycky hrozně dojmou, jak byli mladí a tak, ale podle mě teda vypadali příšerně a teď vypadaj mnohem líp. Nejdřív vždycky přijde na řadu jejich svatba, tam je spousta jakýchsi lidí, co vůbec neznám, a rodiče je všechny vyjmenovávaj, jako kdyby nás to se ségrou zajímalo, a pak jejich rodinný voslavy a já nevím co, no hlavně moc nechápu, kdo ty diáky vůbec vymyslel, fotky jsou daleko lepší a člověk na ně nepotřebuje takový to udělátko a bílý plátno a kdovíco ještě, a taky je docela podezřelý, že foťáků jsem viděl spoustu, ale nikdy jsem neviděl to, čím se dělaj diáky, tak to je dost divný, že jo. No ale tyhle rodinný věci jsou ještě v pohodě, nejhorší jsou diáky z výletů, protože

výlety jsou peklo samy vo sobě, ale diáky z nich jsou dvojnásobný peklo, na výletě se totiž vždycky nudím a rodiče mě nutí poznávat stromy a kytky a hrozně se vztekají, když nic nepoznám, no ale mě to prostě nezajímá a ty stromy stejně vypadají všechny stejně, jednou mi třeba řekli, že když je ten strom pěkně rovný a má hladkou kůru a listy, tak že to je buk, ale pak jsme našli buk, kterej byl celej svraskanej a dost nakřivo, tak jak to asi mám poznat, ale to voní ne, prej to je jasný a jsem úplně slepej a je snad samozřejmý, že každej buk je jiný, no ale tak to je potom chyba těch buků, já si stejně myslím, že rodiče taky neví, co to je, akorát prostě jeden z nich něco řekne a ten druhý přikývne, aby jako byli v přesile. To je jediná výhoda výletů na kole, tam se jede rychle, takže člověk nemusí poznávat stromy, a ještě to, že se většinou někde zastavuju na utopence nebo tak, kdežto když jdem pěšky, tak mamka udělá nějakou svačinu s sebou, ale zase si někdy pečem špe-

káčky, což teda na kole neděláme. No když vo tom tak přemýšlím, tak jídlo je vlastně na těch výle-
tech to nejlepší, a v tom je právě ta hrozná nevýhoda diáků, že tam třeba vidím, jak jím špekáčky,
ale nemůžu je jíst a jenom to vidím, a to není nic moc.

Byl jsem na voslavě narozenin u Honzy. Vzal jsem si s sebou knížku, abych se nenudil, mamka
sice říkala, ať neblbnu a nechám ji doma, ale já si ji vzal stejně, a nakonec se mi hodila, protože
si všichni chtěli hrát na počítači a vždycky hrozně dlouho trvalo, než na mě přišla řada, tak jsem
si mezitím čet, no a pak střílel Honza s vostatnima kuličkovkou z balkónu na starý paní a měli

hroznou radost, když nějakou trefili, ale já jsem slušně vychovanej, takže takový
věci nedělám, a taky se bojím, že bych potom třeba některou z těch

zastřelených paní někde potkal, no, hlavně asi to, pro-

tože ta paní by mě třeba poznala, a co potom, no ale

taky jsem slušně vychovanej, ale štvě mě to, pro-

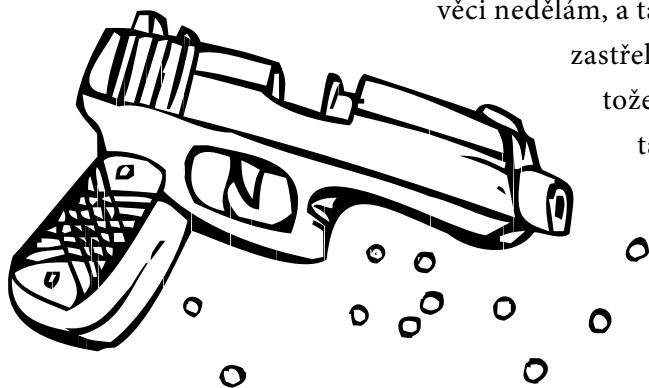
tože bych si taky chtěl někdy něco takového

užít, střílet na starý paní z balkónu a prát

se před školou a něco ukrást ve vobchodě,

ale u mě je problém v tom, že jsem slušně

vychovanej, a taky se teda bojím.

Letos jsme zase byli s Pištělákovými na výpravě v Dolomitech, ale tentokrát se to teda vůbec nepovedlo. První chyba byla, že jsme s sebou vzali ségru, ta minule jela kamsi se sborem nebo co, ale teď to vyšlo tak, že se nemohla na nic vymluvit, tak musela jet taky, což nám teda všem dost přitížilo, vona totiž hrozně nesnáší chození, no a na takový výpravě se vlastně jenom chodí, kromě večerů, kdy nás rodiče posílaj brzo spát, aby mohli být dlouho vzhůru, no každopádně když jsme ségru vyvezli lanovkou na první vrchol a viděla, kudy vede ta ferrata, tak řekla „kam jste mě to kurva vzali“, ale nedostala vynadaný, že mluví sprostě, protože rodičům se asi zdálo, že tady se to může, jenže takhle to s ní už potom bylo pořád, no a druhá chyba byla, že se pan Pištělák s paní Pištělákovou mezi výpravama stačili rozvést a každěj si našel někoho mladšího, taťka říkal, že pan Pištělák si polepšil, ale že teda paní Pištěláková nemá rozum, takovýho zajíčka, ale mamka se naštvála a ptala se ho, jestli teda pan Pištělák může, ale paní Pištěláková ne, načež taťka řek, že u chlapů je to normální, kdežto u ženských je to zvrácený, že pan Pištělák má druhou mízu a musí, kdežto paní Pištěláková si jenom něco dokazuje. No já jsem si teda všim, že paní Pištěláková to docela zvládala, vona taky nová paní Pištěláková nebyla vo moc mladší než pan Pištělák, kdežto pan Pištělák to nezvládal vůbec, poněvadž novej pan Pištělák byl stejně starej jako ten jejich nejstarší klacek, voba teda vypadali líp než dřív, ale nevím, koho to napadlo, že spolu maj jezdit na výpravu. Kdybysme si měli vybrat, tak si necháme pana Pištěláka, to je jasný, protože von to všechno plánuje a zařizuje, a paní Pištělákovou necháme doma, ať

jezdí na výpravy se zájčkem, že jo, já proti ní nic nemám, ale na výpravu ji nepotřebuju, no a taky tam chyběla Sluníčko Iva, co by se na všechny usmívala, tu jsem tam chtěl mít, i kdyby mi mamka zase předhazovala ty její bombastický dcery, no prostě ta Pištělákovic rodina se sice zvětšuje, ale zároveň se nějak rozpadá.

Na ségřině táboře to teda letos bylo drsný, nějakou blinkací epidemii sice máme pokaždý, ale normálně to je tak třetina tábora, ale letos blinkali všichni, kromě zdravotnice Marti, to vona asi nemůže, když je zdravotnice, někdo zdravěj zůstat musí, že jo, tak nás všechny vobcházela a měřila nám teplotu a vynášela nám kyblíky, Josef na ni hrozně řval, že je úplně blbá a jak se jí něco takovýho může stát, a vona zase řvala na všechny vostatní, co jsme to v Jindřicháči sežrali, to jako v Jindřichově Hradci, kam jezdíme na výlet, ale voba jsou vedle, protože se nám to stává každě rok, tak to asi nebude tím, co jsme kde snědli, i když je fakt, že v Jindřicháči jsme smíchali asi pět různých limonád a pak jsme se z toho všichni napili a bylo to vopravdu hnusný, ale stejně to určitě není tím. Já jsem byl docela v pohodě, bylo mi teda blbě, ale moh jsem si číst Kačera Donalda, co jsem si ho koupil v Jindřicháči, a taky jsme každě dostali trochu koly, to prej pomáhá, když se to pije po lžičkách, no a taky je ta kola super v tom, že když ji člověk blinká, tak chutná stejně, jako když ji pije, akorát je trochu teplejší, to byl takovej můj letošní vobjev. A nakonec jsem byl rád, že taky blinkám, protože těch pár, co neblinkalo nebo se z toho

rychle dostalo, šlo na noční hru, a ta byla drsná jak prášky na blití, protože Radek si tam zlomil ruku a Marťa si vyrazila voko, teda ještě ho má, ale nemůže ho vtevřít a má monokl jako strýc Budlibák, když moc pije a popere se s někým v hospodě, tak jsem byl spokojenej, že blinkám. No ale musím se rychle uzdravit, mamka říkala, že pošle balík s bonbónama, tak abych byl zdravěj, až přijde, protože jinak bych ty bonbóny nemoh sníst a musel bych je někomu dát, a já se hrozně nerad s někým dělím, protože to nemá cenu, a taky to mamka posílá mně, takže bych to měl celý sníst sám, to je logický.

Byli jsme se sestřenicema u borovnický babičky s dědou a rozhodli jsme se, že si postavíme klubovnu, teda já jsem se rozhod, protože pořád čtu Rychlý šípy, a tam mají všichni klubovnu, tak jsem taky chtěl mít klubovnu, a sestřenice se nudily, tak říkaly, že teda dobře, že si postavíme klubovnu, tak jsme šli za dědou, aby nám ji postavil, a von vymyslel, že nám ji udělá na půdě v takovým výklenku, co tam je jenom bordel, teda voni takových míst maj hodně, ale děda ten bordel nechce vyhodit a říká, že se mu to jednou určitě sejde. Tak jsme tam dali polstrovaný křesílka, co děda našel u sousedovic popelnice, a taky stolek, co se válel na půdě, no a když jsme tu naši klubovnu takhle pěkně zařídili, tak jsme byli spokojení, že máme klubovnu a že kdybysme chtěli, mohli bysme se tam scházet, ale my jsme se tam nescházeli, protože nám to přišlo divný, někde se scházet, a navíc se bojím pavouků a tmy a tam bylo vobojí, a tak jsme v klubovně nikdy nebyli, ale kočky tam cho-

dily kakat, děda říkal, že se jim líbí ty polstrovaný křesílka a že tam nemáme chodit, protože to tam hrozně smrdí a je to tam hnusný, a my jsme tam teda nechodili, ale dali jsme tam pěknou záclonku a ceduli s nápisem „Naše klubovna“, aby všichni věděli.

Letos jsem kromě toho ségřinýho tábora jel i na mamčin tábor, kam jezdí holky vod ní z voddílu a jejich děcka, protože vony ty holky už jsou všechny hrozně starý na to, aby jezdily na tábor, ale asi je jim to líto nebo co, že už jako nemůžou jezdit, tak berou svoje děcka a dělaj, že je to hlavně pro ně, ale ani moc ne, já jsem to prokouk hned. Ty holky tam kromě děcek berou i svoje manžely, teda mamka tatku nebere, že by jí dělal vostudu, ale toho se vůbec nemusí bát, jezdí tam spousta divných chlapů a většina z nich vypadá, že se nikdy nemyje, tak to bysme na tatku ještě mohli být hrdí, kdyby přijel. Dospělí nás vždycky večer pošlou spát, ale sami zůstanou vzhůru, prej aby drželi noční hlídky, ale hrozně u toho řvou a ráno je většinou po celým táboře spousta flašek, tak já nevím, když držíme noční hlídky u nás, tak po nás nic nezbyde a jsme úplně potichu, ale je fakt, že naši vedoucí taky v kuchyni vždycky hrozně řvou, tak těžko říct. No každopádně se tam teda hrajou i nějaký hry a tak, aby to nevypadalo, že to je fakt jenom pro ty dospělý, a někdy se dokonce za něco převlečou, i když teda my to samozřejmě prokouknem, ale menší děcka jsou z toho celý vodvařený, jednou z toho dokonce byly vodvařený i ty holky z mamčina voddílu, to když hrál Vádí indiána, Sova říkala, že z toho asi neusne a že teda to jeho tělo, to je něco, a dospělí tu noc řvali ještě víc než

jindy a mamka ráno říkala, že ženský jsou v říji, no ale jako celkově je ten tábor dobrej, mám tam dokonce i nějaký kamarády, jen teda jeden kluk mě tam hrozně štve, protože se taky jmenuje Ríša, což je vod něj dost hloupý a moh si to odpustit, na to já nejsem zvyklej, a ještě má narozeniny dva dny po mně, tak to už je vyloženě naschvál, no a samozřejmě je velkej sportovec a hraje basketbal a je hrozně bezvadnej, aspoň podle mamky, která by mě určitě chtěla vyměnit, ale nemůže, no ale prostě mi to ten plantážník kazí, no, když už se musí jmenovat stejně, moh by být tlustej a blbej, že jo, abych jako vedle něj vypadal líp.

Tak dneska místo naší paní učitelky přišla nějaká jiná, cizí, a prej se ta stará paní učitelka už nevrátí, protože nás učila jinak, než se má, tak já nevím, mně se to třeba líbilo, že nás to učila jinak, nemuseli jsme číst Babičku a Starý pověsti český, já jsem náhodou z Babičky čet půl stránky a z Pověstí dvě a byla to voboje hrozná nuda a bylo to strašně divně napsaný, paní učitelka říkala, že to je právě proto, že je to tak krásný, anebo možná že je to krásný, protože je to tak divný, teď nevím, no ale že je to fakt nářez a brutálně dobrý, ale že to ve vosmi letech stejně nedoceníme a že bysme k tomu akorát získali odpor, a na tom že vona se podílet nebude, a že jí sice pan ředitel hrozil, že ji vyhodí, ale že Karel Havlíček Borovský taky bojoval proti útlaku. Na pana ředitele vona je vůbec nějaká vysazená, vždycky říká, že tělocvikáři by ředitelama být neměli, že to je jak za socialismu, tak já tomu moc nerozumím, ale je pravda, že pan ředitel moc chytře

nevypadá, má takový ty divný vepředu krátký, uprostřed na ježka a vzadu dlouhý fotbalistický vlasy a hrozně úchylně se směje, ale možná jsem zaujatej, protože mám paní učitelku rád, takže když vona nemá ráda pana ředitele, tak já taky nemůžu mít rád pana ředitele, poněvadž to by pak bylo dost náročný. No každopádně už nás teda asi učit nebude a ta nová paní učitelka říkala, ať se nebojíme, že s ní vo ty klenoty český literatury nepřijdem, tak to asi teda ty divný krásný věci nakonec budu muset číst a získám k nim vodpor.

Dneska k nám po vobědě přišel na návštěvu strýc Petr, to je ten, co často střídá paní, co s ním bydlí, a řek mamce, že přišel za mnou a že jdem hrát na počítači, což se teda mamka moc netvářila, ale taťka doma nebyl a ségra taky ne, tak nám to dovolila, tak jsme hráli nějakou střílečku, co je jinak hrát nesmím, ale že přišel strýc Petr, tak to bylo dočasně povolený, teda mělo to být jenom na hodinu, mamka mi vždycky ke hraní dává minutku, ale já jsem už dávno přišel na to, že když na tý minutce nacvakám víc, tak že na to nikdo nepřijde, když jsem byl mladší a blbější, tak jsem vždycky musel chodit za mamkou a prosit, aby mi tam ještě pár minut přidala, ale teď už v tom umím chodit, takže když jsem skoro na nule, tak tam nenápadně něco nacvakám a je to. Ukázal jsem to strýci Petrovi, ale moc ho to teda nenadchlo, takovej strýc Budlibák, ten by z toho byl celej bez sebe, jak jsem to vymyslel, ale strýc Petr, ten je prostě takovej studenej, no, to člověk musí udělat nějakou kór figl, aby ho překvapil, no a když už ta hodina trvala fakt dlouho

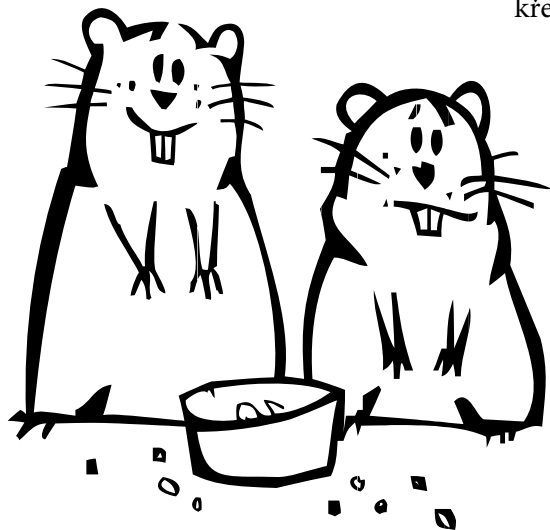
a venku už se udělala tma, zeptal jsem se ho, jestli si třeba nechce taky popovídat s mamkou, že s ním hraju rád, což je pravda, strýců zase na rozdávání nemám, a tak je fajn, že je tenhle taky na něco dobřej, ale tak aby to mamce nebylo líto, ale von říkal, že ne, že už si všechno řekli, když spolu bydleli, a teď že už si spolu povídat nepotřebujou, hlavně proto, že mamka na něj vždycky vytáhne, že jako jeho starší ségra všemu rozumí líp a že by si vod ní měl nechat poradit, tak já nevím, je pravda, že po strýci Budlibákovi má strýc Petr nejlepší náběh na černou ovci rodiny, takže by si vod ní možná nechat poradit měl, ale zase já třeba taky nemám rád, když se na mě ségra vytahuje, takže ho chápu. No každopádně jsme teda hráli a hráli a už muselo být hrozně pozdě, a ještě navíc to bylo strašidelný, takže jsem se bál, že se v noci budu budit a budu muset chodit čůrat, což je blbý, protože potom vždycky přijde mamka a ptá se, jestli mi není špatně a tak, a nikdy si nenechá vysvětlit, že jsem prostě jenom potřeboval jít čůrat, no a pak na nás přišla mamka i s taťkou, kterej mezitím vyzved ségru ve sboru, a začali hrozně nadávat, jak si to představujem a co se to dneska děje a jací ti mladí jsou a nejsou a kdesi cosi, tak já jsem si říkal, že vyzkouším, jestli když se všechno vždycky svede na taťku, jestli by se to takhle třeba nedalo udělat i se strýcem, a tak jsem řek mamce, že se prej na strýce vždycky vytahuje, a že jemu to vadí, a že s ní proto nechce mluvit, a fakt se to všechno svezlo na něj a mně nikdo nenadával. Tak v podstatě si za to moh sám, kdyby pochválil trik s minutkou, nic bych na něj neřek a mohli jsme to slíznout voba.

Mamka zase vytáhla, že bych se měl víc hýbat, jinak budu tlustej a žádná mě nebude chtít, což mi teda nějak extra nevadí, strýc Budlibák je taky dlouho bez tety a někdy si to docela užívá, i když je teda taky často smutnej, to je pravda, ale to je tím, že teta byla moc fajn a umřela mu, kdežto já budu třeba bez nějaké, která by byla úplně hrozná, a hlavně, když budu bez ní, tak i kdyby byla fajn, tak se to nikdy nedozvím, takže mě to nebude trápit, no prostě mamka to nemá úplně moc dobře promyšlený, ale koupila mi kolečkový brusle, i když jsem nechtěl, protože se bojím i na kole. Dostal jsem taky spoustu chráničů, na kolena a taky na lokty a taky rukavice a helmu, kdybych prej spad, což bylo dost pravděpodobný, tak jsem volal Honzovi, jestli by šel se mnou, ale ten zrovna nebyl doma, tak jsem se rozhod, že Sajdlovi vodpustím, že pořád říká čili, a půjdu s ním, jenže ten se bál, že by se mu něco stalo, tak jsem mu vysvětloval, že brusle budu mít já a von mě bude jenom chytat, a při tom že se mu nic stát nemůže, nebo jako jo, ale nic vážnýho, jenže von je srab, tak řek třikrát čili a položil to, tak ať si nakašle a spraví si voči. Mamku potom napadlo, abych šel s Radimem vod Mašlárů, že teda sice je sígr a dobytek, ale že já ven moc nechodím a že von se vyzná, tak já jsem nechtěl, ale musel jsem, ale Radim našťěstí zrovna někde lítal a nebyl doma, tak mamka říkala, že jsem teda asi už velkej a že to zvládnú sám, že na tom nic není, jenže než jsem stačil jít, tak přišly na návštěvu sestřenice s tetou, a to já už jsem věděl, že to zase vodnesu, protože sestřenice chodí na gymnastiku a sportujou a tak, vony jinak nejsou zlý, ale nějací velcí kamarádi asi nikdy nebudem, protože mi dost často nějak

zavaří, a taky že jo, přemluvily taťku, aby mi voddělal brzdy, že ty jsou úplně nanic, stejně se prej brzdí tak, že člověk dá nohy vod sebe a udělá kolečko, což jsem vůbec nepochopil, ale vobě říkaly, že je to hrozně jednoduchý a že to půjde samo, tak mi taťka ty brzdy voddělal a já jsem si dal brusle a voni se rozhodli, že se půjdou podívat, jak to jezdí, tak šli, já jsem jel z takovýho malýho kopečku, co vede k naší popelárně, žádný kolečko jsem samozřejmě neudělal a zastavil jsem až vo ty popelnice, viděl to i pan Grossmann, co je u nás v domě důvěrník a co na mě vonehdy nabonzoval, že jsem mu votevřel, i když jsem neměl, takže tohle určitě taky rozkecá po celým domě. No každopádně na kolečkový brusle už teda dobrovolně nikdy nejdu.

Rodiče si dneska pořídili další akvárium, dohromady už maj tři, já teda nechápu, co na tom vidí, ale strýc Budlibák říkal, abych jim to přál, že už jsou spolu dlouho a že potřebujou nějaký blbosti, vo kterých by se spolu mohli bavit, protože jinak už si všechno řekli, a je fakt, že spolu furt rozebíraj pH a furt maj jakýsi barevný papírky a řeší jakýsi uhličitany nebo co, no voni z toho nadělaj, prostě tam jsou nějaký ryby a buď plavou, to je dobrý, anebo už neplavou, no a pak rodiče ví, že to udělali blbě, tak tu vodu vylejou, daj tam jinou a koupí si nový ryby, že jo. To já třeba chovám

křečičky, a to je teda daleko lepší, protože toho křečička člověk může hladit a tak, a navíc tam má kolo a domeček a hrozně se na tom vyblbne, a někdy je taky pasu, to jim ve vobývákú udělám velkou vohradu z knížek a můžou si tam běhat, to je aspoň vo něčem, zatímco ty ryby nic nedělaj, většinu doby stojí na místě a debilně koukaj a to je celý, a když člověk zaťuká na sklo, tak plavou pryč, zatímco křečičci vždycky přiběhnou, a taky jsou daleko chytřejší, když jim vyměňuju piliny, tak tam vždycky najdu spoustu schovaného jídla, to voni si takhle schovávaj, kdybych na ně náhodou zapomněl, ale já na ně nikdy nezapomenu, protože jsou fajn, no

a to jejich jídlo je mimochodem fakt dobrý, zvlášť takový ty medový dropsy, na ty já někdy chodím, kdežto to rybí jídlo hrozně smrdí, takže jsem ho nikdy ani nevochtunal.

Byli jsme na návštěvě na zahradě u prastrýce Pavlaty, není to teda vlastně můj prastrýc, ale taťka říkal, že krev to je, a navíc se nám uvolnilo místo po líšeňské babičce s dědou, co už nás nechtěj vidět, a prastrýc je babiččin brácha, takže je jako náhradník ideální, tak jsme za ním jeli, předtím jsme se s ním nějak moc nebavili a viděli jsme ho jenom dost výjimečně, ale teď holt máme ty příbuzenský pozice volný, tak si můžem někoho přibrat. Prastrýc je moc fajn, prateta mi teda dala velkou pusu, což já hrozně nerad, ale pak to spravila limonádou a takovýma bonbónama, co na nich bylo napsaný cosi jako „Kamene bombone“, prej jsou až z Chorvatska, ale koupila je u nich v samoobsluze, vony teda vůbec nebyly tvrdý, ale vypadaly tak, takže jsem se nemusel dělit, protože se všichni báli, aby si na nich nevyhlámali zuby. Prastrýc mi pořád říkal „sire“ a vodil nás po celý zahradě, ukázal nám i sklep, kde si vrtá tunel, a říkal, že se chce prokopat do Moskvy, to jsem moc nepochopil, ale všichni se smáli, tak jsem se smál taky, aby to nevypadalo, že jsem hloupej, no a v tom sklepe se taky pálí alkohol, ale to se nesmí říkat. Po prohlídce mě prateta poslala natrhat maliny, tak jsem vzal i ty zelený, nezralý, protože jsem jim chtěl ušetřit práci, ale mamka mi potom hrozně vynadala, že ty se nesbíraj a že teď nebudou mít nic pro vlastní vnoučata, ale prateta říkala, že to nevádí. No celkově jsou vo dost lepší než líšeňská babička s dědou, nechci to zakřiknout, ale vypadá to dobře, tak si je asi necháme.

Tak jsem se dneska poprvé pral, teda poprvé ne, ale poprvé mě u toho povzbuzovali, Kamenský totiž vo paní učitelce řek, že má velkej zadek, no kvůli tomu vlastně ne, to mi bylo docela jedno, protože už nemáme tu naši původní paní učitelku, a máme nějakou jinou, se kterou mě to moc nebaví, no sice by se teda vo ní takový věci říkat neměly, ale ať se kvůli tomu s Kamenským pere sama, to já bych se jí takhle nezastával, protože si to nezaslouží, jenže von pak urazil Gumídky, že je to pro malý děcka a jak se na to někdo může dívat a že nic blbějšího nikdy neviděl, a to teda přehnal, to už jsem nemoh jinak, protože Gumídcí jsou nejlepší večerník vůbec a hubu si na ně nikdo votvírat nebude, protože je tam všechno, záhady a kouzla a tak, no a bydlí ve stromě a pijou hopsinkovou šťávu a jezdí na takovém tobogánu, no prostě jsou skvělí a Kamenský je plantážník, paní učitelku ať si klidně pomlouvá, ale Gumídky měl nechat na pokoji. No ale nejvíc mě překvapilo, že děcka fandily mně, to jsem teda nečekal, von Kamenský vyhrává všechny závody a je nafoukanej, takže ho asi nesnáší ještě víc než mě, což je bezva, jenom bylo blbý, že když na nás potom dolít dozor, tak jsem se nemoh vymlouvat, že jsem se nepral, ale nabonzoval jsem i jeho, takže jsme za paní učitelkou na kobereček museli voba. Zkoušel jsem se vymluvit, že vo ní Kamenský říkal škaredý věci, ale nezabralo to, nebo teda jenom částečně, já jsem dostal jednu poznámku a Kamenský dvě, von už v tom deníčku snad ani nemůže mít místo, ale závody vyhrává, mamka by ho za mě určitě vyměnila, kdyby to šlo, no ale dostal dvě poznámky a to je dobře, protože si to zaslouží, a mimochodem se zase potvrdilo, že paní učitelky nepoznaj, když se jim lže, i když vždycky tvrdí, že jo.

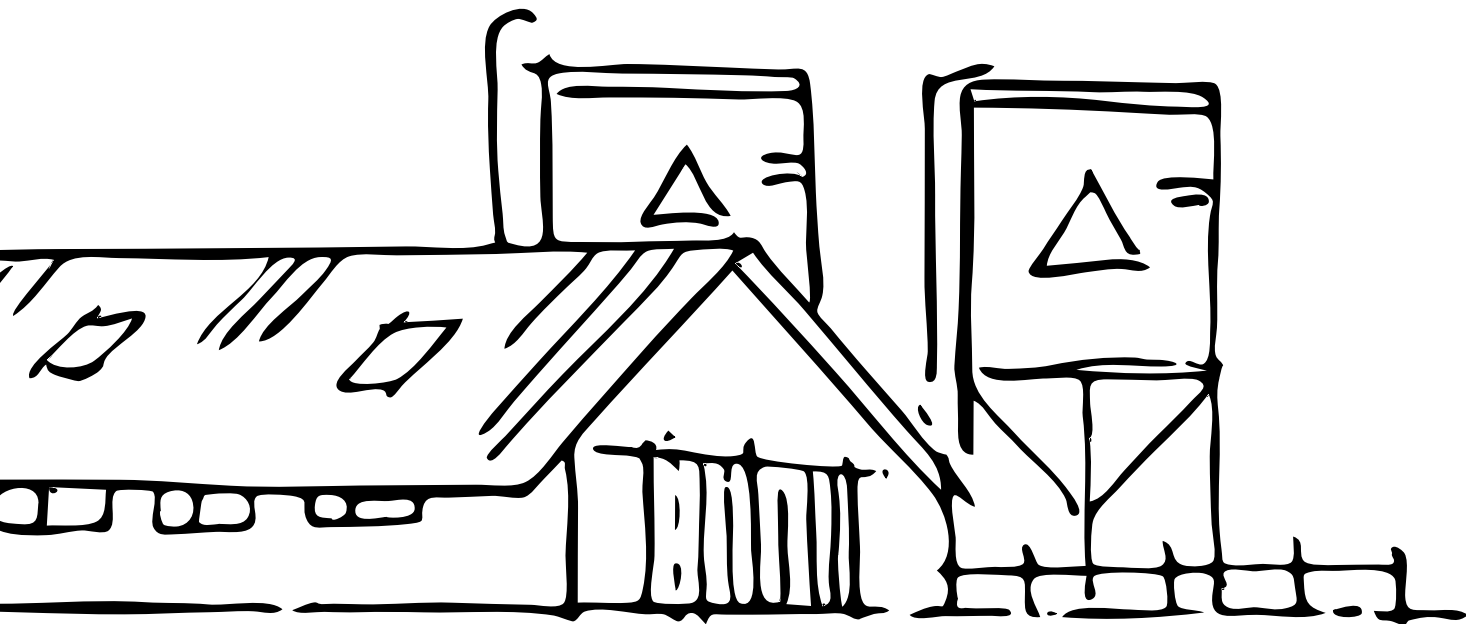
Tak k nám přijel strýc Budlibák, ale nebyla s ním vůbec sranda, ani nepřivez žádněj film s Chuckem Norrisem, a ještě k tomu byl úplně střízlivej, takže bylo jasný, že se něco stalo, taťka mu dokonce udělal roládu, sice jsme teda konečně zjistili, že taťka nekecá a že umí udělat roládu, ale zase bylo jasný, že je to vážný, když šel taťka takhle do sebe, tak jsem se strýce ptal, co mu je, ale rodiče mě poslali, abych si šel hrát, ale mě to nebaví si hrát, když se mluví vo něčem zajímavým, tak jsem poslouchal za dveřma. Strýc Budlibák pořád mluvil vo nějakým ráčkovi, co ho má v sobě a co si prokousává cestu ven, nebo tak nějak to aspoň strýc popisoval, no bylo to jak ta pohádka vo tom klukovi, co spolkl semínko a vyrost mu z pusy strom, to musí být dost blbý, když se člověku něco takovýho stane, proto taky nejím melouny, i když teda nevím, jestli melouny rostou na stromech, to by musel být pořádněj strom, aby unes takový macky. Já jsem si říkal, jestli kdyby strýc hodně skákal, jestli by toho ráčka nevyblinkal, a taky že asi ani jemu se u strýce v bříše moc nelíbí, no ale tak neměl tam lízt, že jo, a když šel strýc potom domů, tak jsme to probírali se ségrou a prej jsem to celý pochopil špatně, že ten ráček je nějaká nemoc a že to strýc má z toho svýho pití, že si prostě propil díru do břicha, no ale nejde mi do hlavy, jak může ségra vědět, že si tam tu díru propil a že mu ji tam nevykousal ten ráček, ale vona si ze mě někdy dělá srandu, tak těžko říct, jak to je.

Tak jsem zas byl u borovnický babičky s dědou a zrovna tam byl Patriček, to je ten můj natvrdelej strýc, co je ale vo trochu mladší než já, ale je taky tlustej, tak to je fajn, někdy si říkám, vo kolik

by na světě bylo líp, kdyby tady byli jenom tlustí lidi, nemusel bych pořád poslouchat, že Sajdl je sice divnej, ale hubenej, a že Tomáš Pertlík dokonce cvičí na ribstolu, a že Honza je taky hubenej, i když stejně jako já nic nedělá a jenom žere, ale tomu bych to vodpustil, protože je kamarád. No každopádně jsme se s Patričkem nudili, protože já doma jenom chodím do školy a hraju na klavír a na počítači a někdy si čtu, a u babičky nic z toho není, teda knížky jo, ale samý encyklopedie a tak, voni hrozně nadšeně luští křížovky, teda luští, voni nic neví, a na to právě maj ty encyklopedie, tam je to všechno napsaný, no ale mě takový luštění vůbec nebaví, tak se tam někdy nudím,

no a s Patričkem taky nic moc nebylo, ale děda říkal, ať jdem běhat po venku jako normální děti, to teda nevím, kde na to přišel, normální děti běhají po venku doma a za dědou a za babičkou jezdí

na výkrm, aspoň to teda říkala mamka, ale je zase pravda, že my dva už výkrm nepotřebujem. Tak jsme šli a zjistili jsme, že v kravíně jsou takový velký hory kulatých balíků sena nebo slámy, já jsem z města, takže nevím, jestli je v tom nějaký rozdíl, jestli se tomu tak říká proto, že je to suchý, nebo je seno a sláma něco jako voves a žito, mamka by to určitě věděla, ale když já vždycky přestanu poslouchat, když se mluví vo kytkách, protože mě to hrozně nebaví a protože je to voprúz, i moje první paní učitelka klavíru mi věci vysvětlovala tak, že v tom byli i mimozemšťani, tak nechápu, proč by to nemohla zvládnout i mamka s kytkama, no to je jedno, po těch horách sena nebo slámy se hrozně dobře lezlo, babička nám říkala, ať tam nechodíme, aby se nám něco nestalo, tak kdybysme věděli, kde jsou, tak jsme tam byli už dávno. Ten kravín je vůbec takovej divnej, vono to tam tak divně hrká a tak, ale nikdy jsem tam neviděl nikoho jít, děda říkal, že to bych musel vstávat dřív, že jsem nikdy neviděl ani pošťáka, tak těžko můžu vidět lidi, co chodí do kravína, ale tak ty krávy se snad taky chtěj vyspat, to mi teda přijde nějaký podezřelý, no každopádně z druhý strany, než jsou ty hory sena nebo slámy, jsou takový velký vrata, na kterých je vždycky řetěz a který jsem taky nikdy neviděl votevřený, ale daly se povotevřít, tak jsme si řekli, že to musíme prozkoumat, a Patriček to držel a já jsem se protáh dovnitř, vony ty vrata nebyly moc dobře udělaný, ale stejně nás překvapilo, že jsem se tam vešel, to jsem byl spokojenej. Všude tam bylo strašně moc prachu a špíny a vypadalo to, že už tam aspoň sto let nikdo nebyl, a pak tam byla taková palanda a na ní něco zakrytýho černou plachtou, tak mně bylo hned jasný, že to nejspíš bude mrtvola, nedívám se

na Aktu X jenom tak, ale hrozně jsem se bál, že tam fakt je, tak jsem se radši nedíval a utek jsem, teda ve vratech jsem se zasek a vypadalo to bledě, ale pak jsem si vzpomněl na tu mrtvolu a šlo to hned. Říkali jsme si, jestli to máme říct dědovi, že maj v kravině mrtvolu, ale když my tam nesmíme, takže vo ní jakože nevíme, no, vono stejně, jestli tam fakt je, tak už je jí to jedno, takže když ji najdou někdy potom, tak se nic tak hroznýho nestane.

Honza mě dneska pozval, ať jdu bobovat ke Gogolovi, to je jedna zavřená hospoda tam u nás, že to tam je skvělý a že tam dělají takový zvláštní závody, tak já jsem šel, ale Honza tam nikde nebyl, tak jsem se šel zeptat k nim domů a zjistil jsem, že to dostal zakázaný, protože zase střílel z balkónu na nějaký starý paní, a vomylem trefil svou mamku, a přitom jí vysvětloval, že na ni vůbec nemířil a že to je celý jeden velkej vomyl, no ale měl zaracha, tak jsem musel jít sám, a když jsem se tam vrátil, tak tam zrovna přišel Kamenský, tak normálně bych na něj pustil Honzu, ale když měl zaracha, tak jsem raději dělal, že nic. U Gogola se nebobuje jenom tak, je tam takový bezvadný koryto, co má po vobou stranách takový hnusný zahrádky s plotama s vosnatým drátem, no a hlavní je na něj někoho z těch bobů vyhodit, nebo aspoň do příkopu, tam je nějakaj beton a tak, tak to se taky počítá, a vyhrává ten, kdo dojede jako první, ale většinou se nikam neženem a shazujem se do příkopu a na drát, protože to je nejlepší, že jo. Kamenský má skvělý boby s volantem, takový ty, co jsem vždycky chtěl, ale protože jsme minulej rok jeli na dovolenou, tak jsem si je letos ani

neprál, protože jsem věděl, že by to bylo zbytečný, ale byli jsme se na ně aspoň s taťkou podívat ve vobchodě, von sice říkal, že musí být hrozně blbý a že takový boby přece nemůže nikdo chtít, ale viděl jsem na něm, že by je taky chtěl, byl úplně naměkko, no hlavně že už nemusím jezdit na lopatě, tu jsem měl jako malej, a bylo to příšerný, rodiče samozřejmě pořád vopakovali, že je to daleko lepší a že aspoň nemusím do kopce tahat nic těžkýho, no to je sice fakt, ale dolů to na lopatě vůbec nejede a člověk pořád někde dře zadkem, a navíc se na tom vůbec nedá zatáčet. No každopádně u Gogola to bylo fajn, Kamenský dostal co proto a vodcházal s úplně vodřenejma bobama, to teda nebyla moje práce, voni se na něj totiž všichni spikli, protože měl ty frajerský boby, teda na začátku, na konci už to byl spíš takovej křáp, a dobře mu tak, no a já jsem to vodnes jenom natrženýma kalhotama, a to je dobrý, protože to mamka zašije, ale takhle vodřený boby, to už nic nespraví, tak jsem měl radost.

Tak už byl zase Silvestr. Dospěli se na něj vždycky hrozně těší, ale já si myslím, že je to ten nejhorší svátek v roce, všichni se vždycky vopijou a přežerou a dívaj se na něco v televizi, tak do osmi to bývá dobrý, a pak už tomu většinou nerozumím, tak brzo usnu, ale pořád mě někdo budí, tak si jdu lehnout do postele, ale stejně mě vo půlnoci zase vzbudí, abych si s nima přiřuknul a tak, no tomu už vůbec nerozumím, kdyby nebylo těch hodin v televizi, tak to člověk ani nepozná, že je půlnoc, a ten novej rok je úplně stejnej jak ten starej, člověk si dá nějaký přede-

vzetí a za tři dny na něho zapomene, no a po půlnoci vždycky jedna voperní pěnice zpívá hymnu, mamka vždycky říká „ježišmarja, ježišmarja, to je hrozný“, ale stejně se na to každej rok díváme, a ta paní je každej rok vo trochu starší a tlustší a má trochu míň vlasů, tak podle toho se pozná, že už je další rok a že nevopakujou pořád to stejný. Akorát jednou byl Silvestr moc fajn, to bylo před dvouma rokama, když u nás byl strýc Budlibák, co je s ním vždycky velká sranda, a ten jedinej byl až do půlnoci v pohodě, to von asi jak tolik pije přes rok, tak toho vydrží víc, takže mu ta silvestrovská dávka nic neudělá.

1997

TAK jsme dneska s mamkou zase potkali paní Hamáčkovou, to je ta stará paní, co skoro nikdy nechodí ven, a když ji vidíme, tak zrovna vychází z bytu, ale nikam nejde, tak si říkám, jestli vona třeba nestojí za dveřma a nečeká, až tam někdo půjde, aby se s ním jakože potkala a mohla si s ním popovídat, protože už je stará a nikdo za ní nechodí, tak já bych za ní klidně chodil, ale to vona by asi nechtěla, i když jsem podle ní nejslušnější dítě z baráku, což teda jsem. No každopádně paní Hamáčková tam s sebou měla svou ségru, co už je taky stará, ale vypadá trochu mladší než paní Hamáčková, i když je starší, no a ta její ségra nám povídala, jak teď žila se synem rok v Austrálii, a jaký to tam je perfektní, a že si to vůbec neumíme představit, a že tady je všechno hnusný a všichni jsou takoví vodporní a rozpadlí a tlustí, ale ať si z toho nic neděláme,

že za to nemůžem a že kdybysme někdy chtěli, tak nám ukáže fotky, ale ať si dáváme bacha, protože pak už se nám to tady u nás nebude líbit vůbec, protože tam maj všechno lepší, no a mamka se jí ptala, proč tam teda nezůstala, když je to tam tak skvělý, a vona říkala, že tam nikomu nerozuměla a že tam spolu ti důchodci celý dny jenom tlachaj, a to že není nic pro ni, tak paní Hamáčková říkala, že by možná tlachala s nima, kdyby uměla anglicky, a že teda doufá, že to v tom jejím malým hnusným rozpadlým českým bytě vydrží, a že kdyby ne, tak že jí určitě nebrání a může jít bydlet jinam, a pak ukázala na mě a říkala, aby si mě prohlídla, že takhle slušný děti teda v Austrálii určitě nemaj, a ta její ségra říkala, že maj, ale že teda nejsou tak tlustý a že všechny umí surfovat, což já určitě neumím, tak jsem se urazil a řek jsem jí, že hraju na klavír a že se mi chce čurat, a tak jsme mohli utéct. No ale stejně, koho to zajímá, co maj v nějaký blbý Austrálii, klokana nepřivezla, tak co.

Dneska jsme s taťkou byli v kině na novým Star Treku, mělo to teda titulky, takže jsem moc nevěděl, vo co tam jde, ale byl tam kapitán Picard a Borgové a phasery a tak, takže jsem byl spokojenej, akorát se teda bojím, jestli usnu, protože to bylo fakt hodně strašidelný, taťka tvrdil, že se vůbec nebál, že nebylo čeho, ale já vím, že jo, však kapitána Picarda málem asimilovali, tak to by se bál každěj, dyť von je tam z nich všech nejlepší a je to můj oblíbenec. A ten jeho seriál je taky nejlepší, pak je ještě ten animovanej, ten je teda fakt trapnej a dávali ho ráno s pohádkama vod Disney-

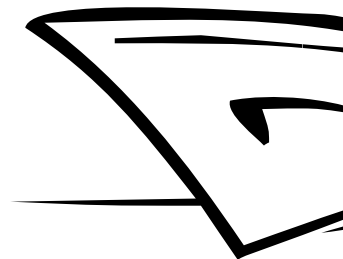

ho, ale byl tak blbej, že když jsem si měl vybrat mezi tímhle a Malou mořskou vílou, vybral jsem si Malou mořskou vílu, a to už je teda co říct, no a pak je ještě ten starej s Kirkem, ale tam jsou hrozně předpotopní triky a ti herci jsou celí jacísi divní, ten mě nebaví, a pak byl Hluboký vesmír devět, ten jsem nikdy neviděl, protože ho nedávala Jednička, ale Nova a Premiéra, a vobě to teda hrozně zmršily, protože ho vysílaly v neděli po vobědě, no kterej blbec tohle moh vymyslet, to teda vod pana ředitele moc chytrý nebylo, já jsem mu kvůli tomu jednou volal, ale nezved to, srab, no každopádně Star Trek se dává v pátek vodpoledne, za vodměnu, že bude víkend, ne v neděli po vobědě, kdy jsme vždycky na výletě, to fakt nevím, co to bylo za divnej nápad, no a pak je ještě Voyager, ten má kapitána Janewayovou, tak ta má sice příšernej drdol, fakt hrůza, ale jinak je dobrá, ne tak dobrá jako kapitán Picard, ten je nejlepší, to je jasný, ale jako dýchá mu na záda, tak uvidíme.

Paní učitelka nám ve škole vysvětlovala rozdíly mezi holkama a klukama, trochu u toho koktala a vobčas to bylo docela nesrozumitelný, no ale jako to hlavní je jasný jak facta, holky nemaj pindíka a jsou tlustší. Taky nám říkala, jak se dělj děti, ale tam to teda už bylo úplně divný a nebylo mi to moc jasný, prej jako kluk a holka musí být nějak blízko u sebe, a bum, už to je, tak jsem se bál, abysme spolu se ségrou něco neměli, když pořád sedíme před televizí na sedačce blízko u sebe, tak jsem jí řek, ať si sedne dál, ať z toho něco není. Takhle to šlo pár dní, až mě jednou taťka v noci vzbudil a řek, že si musíme promluvit jako chlapi, myslel jsem, že mě zase pošle na poštu, aby tam nemusel sám, ale tohle bylo vo ségře a vo mně, taťka říkal, že vedle sebe holka a kluk musí ležet a že aby spolu měli dítě, tak se jí von musí dotýkat pindíkem, a taky říkal, že já se ségry pindíkem nedotýkám, takže spolu dítě mít nemůžem, tak jsem se ho ptal, co až budu velkej a budu mít nějakou holku, jak teda pak poznám, kam s ním, jestli to je jedno nebo jak je to udělaný, a von říkal, že to je automatika, že se to zařídí samo a že můj pindík se vo to postará. Tak se mi ulevilo, že se ségrou nebudem mít dítě, a šel jsem zase spát.

Sajdl mě pozval k nim na chatu, tak jsem jel. My totiž chatu nemáme, taťka říká, že až začne jeho firma vydělávat, tak budem mít takových chat klidně deset, a mamka mu vždycky nadává, že to říká furt a že jsme rádi, když se náš favorit rozjede, načež se taťka naštve, protože nemá rád, když mamka Běďovi říká favorit, a pak se začnou hádat, protože mamka řekne, že když mi

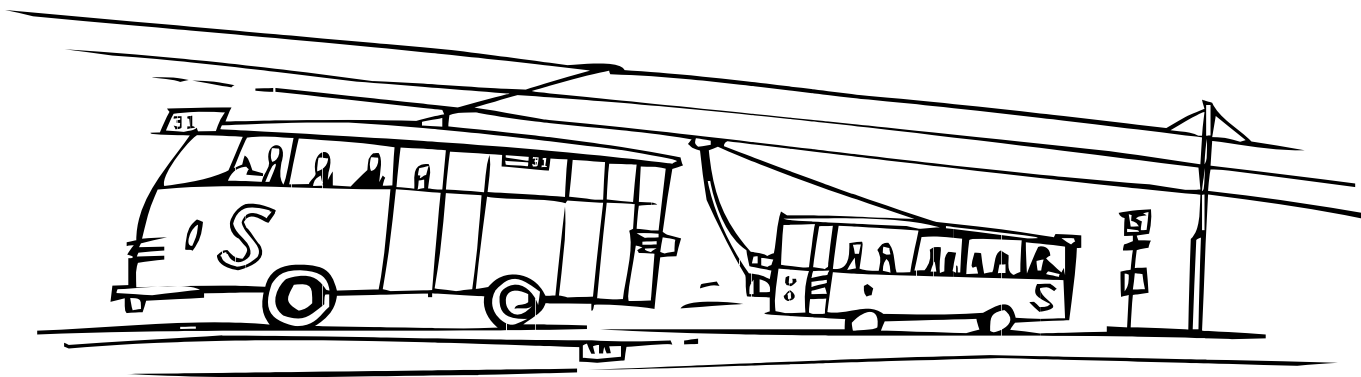
líšeňská babička může říkat chlapečku, tak vona tý blbý káře může říkat favorit, a jak se u nás doma řekne líšeňská babička, tak se naši skoro vždycky začnou hádat, i když už se s ní nebavíme a nijak mi neříká, ale pořád nás takhle pronásleduje. Moc tomu nerozumím, protože jsme přece jeli na dovolenou do Řecka a protože nám líšeňská babička může být fuk, no ale rodiče jsou vobčas takhle zaseklí, že se hádají vo něčem, co už je dávno pryč, tak možná je to baví, těžko říct. No ale hlavní je to, že nemáme tu chatu, taťka za to teda nemůže, vzal nás třeba na dovolenou, že jo, ale stejně, tak jsem teda jel na chatu se Sajdlem, i když ho nemám moc rád, ale chatu má, no, tak nejdřív jsme stříleli diabolkama na terče, Sajdl dělal hrozný cavyky s tím, že se nesmí střílet, když neležíme všichni na matracích, a já jsem pak jednou vomylem vystřelil tak, že ho to málem trefilo, a von se moh zbláznit a pořád řval, že jsem ho málem zabil a že už mohlo být po něm, a úplně zapomněl říkat čili, a navíc to byla jenom diabolka, no ale jak má tu hrozně starostlivou mamku, tak ta se na mě dost mračila a se střílením byl konec a museli jsme jít k rybníku, ale Sajdl má takovou super loď na dálkový vovládání. Von si pořád jezdil sám a nechtěl mi to půjčit, protože je to prej hrozně složitý a že bych to nezvlád a že bych mu ji rozbil a kdesi cosi, no a měl teda pravdu, jen co mi to konečně dal, tak jsem to s tou loď napálil do takovýho malýho stromku hnedka u břehu, ale to bylo nechtěně, my doma žádnou loď na dálkový vovládání nemáme, protože ta taťkova firma furt nevydělává, no a taky to bylo tím, že

mi to nechtěl půjčit
a musel jsem na to
tak hrozně dlou-
ho čekat, tak jsem byl
moc natěšenej, takže
to vlastně byla jeho
chyba. Ale na chatu
už mě teda asi ne-
pozvou.

Dneska jsme s paní učitelkou byli na exkurzi v trolejbusovém depu a byl to teda děsnej vopruz, a to mám trolejbusy ze všech těch vozítek nejraděj, protože vzadu houpou, a když jedou, tak vydávaj takovej zvláštní zvuk, jako by vrněly, ale tak jako elektricky, a to je dost dobrý, no ale koho zajímá, kde spí a jak často jim někdo kontroluje motor a podobně, třeba můj taťka tady na ty věci je, ten by z toho byl vodvařenej, toho by vodtam vůbec nemohli dostat, ale naše třída má teda úplně jiný zájmy, většina jsou blbý sportovci, no a pak jsem tam já a Martinka Jiříčková, no a vona je skvělá a já chodím plavat a hraju na klavír a vo trolejbusy se nezajímám, pro mě je hlavní to, jestli to jede tam i zpátky, jestli to je prostě takový to klasický vobousměrný, nebo je to takový to divný, kdy to jede jenom tam a jezdí to pořád dokola a nemá to žádnou konečnou a říkaj tomu „vokružní“, to je prostě proti přírodě, do toho bych

dobrovolně nevlez, však to taky většinou jede na nějaký divný místa, třeba k tomu ústavu pro ty pošahaný děcka nebo tam, kde bydlí líšeňská babička, tak to asi nebude náhoda, že jo. Proto já radši autobusama nejezdím, když nemusím, protože ty vostatní věci jsou rozumný a tohle nedělaj, ale u autobusů člověk nikdy neví, jak na tom je, však takový ty divný dálkový spoje, co maj zlý řidiče a co u nich není jasný, kde si mám koupit lístek a vodkud mi to jede a kde to najdu, to jsou vždycky autobusy, tak jasně, trolejbus by tam nejel, proč asi, a mimochodem jsem nikdy nepochopil ty děsně divný jízdní řády, co vypadaj jak nějaký tajný zašifrovaný zprávy, a nejspíš je nechápe ani taťka, nebo to teda zatím nikdy netrefil, ale to se nesmí říkat, protože taťka je na to nějakěj přecitlivělej, možná jak vyrůstal u babičky u toho divnýho protipřírodního autobusu, tak že to na něm zanechalo takovýhle následky.

Tak zas byly vohňostroje na přehradě, dřív to bývalo dobrý, ale teď to stojí za pendrek, hlavně proto, že se k nám vždycky všichni nasáčkujou, vono totiž když jde člověk na tu přehradu, tak je tam všude strašně moc lidí a člověk nic nevidí, a ještě se bojí, že ho ušlapou, to se mi jednou málem stalo, když jsem byl ještě úplně malej a bydleli jsme tehdy ještě jinde, držel jsem se mamky za ruku, ale všude bylo hrozně moc lidí, a najednou mě to vod ní vodneslo a já jsem ji nemoh najít, tak jsem si sed na zem a začal jsem brečet, jednak je to jistota, jednak jsem stejně nevěděl, co jinýho, no ale jak voni na ty vohňostroje všichni chodí vožralí, tak mi nikdo z těch lidí nepomoh, jenom na mě teda nešlapali, ale jinak nic, ale naštěstí mě rodiče slyšeli, tak za chvílku přišli. No a pak jsme se přestěho-

vali tady do toho paneláku, kde bydlíme teď a kde chci bydlet pořád, protože je to v něm skvělý, rodiče si furt stěžují, že je to moc malý, ale mně se to zdá parádní, mám tam svou garáž a tak, teda jako není to garáž, jenom tomu tak říkáme, ale když to někomu řeknu, tak hrozně kouká, protože garáž v bytě, to hned tak někdo nemá, no prostě je to tam boží, no ale hlavně teda máme balkón, tam se chodí přes náš pokoj a já se tam trochu bojím, že to spadne, ale ještě nikdy to

nespadlo, no a právě kvůli tomu balkónu se k nám na vohňostroje všichni nasáčkují, pan a paní Mašlárová s tím jejich sígrem Radimem a taky teta se strýcem a se sestřenicema, poněvadž z toho našeho balkónu jsou ty vohňostroje vždycky parádně vidět, akorát je nám teda nanic, že máme balkón a nemusíme se nikde tlačit, protože přijde tolik lidí, že je narváno i u nás doma, a co teprv na tom balkóně, tam se vždycky musíme střídat. Já jsem mamce říkal, že bysme za to měli něco vybírat, protože balkón maj v domě všichni, ale z našeho je to vidět nejlíp a některý jsou úplně na druhou stranu, tak mamka se smála a říkala, že to mám z toho čtení, takový nápady, ale taťka z toho měl radost a říkal, že jsem drobněj střadatel a živnostník a že je rád, že bude mít komu předat tu svou firmu, že je vidět, že na to mám hlavu.

Na taťku to dneska zase jednou přišlo a byli jsme celý vodpoledne zavření v dílně, to je taková komora, co máme doma a co tam taťka má všechno svoje nářadí a pod stolem tam máme koš, kam se háže špinavý prádlo, mamka si vždycky stěžuje, abych to tam neházel jak hnůj a hezky to poskládal, a já se vždycky ptám, proč to mám skládat, když se to potom stejně pomačká v pračce, tak to je úplná blbost, že jo, ale mamka je prostě taková, no, když přijedu z tábora, taky vždycky dostanu vynadaný, proč je všechno tak špinavý a smradlavý, a ještě horší je to s žehlením, mamka se mě to snažila naučit, že to jako budu potřebovat, tak to už vůbec nechápu, teď mám mamku a pak budu mít nějakou svou paní, ale mamka říkala, že jsem tlustej, tak že mě třeba žádná nebude chtít a že si

budu muset žehlit sám a že tlustí to umět musí, no tak se mě to snažila naučit a říkala, že to tričko vždycky musím vobrátit naruby, i do toho našeho koše, protože jinak by se zničily ty potisky, no ale pak mi ségra říkala, že to je blbost a že se nic vobracet nemusí, tak jsem to vobracet přestal, a pak mi mamka nadávala, proč poslouchám ségru, když vím, že s ní casnuje puberta, a že to musím vobracet, no a pak mi asi za měsíc vynadala, proč to pořád vobracím, že jí to přidělvává hrozně moc práce, když to musí všechno zase vobracet zpátky, tak teď jsem z toho zmatenej a žehličky i toho prádelního koše se bojím, protože mi kvůli nim furt někdo nadává. No každopádně někdy do tý komory musím, taťka se totiž vobčas zblázní a říká, že chodím na kdovíco a tak, ale že neumím vůbec nic z těch chlapských věcí, tak já to moc nechápu, na co bych to potřeboval, když mám taťku, tak buď přijde, nebo mu můžu zavolat a řekne mi, jak se to dělá, to je zbytečný se to učit, že jo, ale to von nechápe, tak musíme furt něco dělat, a mě to vůbec nebaví, a ani mě to nezajímá, kdyby tam taťka měl phasery a fotonový torpéda a tak, tak to by šlo, ale taťka má jenom takovou jakože svírací kovadlinu a nějaký šroubováky a spoustu takových kovových udělatek, vypadá to tam jak v nějaký mučírně a já tam vždycky přesně takhle trpím, a ještě má taky pájku, to mě zrovna baví, ale pájíme vždycky jenom chvilku, a navíc nejlepší je pájet kalafunu, a to vždycky můžu jenom chvilku tý chvilky, i když nevím proč, prej se to tím nějak ničí nebo co, ale možná mi to taťka jenom nepřeje, co já vím. Jako von je jinak dobrej taťka, já si nestěžuju, to ne, ale tady tyhle věci se stejně nikdy nenaučím, a navíc si vůbec neváží toho, že třeba zase umím udělat skvělej čtyřbarevej pudink, a to hned tak někdo neumí.

Všichni ve škole něco sbíraj. Já jsem sbíral klíče, ale to je naprd, protože klíče nikoho nezajímaj a nedá se s nima nic podnikat, někteří sbíraj pogy, ale ty jsou blbý, protože se s tím jenom mlátí vo zem a nic s tím není, a Kamenský, co má tátu taxikáře a vždycky nám vypráví, kolik cizinců už jeho táta vokrad, sbírá Magicky, a to je mnohem lepší, to jsou takový barevný kartičky, jsou tam různý nestvůry a kouzla a tak, a kdo prohraje, musí tomu druhýmu nějaký svoje kartičky dát, ale ne půjčit, ale fakt dát, jako napořád. Tak jsem řek doma, že bych ty Magicky taky chtěl sbírat, rodiče se na to moc netvářili, ale mamka se mnou další den šla do Černýho rytíře, to je takovej vobchod, kde je maj, a ptala se na to, tak jí to pan prodavač všechno vysvětlil, a to nemusel, protože už to všechno věděla vode mě, teda kromě těch cen, ale von jí to vysvětlil stejně a vona vypadala zamyšleně a šli jsme domů, tak já jsem byl zklamanej, protože jsem se těšil, že budu mít Magicky, a vono nic. A mamka říkala, že s Magickama bych dopadnul jako strýc Budlibák, že von byl taky takovej kluk jako já, ale pak začal hrát karty, zhloupnul a začal chlastat a takhle to s ním dopadlo, ale strýc Budlibák je super, já nechápu, co proti němu pořád všichni maj, je to můj nejlepší příbuznej. No a pak se mě mamka snažila přemluvit, abych sbíral něco jinýho, ségra třeba sbírá vobaly vod čokolád, ale to je hrozně hloupý a holčičí, ještě horší než klíče, takže to teda rozhodně nepůjde, no ale tady v tý třídě stejně končím, takže je to vlastně jedno, a přes prázdniny mě třeba něco napadne.

Letos jsme na táboře zase dělali takový ty zkoušky, kdy člověk musí poznat nějaký kytky, vošetřit nějakou ránu, uvázat pár uzlů a tak, tak kytky mi odpustili, protože jim ségra řekla, že jsem chytřej na jiný věci, na uzlech jsem se rozbřečel jako vždycky, takže taky v pohodě, ale zdravotěda byla peklo, ptali se mě, co bych udělal s votevřenou zlomeninou, tak já jsem jim řek, že bych tam nalil dezinfekci, aby se to jako celý vyčistilo, to nám sice neříkali, že to tak máme dělat, ale přišlo mi to chytrý a rychlý, však nám pořád zdůrazňujú, jak moc to krvácí a kdesi cosi, tak se s tím člověk nesmí moc párat. A voni, jestli si dělám srandu, a já že ne, že to bude určitě špinavý a že je potřeba to vyčistit, a voni mě vyhodili, ale ségra to nějak zařídila, že jsem moh jít ještě jednou, protože jinak bych neměl ten nejlepší vodznak a všichni by se mi smáli, že jsem hloupej, a já jsem přitom jenom chytřej na jiný věci.

Borovnická babička s dědou mě vzali na mši, původně jsem teda doufal, že mě nechaj doma, abych moh chodit do spížky na čokoládu, ale nakonec jsem musel jít taky, mamka říkala, že nikdy na nic nevěřili a teď si to chtěj pojistit, než je to klepne, a že to je teda pěkně hnusný, ale já si myslím, že je to docela chytrý. No každopádně na mši byla pěkná nuda, ten biskup nebo farář nebo kdo pořád cosi nezáživnýho říkal vo tom, že máme druhým odpouštět jejich viny, tak já jsem odpustil babičce s dědou, že tam musím sedět s nima a nemůžu chodit do spížky na čokoládu, no a nakonec se tam rozdávaly voplatky, děda říkal, že bych si brát neměl, protože nejsem křesťan, ale všichni šli

a dostali, tak já jsem si taky pro jednu šel, a ta voplatka teda nebyla moc dobrá, no a pak ten pan kněz mluvil vo nebi, ale moc mu to teda nešlo, tak to se radši měli zeptat mě, protože já to vím líp. Nebe, to je, když se s dědou díváme na Kobru 11 nebo na Walkera Texas Rangera nebo na Aktu X, prostě na věci, na který se doma dívat nesmím, nebo jenom výjimečně, a děda jim radí, jak to maj dělat a kam se ten vrahoun schoval a koho zase mimozemšťani unesli, a babička nám k tomu nosí buchty. Tak to je teda podle mě nebe.

Tak mě mamka zase vzala na ten svůj tábor, ale tentokrát to teda bylo dost zlý, hlavně jak jsme se šli podívat k sousedům, von tam totiž je za rohem ještě jeden, ale to je pořádněj tábor, tam jsou jenom vedoucí a děcka, ne jako ten mamčin, ten je takovej nějakej zmutovanej, no a my jsme se s tím Ríšou, co ho nemám rád, plížili k tomu jejich táboru, a pak nás kdosi viděl a začal hrozně rvát „cizí, cizí“, tak jsme běželi pryč, teda Ríša běžel rychle, protože je sportovec a zrádce, a já jsem teda taky běžel, ale já běhám tak, že vedle mě někdo může jít a neutechu mu, mám prostě svoje tempo, jak vždycky říkal pan trenér v tý naší sportovní třídě, a tak mě brzo doběhli a vedli mě zpátky do toho jejich tábora, no a Ríša místo aby mi pomoh, tak klidně běžel dál, tak je fakt, že kdyby to bylo

vobráceně, já bych běžel dál určitě, a ani bych se neohlídl, ale já jsem tlustej a von ne, takže to není to stejný, že jo. No každopádně jsem začal hrozně brečet, protože jsem se bál, co mi udělaj, a voni mě posadili k vohništi a začali hrát písničky a dali mi špekáček, tak to mě trochu uklidnilo, a ti jejich vedoucí vypadali trochu nesví, myslel jsem, že mi vynadaj, co tam dělám, a voni jenom trochu vynadali těm svým, že mě měli nechat na pokoji, a dál nic, jenom abych si dal špekáček, tak jsem si ho dal, s hořčicí a chlebem, a potom ještě dva, taky s hořčicí, ale s kremžskou, co ji nemám rád, ale ta normální došla, no a pak si pro mě přišel Ríša s pár dalšíma klukama, tak já jsem s ním nikam jít nechtěl, protože je to plantážník a protože jsem ještě nedojed, ale musel jsem, tak jsme šli, a když jsme už byli skoro u toho našeho tábora, tak jsem slyšel mamku, jak se s kýmsi baví a jak mu říká, ať si mě tam klidně nechaj, když jsem takovej trouba, tak jsem chtěl utéct, ale měl jsem v břiše ty špekáčky, tak jsem si řek, že to mamce odpustím, strýc Budlibák vždycky říká, že je to moc fajn ženská a že to prostě líp neumí a abych si jí vážil, že je jenom jedna, no tak jsem si jí teda vážil, vono se špekáčkama jde všechno líp.

Na letošní výpravě s Pištělákovyma bylo vidět, že v nejlepším se má přestat, nebyl tam už ani pan Pištělák, ani paní Pištěláková, i když vona nám napsala, jak se má skvěle a jak jim to se zájčkem klope, a von nám zavolal, že udělal hroznou blbost a že nová paní Pištěláková se vůbec nevosvědčila, no ale místo nich tam byli jacísi noví lidi, co sehnal taťka, konkrétně teda jeho kamarád, co

má nepříjemnou manželku a jedno rozmazlený dítě, který nám se ségrou zůstalo na krku, mamka říkala, že ti jedináčci vždycky bývají rozmazlení, ale tohle byl teda děs. Taťkův kamarád se jmenoval pan Svobodník a říkalo se mu „Peťan“ a hrozně pil a byl to veterinář a měl vobrovskou dogu a taky nám říkal „šklebáci“, což nám teda dost vadilo, hlavně proto, že nejvíc se šklebil ten jeho utřinos, no a paní Peťanová si pořád stěžovala, že se Peťan věnuje víc tý své doze než tomu klukovi, tak já jsem to zase tolik nesledoval, ale něco na tom bylo, tak jsem si říkal, jestli ten kluk nebude tak rozmazlenej právě kvůli tomu, i když to teda nedává moc smysl, to by spíš byla rozmazlená ta dog, že jo. No každopádně Peťan každé večer hrozně vopil taťku, kterej jinak moc nepije, protože ho mamka nenechá, a taťka nám pak zvracel na pokoji, to by ještě nebylo tak hrozný, jenže von taky místo pana Pištěláka vymýšlel trasy a měl to celý na povel, a tak jsme čtvrtěj den jeli domů, protože taťka se s panem Pištělákem nemůže rovnat ani za střízliva, i když si zase hledí mamky a nekouká po cizích paních, což je fajn.

Borovnická babička s dědou mě pozvali, abych na svoje narozeniny letos přijel za nima, že mi udělaj velkou voslavu, ségra říkala, že to je vod nich nefér, protože jí nikdy žádnou voslavu neudělali, a taťka říkal, ať si z toho nic nedělá, že v tom bude stejně nějakej háček, že to tak s nima je vždycky, a mamka říkala, ať se laskavě stará vo svoje rodiče, že ti na nás kašlou úplně, tak taťkovi to asi chudákovi bylo líto, ale je to pravda, no, ale mamka teda asi nefandí ani borovnický babičce s dě-

dou, poněvadž mi potom říkala, že má taťka recht a že za náma stejně přijedou jenom tehdy, když maj divadlo, a to je fakt, to jsem si všim i já, a to mě to vůbec nezajímá, a že kdyby nespali u strýce Petra, tak se určitě nasáčkujou k nám, tak abych se radši moc netěšil, že u nich člověk nikdy neví, a pak si ještě v autě s taťkou dělali srandu, že by si měli říct vo všechny dárky, co tam maj schovaný, voni totiž borovnická babička s dědou, když nemůžou přijet na narozeniny, protože zrovna nic nehrajou, tak jenom zavolaj a řeknou, že dárek má člověk u nich. Když jsme tam přijeli, tak nám děda hned řek, že měli s babama z vesnice jakýsi cosi a že jim zbylo hrozně moc jídla, a tak si říkali, že nás pozvou, aby se to nemuselo vyhazovat, tak mamka z toho moc nadšená nebyla, ale taťka jo, ani mu nevadilo, že mu celou návštěvu říkala, že je dojížděák, ale vona mu to říká i doma. Já jsem zase dostal falešnou foglarovku, už mám doma dvě a vobě jsou dost nanic, já jsem to babičce říkal, ale vona moc neposlouchá, tak se nedá nic dělat, no, každopádně tahle foglarovka byla zase stejná jako ty předtím, je to taková velká žlutá knížka, který říkaj „foglarovka“, i když tam vod Foglara není vůbec nic, ani nic s Rychlýma šípama, jenom jakýsi předpotopní komiksy s vybledlýma barvama, kde jsou nějaký jakože Rychlý šípy, ale vony upřímně už ty komiksy s Rychlýma

šípama byly zábavný jenom některý, třeba jak Mirkovi na závodech hodili do cesty ten špalek, to bylo teda fakt nenápadný, nebo jak tam proti komusi bojovali shnilýma bramborama, to už bylo vysloveně trapný, a tady tyhle kopie už byly úplně vo ničem, byly tam nějaký holky, tak to bylo fajn, protože v Rychlých šípech byly holky jenom na šití vlajky a podobně, ale jinak to teda byla bída. Tak jsem se to snažil říct dědovi, že už příště nechci další foglarovku, ale von zase říkal, co je tam u nich na vesnici za blbce, a to je vždycky nadlouho, a jelikož už to znám nazpaměť, většinou moc neposlouchám, no ale pak jsem si vzpomněl, že mám u nich vlastně ty dárky za minulý Vánoce a předminulý narozeniny, tak jsem si vo ně řek, a mamka mě vokřikla, i když to v autě sama navrhovala, tak já jsem protestoval, ale nebylo mi to nic platný, takže jsme vodjízděli s další foglarovkou a už vím, co dostanu příští rok, teda jestli budou něco hrát nebo jestli budou mít děda s babičkou nějaký zbytky, co nebudou chtít vyhazovat.

Dneska jsem byl poprvý v nový třídě, už nebudu s blbýma sportovcema, ale s chytrýma děčkama ve speciální matematický třídě, tak už teda asi nebudu nejchytřejší, ale dělal jsem tam zkoušky, co byly fakt těžký, a mamka říkala, že jsem dopad hrozně dobře, tak snad mi to tam půjde, matika je teda dost děsná, ale tak člověk nemůže mít všechno, lepší matika než sport, že jo. Nový děčka jsou takový divný, máme jenom čtyři holky, co ani moc nevypadaj jako holky, kromě jedny, co vypadá trochu jako Martinka Jiříčková, tak to asi bude moje favoritka, no ale jinak je to teda bída, no, taťka

říkal, že když jsou holky moc chytrý, tak že pak nemůžou být hezký, že se to jako navzájem vylučuje, a mamka mu nadávala, že je blbej, ale vypadá to, že to docela trefil, tak já nevím, no a kluci jsou někteří takoví namyšlení a někteří jsou mimo, ale jako v dobrým, jenom mi teda chybí moji kamarádi, na jedny straně jsem se zbavil Kamenskýho a Kristýny a tý hrozný ježibaby Aničky Kuličky, ale zase tady není Honza, a dokonce se mi stýská i po Sajdlovi, hlavně teda proto, že není moc z čeho vybírat, ale stejně. Tak aspoň že je tady ta převtělená Martinka Jiříčková, no.

Tak jsem zas vyměňoval paní učitelku na klavír, paní Zedníčková se taky nějak nepohodla s panem ředitelem, na rozdíl vod tý první mu teda až tolik nenadávala, ale stejně se na ni našťval a šla taky do háje za tou první paní učitelkou, tak tam teď budou spolu. Já jsem dostal takovou hrozně strašidelnou paní učitelku, co je Ruska a co skoro neumí česky a moc se mnou nemluví, asi teda proto, že to neumí, a mamka z toho byla nadšená, protože jsem se prej za ty dva roky hrozně zhoršil, a že to je hlavně tím, že jsem si tam chodil jenom povídat, a že Rusové jsou hrubiáni, a to že prej potřebuju, a ještě se mnou šla na první hodinu a říkala tý nový paní učitelce, ať se s tím moc nemaže, že jsem tlustej, takže něco vydržím, a že když se se mnou člověk moc párá, tak se mnou nic není, ale jinak že jsem dobřej, tak ať se nebojí. No mamka asi měla pravdu, von mě nikdo na škole nechtěl, před dvěma rokama jsem byl tohleto zázračný dítě a všichni mě chválili, kdežto teď si mě přehazovali jak horkej brambor a tahle paní učitelka mě dostala asi hlavně proto, že neumí moc česky, tak

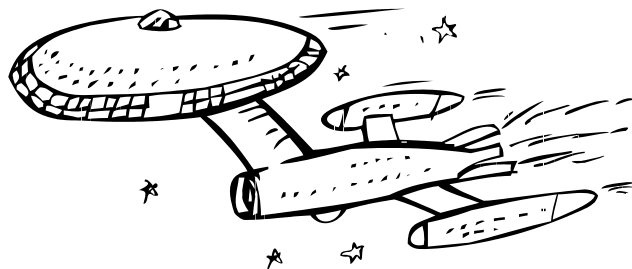
se nemohla bránit, a taky ještě nejspíš nezná ty naše nadávky, tak ještě nestihla urazit pana ředitele, ale dávám jí maximálně dva roky, jo, a ještě má syna, ten taky přišel, prej bysme spolu mohli hrát čtyřručně, no ta paní učitelka je divná, ale ten její syn ji teda překonává, toho se bála i mamka, ale když jsme se vo tom potom doma bavili, tak říkala, že je prej hrozně chytřej a že ti hrozně chytrí lidi někdy bývaj vopravdu divní, tak že to bude tím.

Ségra se dneska rozešla s jedním vedoucím z tábora, co s ním chodila, a to mě teda dost naštvalo, protože to byl zrovna sympaťák, ne jako ti dva před ním, a navíc se mě mohla zeptat, že jo, jestli mi to třeba nevadí, tak jsem jí to řek, a vona říkala, že jsem ještě malej a že tomu nerozumím a že nechodil se mnou, ale s ní, ale teď zas určitě přijde s nějakým blbcem, já už to vidím, nejspíš to zas bude nějakej fotbalista s takovýma těma ujetýma vlasama a bude to na mě zkoušet s gumovýma hadama, co je mám zakázaný, protože jsem tlustej, a už na ně teda nechodím, ale jenom proto, že jsem na toho pana cukráře naštvanej, protože mi řek, že jestli to takhle povedu dál, tak začnu do maturity syčet, a že už jsem tlustej dost, a to teda neměl dělat, teď toho nejspíš lituje, protože ta jeho cukrárna vypadá pořád hůř a hůř, já jsem byl jeho věrnej zákazník, že jo, já bych mu tam do tý maturity určitě chodil, ale když si to takhle polepil, tak má smůlu, a navíc nejsem tlustej, ale udatnej. No každopádně mě teda ségra naštvala a hned tak jí to nevodpustím, ale doufám, že si teda najde někoho, s kým budem spokojení voba, ale to bude teďka těžký, protože na ni mám pífku.

Dneska umřel strýc Budlibák. Ségra říkala, že to bylo tou dírou, co si propil do břicha, že mu ji zašili, ale že strýc pořád trochu kapal, až v něm nakonec nic nezbylo, protože celej vytek tou dírou, tak to já jsem poznal, že si ze mě dělá srandu, ale nemoh jsem ji zbit, jednak proto, že se to nedělá, ale hlavně proto, že ji nepřeperu, ale aspoň dostala vynadaný. A strýc Budlibák teda neměl tolik pít, říkala mamka, ale díru do břicha si nepropil, fakt ho dostal ten ráček, aspoň to všichni říkali, ale já si stejně myslím, že

to byl vosud nebo něco takovýho, protože jinak to není možný, protože všichni příbuzní, který mám rád, už jsou mrtví, teda kromě mamky a taťky a ségry, a ještě je dobrá borovnická babička s dědou, i když pořád mluví jenom vo sobě a všechno maj a přijedou jenom tehdy, když dávaj něco v divadle, no a sestřenice jsou taky fajn, to je fakt, a taky teta se strýcem, co ty sestřenice maj, ti jsou taky dobří, a ještě prastrýc Pavlata. No tak vlastně, když nad tím tak přemýšlím, tak ještě nějaký dobrý příbuzný mám, ale když už teda někdo umřít musí, tak by bylo fajn, kdyby se to střídalo, jednou někdo fajn a jednou někdo, koho nikdo nemá rád, bylo by to takový férovější, no, vopravdový moudrý z nebe, jak říkával strýc Budlibák. Mamka říká, že bych takový věci neměl říkat, ale když vona je to pravda, že jo.

NĚCO VO MNĚ

TAK jmenuju se Richard Skolek a narodil jsem se už v roce 1987, takže teďka už jsem starej, no a psaní už se věnuju docela dlouho, vyšla mi knížka *Hubený nás nedostanou*, ta byla dobrá, pak taky *Nesvlíkej se sama*, ta byla taky dobrá, ale nikdo si ji nekoupil, jo a pak ještě taky *Vzdechy a povzdechy*, tak tu si nikdo nekoupil, ale ta zrovna moc dobrá nebyla, no a pak taky píšu knížky pro děcka, ale jsou prej hrozně složitý, tak nevím, jedna se jmenuje *Jak Medvěd Bručimír všechno zapomněl* a druhá *Zkratsifous aneb Pohádky na dobré ráno*, tak ty názvy jako složitý jsou, ale ty pohádky ne. A taky píšu na Facebook strip *Žďibřich*, protože to je teďka moderní, tak abych byl moderní. A taky učím kurzy tvůrčího psaní, ale chodí mi tam lidi, tak je asi brzo zruším. Jo, a kdybyste se divili tý fotce, tak tam je mi pět let, to jsem ještě nebyl tlustej, a mamka ji má schovanou, že to je moje poslední dobrá fotka, takže jsem si ji sem chtěl dát, že jo.

RICHARD SKOLEK
MOUDRÉ Z NEBE

Ilustrace Štěpán Janík
Redakce Ema Potužníková
Korektura textu
Obálka
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Technická redakce Radka Konvičková

Vytiskla EUROPRINT a.s.,
Pod Kotlářkou 3, 150 00 Praha 5

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ
ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace:

Praha 2016

 ALBATROS MEDIA a.s.

www.albatrosmedia.cz

www.xyz.cz